Se bazează pe cel mai bine vândut joc pe calculator!

STARCRAFT®

CRUCIADA LUI LIBERTY

JEFF GRUBB

În viitorul îndepărtat, la 60.000 de ani lumină de Pământ, o confederaţie de Terrani exilaţi poartă un război dublu cu enigmaticii
protoss şi necruţătorul rol zerg. Pentru a-şi asigura propria supravieţuire printre stele, fiecare specie se luptă într-un război care va vesti începutul celui mai măreţ capitol din istoria omenirii sau îi va prevesti sfârşitul violent şi sângeros...
Michael Daniel Liberty era un reporter bun: poate prea bun.
Când investigaţiile sale jurnalistice au atins o coardă sensibilă în inima coruptă a Confederaţiei Terrane. s-a văzut pus în situaţia de a alege între a-şi continua seria curentă de expozeuri sau a accepta să se ocupe de un subiect periculos despre evoluţia trupelor de infanterişti în linia întâi din Sectorul Koprulu. Nu a avut nevoie de prea mult timp de gândire să se decidă...
Dincolo de atacurile iniţiate de zergi şi protossi se aşterne reportajul vieţii lui, dar fiecare informaţie pe care o obţine tulbură şi mai mult misterul. Aruncat în mijlocul unui război al cărui rezultat va hotărî soarta omenirii, Michael Daniel Liberty ştie un lucru sigur: singura persoană în care poate avea încredere că îl va ajuta să supravieţuiască este el însuşi...

JEFF GRUBB

CRUCIADA LUI LIBERTY

MULŢUMIRI
întâmplările din acest roman se petrec în adâncul universului StarCraft, care nu ar fi putut exista fără munca asiduă şi talentul designerilor, artiştilor şi programatorilor de la Blizzard Entertainment.

ANTEBELIC.

BĂRBATUL cu MANTAUA PONOSITĂ stă DREPT în CAMERA plină de umbre, scăldat în lumină. Nu, descrierea este greşită: silueta nu este scăldată în lumină, ci mai degrabă este lumină încarnată, lumină împachetată şi cioplită în ea însăşi într-o replică holografică a sursei originale. Bărbatul vorbeşte singur în camera slab luminată, neştiind sau nepăsându-i dacă mai este cineva prezent dincolo de propria sa radiaţie. Fum fantomatic, la fel de luminos, şerpuieşte spre tavan din ţigareta pe care o ţine în mâna stângă.

Este doar un ciob din trecut, o mică parte a întâmplărilor deja trăite, îngheţat în lumină, vorbind pentru spectatori nevăzuţi.

- Mă cunoaşteţi, spune silueta strălucitoare şi trage un fum din cuiul propriului coşciug. Mi-aţi văzut figura la Universe News Network, şi mi-aţi citit articolele publicate sub semnătura mea. Unele dintre ele chiar au fost scrise de mine. Altele însă, în sfârşit, să spunem doar că am avut parte de editori talentaţi.

Silueta radiindă ridică obosită, aproape amuzată, din umeri, înregistrarea îl prezintă ca pe un manechin mititel, dar lasă impresia că în viaţa reală ar fi destul de înalt şi bine proporţionat, dacă nu chiar un pic deşirat. Umerii i s-au cocoşat puţin de la extenuare sau vârstă. Părul de un blond murdar a produs câteva firre cărunte şi stă prins într-o coadă pentru a ascunde o chelie evidentă. Trăsăturile feţei par şi ele obosite, prea ridate după standardele prezentatorilor de ştiri tradiţionali, dar sunt încă uşor de recunoscut. O figură faimoasă, o figură plăcută, o figură foarte cunoscută în întreg spaţiul uman, chiar în aceste ultime zile frământate de război.

Dar ochii lui sunt cei care atrag atenţia. Adânci şi pătrunzători, par să iasă din înregistrare şi să te fixeze cu privirea. Ochii sunt cei care creează iluzia că silueta strălucitoare îşi poate vedea spectatorii, le poate citi până în adâncul fiinţelor. Acesta a fost întotdeauna talentul lui, reuşind să creeze o legătură vizuală cu spectatorii chiar de la ani-lumină distanţă.

Silueta mai trage un fum din beţigaşul cancerigen, şi capul pare să îi fie scăldat într-un nimbus sfânt de fum.

- Poate că aţi auzit rapoartele oficiale anunţând căderea Confederaţiei Omului şi ridicarea glorioasă a unui imperiu denumit Dominionul Terran. Poate că aţi ascultat poveştile despre venirea extra- tereştrilor, hoardele zerg şi vaporoşii, inumanii protoss. Despre bătăliile din sistemul Sara şi despre căderea metropolei Tarsonis. Aţi auzit şi reportajele. După cum spuneam mai devreme, unele dintre aceste reportaje poartă semnătura mea. Unele dintre ele sunt chiar adevărate.

în întunericul de dincolo de lumină cineva se mişcă stânjenit, nevăzut. Proiectorul holografic aruncă fuioare de lumină, protoni răzvrătiţi, dar audienţa rămâne deocamdată un mister. De undeva din spatele spectatorilor învăluiţi în întuneric răzbate sunetul apei care picură.

- Mi-aţi citit vorbele atunci şi le-aţi crezut. Acum am venit să vă spun despre acele transmisii că au fost nişte gogoşi înfuriate, coapte din coca frământată de puterile de atunci pentru a fi mai uşor de înghiţit şi digerat. S-au spus tot felul de minciuni, mai mărunte sau mai gogonate, minciuni care au contribuit în parte la situaţia groaznică de acum. O situaţie care nu se va îmbunătăţi decât dacă vom fi în stare să discutăm despre ce s-a întâmplat cu adevărat. Ce s-a întâmplat pe Chau Sara, pe Mar Sara şi pe Antiga Prime şi chiar pe Tarsonis. Ce mi s-a întâmplat mie şi prietenilor mei, dar şi duşmanilor

Silueta face o pauză, inspirând adânc cât e de înaltă. Priveşte în jur, ochii fără vedere măturând camera. îşi priveşte spectatorii până în adâncul sufletului.

- Eu sunt Michael Daniel Liberty. Sunt reporter. Acesta ar putea fi cel mai important reportaj al meu, dacă nu şi cel din urmă. Ar putea fi chiar memoriile meu. Spuneţi-i cum vreţi. Am venit doar să vă povestesc ce s-a întâmplat cu adevărat. Am venit în faţa voastră să clarificăm lucrurile. Am venit să vă spun adevărul.

CAPITOLUL 1.
ŞLEAHTA DIN PRESĂ.

Înainte de război, lucrurile stăteau cu totul altfel. La naiba, pe atunci ne trăiam vieţile monoton, mergeam la serviciu, ne luam salariile şi ne muşcam unii pe alţii pe la spate. Habar nu aveam

cât de groaznice puteau să devină vieţile noastre. Eram graşi şi fericiţi ca nişte căpuşe lipite de spinarea vreunui animal. Aveam parte, ce-i drept, şi de o violenţă destul de sporadică-rebeliuni şi revoluţii şi ceva lovituri de stat din partea unor guverne coloniale - pentru a menţine armatele cu motoarele pornite, dar nu suficientă încât să ne ameninţe modul de viaţă liniştit cu care ne obişnuisem. Eram, privind retrospectiv, graşi şi impertinenţi.

Iar dacă ar fi izbucnit vreun război adevărat, păi atunci era problema militarilor. Infanteriştii trebuiau să se ocupe de război. Nu noi.

(DIN MEMORIILE LUI LIBERTY)

Oraşul se împrăştia sub picioarele lui Mike precum o găleată răsturnată, plină cu gândaci roşiatici. De la înălţimea ameţitoare a biroului lui Handy Anderson, putea să zărească orizontul printre clădirile cele mai înalte. Oraşul se întindea chiar până acolo, rupând în bucăţi ascuţite marginea lumii.

Oraşul Tarsonis, pe planeta Tarsonis. Cel mai important oraş pe cea mai importantă planetă din Confederaţia Omului. Oraş atât de măreţ, încât îl denumiseră de două ori. Oraş atât de întins, încât suburbiile lui erau populate de mai mulţi locuitori decât unele planete. Un far luminos al civilizaţiei, păstrător al amintirilor unui Pământ parcă uitat şi de istorie, mituri sau de generaţiile trecute.

Un dragon adormit. Iar Michael Liberty nu rezistă să nu îşi răsucească coada pe ceafă.

- Dă-te înapoi de la marginea geamului, Mickey, îl chemă Anderson.

Redactorul-şef şedea confortabil la biroul său, un birou poziţionat cât mai departe posibil de panorama de dincolo de fereastră. Lui Michael Liberty îi plăcea să creadă că sesizează o notă de îngrijorare în vocea şefului său.

- Nu îţi fie teamă, îi răspunse Mike. Nu mă bate gândul să mă arunc de aici.

îşi stăpâni un zâmbet. Mike şi ceilalţi din redacţia de ştiri ştiau că, pe cât de exagerată era acrofobia redactorului-şef, pe atât de strâns ţinea cu dinţii de biroul său cu vedere panoramică. Aşa că în rarele ocazii în care Liberty era chemat în biroul şefului, întotdeauna se apropia de fereastră. Cea mai mare parte a timpului, el şi ceilalţi robi de la ştiri îşi rupeau

spinările mult mai jos, la etajul al patrulea sau în cabinele de emisie amenajate în subsolul clădirii.

- Nu îmi este mie teamă că te arunci, îl contră Anderson. Cu asta pot să trăiesc. Mai mult, dacă te-ai arunca mi-ai rezolva o mare parte dintre probleme, iar în plus aş avea şi un titlu grozav de primă pagină pentru ediţia de mâine. Mă îngrijorează că poţi fi ţinta vreunui lunetist postat prin clădirile celelalte.

Liberty se întoarse spre şeful său.

- Sângele iese greu de pe covor?

- Şi asta, zâmbi Anderson. îmi va fi al naibii de greu să înlocuiesc geamul.

Liberty mai privi o dată spre traficul care se târa departe, jos, şi se întoarse spre scaunele tapiţate din faţa biroului. Scaunele arătau normal ca orice mobilă, doar că fuseseră tapiţate astfel încât te afundai câţiva centimetri mai mult când te aşezai pe ele. Ceea ce îl făcea pe redactorul- şef cu sprâncenele lui comic de groase să pară mai impozant. Mike ştia trucul, nu îl impresiona, aşa că îşi ridică picioarele pe birou.

- Deci care este nemulţumirea? întrebă reporterul.

- Serveşti un trabuc, Mickey? îi făcu semn Anderson cu palma deschisă către cutia cu umidificator.

Mike ura să fie strigat Mickey. îşi duse mâna la buzunarul cămăşii, acum gol, dar unde de obicei avea un pachet de ţigarete.

- M-am lăsat. Sau încerc să le mai răresc.

- Sunt aduse de dincolo de embargoul Jaandaran, îl tentă Anderson. Rulate de fete mari pe coapsele mirosind a scorţişoară.

Mike îşi ridică amândouă mâinile şi zâmbi larg. Toţi ştiau că Anderson era atât de zgârcit, încât nu ar fi cumpărat nimic mai scump decât clasicele el ropos manufacturate ilegal în vreo pivniţă. Dar zâmbetul intenţionat era menit să îl asigure de hotărârea luată.

- Care este nemulţumirea? repetă Mike.

- Te-ai întrecut pe tine însuţi de data aceasta, îi răspunse Anderson şi oftă. Serialul de reportaje despre întârzierile survenite în construcţia noului sediu al Primăriei.

- Foarte bine scris. Serialul acesta ar trebui să întărâte câteva maimuţe.

- Le-a întărâtat aprig, îl asigură Anderson şi îşi lăsă bărbia să coboare spre piept.

Era poziţia binecunoscută de livrare a veştilor proaste. Anderson o învăţase la un curs de management, dar la el arăta mai mult a chemarea- porumbiţei-pentru-împerechere.

Nasol, gândi Mike. O să suspende serialul.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Anderson continuă:

- Nu îţi face griji, o să publicăm şi restul serialului. Sunt reportaje interesante, bine documentate şi, cel mai important, conţin adevărul. Dar trebuie să ştii că ai făcut câţiva oameni să se simtă foarte deranjaţi.

Mike trecu mental în revistă serialul. Fusese unul dintre cele mai bune realizate de el până acum, pornind de la o ştire clasică în care un personaj insignifiant fusese prins la locul nepotrivit (un parc public) la momentul nepotrivit (mult după miezul nopţii) cărând ceva foarte nepotrivit (deşeuri uşor radioactive de la şantierul viitorului sediu al Primăriei). Personajul respectiv fusese mai mult decât bucuros să îl arate cu degetul pe cel care îl trimisese în escapada nocturnă. Iar acel individ acceptase la rândul lui să îi dezvăluie lui Mike alte lucruri interesante despre noul sediu, şi tot aşa mai departe, până când Mike obţinuse, în loc de o ştire mititică, ditamai serialul de reportaje despre o filieră a corupţiei şi traficului de influenţă pe care spectatorii şi cititorii reţelei Universe Network News îl digeraseră în burduhanul lor colectiv.

Mike îi trecu mental în revistă pe angajaţii din primărie, pe mardeiaşii care îi ajutau şi pe membrii Consiliului Local din Tarsonis pe care el îi acuzase în articole, dar îi elimină pe rând din lista eventualilor suspecţi. Oricare dintre ei şi-ar fi dorit să rupă o bucată din el, dar o asemenea ameninţare nu era suficientă să îi provoace nervi la stomac lui Handy Anderson.

Redactorul-şef îi văzu căutătura pierdută şi îl asigură pe Mike încă o dată:

- Ai făcut câţiva oameni puternici şi venerabili să se simtă foarte deranjaţi.

Mike îşi ridică sprânceana stângă. Anderson se referea la una dintre Familiile conducătoare, puterea aflată în spatele Confederaţiei, aproape întreaga ei existenţă, începând cu zilele în care primele nave-colonii (la naiba, nave-puşcării) aterizaseră sau se prăbuşiseră pe diverse planete în sector. Undeva în

reportajele lui nimerise pe careva drept în inimă sau poate pe cineva foarte apropiat de una dintre Familii, încât să le provoace bătrânilor venerabili spasme nervoase.

Mike se hotărî să caute prin notiţe şi să vadă dacă îşi putea da seama ce fel de legătură atinsese. Vreun văr mai îndepărtat al uneia dintre Vechile Familii sau vreo oaie neagră, sau poate chiar vreun membru direct. Numai bunul Dumnezeu ştia cum trăgeau sforile Vechile Familii încă din anul naşterii. Dacă ar putea să îl descopere pe unul dintre ei...

Mike se întrebă dacă nu cumva saliva deja de poftă.

între timp, Handy Anderson se ridicase de la locul său şi ocolise biroul pentru a se aşeza pe colţul cel mai apropiat de Mike. (O altă mişcare preluată direct din cursul de management, observă Mike. La naiba, doar Anderson îl trimisese şi pe el o dată să scrie câte ceva despre acele cursuri.)

- Mike, vreau să ştii că ai ajuns pe un teren minat.

Hei, Dumnezeule, mi-a spus Mike, se gândi Liberty. Urmează să privească melancolic pe fereastră ca şi cum s-ar fi adâncit în gânduri, luptându-se cu o decizie de moment.

Răspunse:

- Am tălpile bătătorite de la atâtea terenuri minate, şefu'.

- Ştiu, ştiu. Pe mine mă îngrijorează acum cei din jurul tău. Sursele care ţi-au dat informaţii. Prietenii. Colegii de serviciu...

- Ca să nu mai vorbim de personalul din conducere.

- Toţi ar fi cumplit de zdruncinaţi sufleteşte dacă ţi s-ar întâmpla ceva oribil.

- Mai ales dacă s-ar afla prin apropiere când s-ar întâmpla, adăugă reporterul.

Anderson ridică din umeri şi privi melancolic pe fereastră. Mike înţelese că orice i-ar fi provocat teamă lui Anderson, era mult mai puternic decât teama de înălţime. Să nu uităm că avea în faţă un om care, dacă erau adevărate zvonurile care umblau prin redacţie (şi erau), păstra sub cheie undeva sub pivniţă mizerii despre celebrităţi şi oamenii cei mai importanţi din oraş.

Pauza se întinse de la câteva momente spre un minut foarte lung. într-un târziu, Mike rupse tăcerea. Tuşi politicos şi întrebă:

- Să înţeleg că aveţi idee cum să procedăm în legătură cu acest „teren minat"?

Handy Anderson aprobă încet din cap.

- Vreau să public serialul. Este un material de presă foarte bun.

- în schimb, nu mai vreţi să mă ştiţi prin apropiere când va ieşi restul materialului.

- Mă gândesc la siguranţa ta, Mickey, gândeşte-te că ai ajuns pe...

- Pe un teren minat, încheie Mike. Am auzit. Hic sunt dracones. Poate ar fi momentul să îmi iau un concediu prelungit? Poate să mă retrag într-o cabană la munte?

- Mă gândeam mai degrabă la o însărcinare specială.

Fireşte, se gândi Mike. în felul acesta nu voi avea şansa să îmi dau seama pe cine am călcat pe coadă din greşeală. Iar cei implicaţi ar avea timp să îşi acopere urmele.

- O altă parte din minunatul imperiu Universe News Network? propuse Mike cu un zâmbet larg, dar întrebându-se în acelaşi timp din ce colonie uitată de lume va transmite ştirile agricole.

- îţi propun mai degrabă să fii reporter de teren, îl tachină Anderson.

- Cât de teren? zâmbi Mike dintr-odată rece. Voi avea nevoie de imagini de umplutură?

- Mai bine decât să devii tu umplutură. Scuze, o glumă proastă. Răspunsul este da, mă gândesc serios să te trimit în afara planetei.

- Haide, varsă odată! În ce gaură de şarpe vrei să mă ascunzi?

- Mă gândeam la Infanteria Confederată. Pe post de reporter militar, desigur.

-Ce?!

- Un post temporar, desigur, continuă redactorul-şef.

- Ţi-ai pierdut minţile.

- Un fel de „luptătorii noştri din spaţiu", ce se împotrivesc diverselor forţe rebele care ne ameninţă minunata Confederaţie. Au apărut zvonuri că Arcturus Mengsk a plecat într-un turneu electoral pentru a câştiga sprijin în Lumile îndepărtate. Ar putea să izbucnească ceva în orice moment.

- Infanteria Confederată?! se stropşi Mike. Infanteria Confederată este cea mai mare adunătură de criminali din tot universul cunoscut, după Consiliul Local din Tarsonis.

- Mike, te rog. Fiecare avem câteva celule de criminal în sânge. Ce dracu', toate planetele din Confederaţie au fost colonizate de condamnaţi exilaţi.

- Aşa este, dar multora le place să creadă că am depăşit epoca aceea. în schimb, infanteria încă o foloseşte drept condiţie eliminatorie la recrutare. Ce naiba, nu ştii câţi dintre ei au creierele spălate?

- Reabilitaţi neural, îl corectă Anderson. Nu mai mult de cincizeci de procente pe unitate, am înţeles. Chiar mai puţin în alte părţi. Iar reabilitarea se face de obicei fără intervenţii chirurgicale. Probabil că nici nu ţi-ai da seama.

- Mda, apoi pompează în ei tot felul de stimulente, încât şi-ar ucide şi bunicii dacă li s-ar ordona.

- Exact genul de idee preconcepută pe care reportajul tău ar putea să o corecteze, sublime Anderson şi îşi ridică sprâncenele cu o sinceritate îndelung exersată.

- Uite ce este, mulţi dintre politrucii pe care i-am întâlnit sunt tembeli. Dar infanteriştii sunt în primul rând tembeli, după care li se mai şi umblă prin creiere. Exclus! Infanteria nu este o opţiune.

- Ai putea scrie reportaje bune. Probabil ţi-ai face şi nişte legături folositoare.

- Nici vorbă!

- Reporterii care au experienţă în domeniul militar obţin şi alte beneficii, susţinu redactorul-şef. Dacă ţi se adaugă o ştampilă verde la dosar, ar putea cântări enorm în faţa celor mai venerabile familii din Tarsonis. în ultimă instanţă ţi-ar putea aduce chiar iertarea.

- Pardon, dar nu sunt interesat.

- îţi dau propria rubrică.

O pauză. în cele din urmă Mike întrebă:

- Cât de mare este rubrica?

- Coloană întreagă pe pagină sau cinci minute de transmisie. Semnată de tine, evident.

- Permanentă?

- Tu trimiţi materialul, eu îl public.

O altă pauză.

- Şi o mărire de salariu pe lângă rubrică?

Anderson spuse o cifră, iar Mike aprobă din cap.

- Impresionant, exclamă el.
- Nu este deloc mărunţiş, fu de acord redactorul-şef.
- Sunt cam bătrân să plec pe teren pe alte planete.
- Nu te aşteaptă nici un fel de pericol real. Şi dacă se iscă ceva, totuşi, ai parte şi de diurnă de război. Automat.
- Doar cincizeci la sută au creierul varză? se interesă Mike.
- Cel mult.
încă o pauză. Apoi Mike spuse:
- Păi, sună ca o provocare.
- Iar tu eşti exact omul potrivit pentru o provocare.
- Nici nu ar putea fi mai rău decât să mă ocup de Consiliul Local pe Tarsonis, reflectă Mike pe panta alunecoasă a acceptării.
- Exact aşa mă gândeam şi eu, fu de acord redactorul-şef..
- Dacă în felul acesta ajut reţeaua...
Ei da, se gândi Mike, alunecase pe margine şi era gata să cadă în hău.
- Vei fi o stea strălucitoare pentru noi toţi, îl susţinu Anderson. O stea strălucitoare, bine plătită. Fluturi un pic steagul, spui povestea câtorva militari, te plimbi într-un crucişător, joci cărţi. Ce îţi mai pasă de noi muritorii din redacţie?
- Detaşare temporară?
- Cea mai temporară. Am şi eu sforile mele, să ştii. Am fost şi eu corespondent de război. Trei luni detaşare, maxim. O viaţă întreagă de beneficii.
Se lăsă o pauză concludentă, un hău la fel de adânc ca şi canionul de beton care se căsca dincolo de fereastră.
- în regulă, acceptă Mike. Merg.
- Minunat!
Anderson se întinse spre cutia cu ţigări de foi, apoi se răzgândi şi îi oferi mâna lui Mike.
- Nu o să regreţi, îl încurajă el pe reporter.
- De ce mă simt de parcă deja îmi pare rău? întrebă Michael Liberty cu voce scăzută, în timp ce palma cărnoasă şi transpirată a redactorului- şef i-o învăluia pe a lui.

CAPITOLUL 2.
Un post călduţ.

Serviciul militar, pentru cei dintre voi care nu au avut norocul să treacă prin această experienţă, constă în perioade lungi de plictiseală întrerupte de ameninţări la adresa vieţii sau integrităţii personale, care îţi pot şubrezi rapid mintea. Din ce am putut observa din diverse înregistrări mai vechi, întotdeauna s-a întâmplat aşa. Cei mai buni soldaţi sunt cei care se pot trezi brusc, care pot reacţiona instinctiv şi pot ochi precis.

Din nefericire, nici una dintre aceste trăsături de caracter nu se regăseşte şi în rândul ofiţerilor de informaţii care îi controlează pe soldaţi.

(DIN MEMORIILE LUI LIBERTY).

- Domnul Liberty? îl INTERPELĂ DIN uşa dormitorului asistenta criminal de jovială. Căpitanul doreşte să vă vorbească.

Michael Liberty, reporter pentru UENEN, detaşat în Escadrila Alfa a Infanteriei Confederate, unitate de elită, deschise un ochi şi o văzu stând lângă patul lui, toată numai zâmbet. Tocmai se încheiase un joc de cărţi care durase toată noaptea şi era convins că tânăra locotenent îl aşteptase să se întindă în pat înainte să dea buzna peste el în cabină.

Reporterul oftă adânc şi se interesă:

- Cumva colonelul Duke mă aşteaptă imediat?

- Nu, domnule, îi răspunse ucigaşa de inimi şi dădu negativ din cap pentru a-şi întări spusele. V-a transmis că vă aşteaptă să veniţi când doriţi.

- Corect, înţelese Mike.

îşi lăsă picioarele să atârne pe marginea patului şi îşi alungă din creier somnul care îl tenta. Pentru colonelul Duke, „când doriţi" însemna, de fapt, „în următoarele zece minute, la naiba!" Mike se uită după ţigarete, dar numai când degetele căutară în buzunarul gol al cămăşii îşi aduse aminte că se lăsase de fumat.

- Oricum, era un obicei mizerabil, mormăi el pentru sine, apoi se întoarse spre doamna locotenent. Am nevoie de un duş. Şi un pic de cafea ar fi bună.

Doamna locotenent Emily Jameson Swallow, asistenta personală a lui Liberty, ofiţer de legătură cu media, escortă şi spion pentru superiorii săi militari, îl aşteptă să se dezmeticească din somn pentru a se convinge că se trezeşte, apoi dispăru pe coridor. Mike se întinse, căscă, făcu un calcul

rapid din care îi rezultă că dormise poate cinci minute, se dezbrăcă la piele şi se îndreptă spre igienizatorul sonic.

Instalaţia de igienizare sonică era un model militar, desigur. Ceea ce însemna că semăna din punct de vedere constructiv cu jeturile sub presiune care spulberă carnea de pe oase în abatoare. în ultimele trei luni, Mike se obişnuise cu toaleta.

În ultimele trei luni, Michael Liberty se obişnuise cu o sumedenie de alte lucruri.

Handy Anderson fusese corect în prezentarea pe care i-o făcuse la început. Postul în care fusese detaşat era stilat sau atât de stilat pe cât putea fi un post militar. Norad II era o astronavă importantă, din clasa Behemoth, cu blindaj din neo-oţel şi turele cu laser, aşa cum era potrivit pentru cea mai legendară unitate militară a Confederaţiei, Escadrila Alfa.

Principala misiune a Escadrilei Alfa era să vâneze rebeli, în special pe cei din gruparea Fiii lui Korhal, un grup revoluţionar condus de teroristul însetat de sânge Arcturus Mengsk. Din păcate, Fiii lui Korhal nu erau niciodată de găsit acolo unde ar fi trebuit să stea, iar Nornd II şi echipajul său de elită îşi petreceau mare parte din timp fluturând steagul (o cruce diagonală albastră plină cu stele albe pe un fundal roşu, amintirea unei legende de pe Bătrânul Pământ) şi ţinând guvernele locale aliniate în formaţie.

Drept rezultat, provocarea cea mai mare a lui Mike până acum fusese să facă faţă plictiselii şi să găsească subiecte despre care să scrie, astfel încât să îşi justifice rubrica. Propaganda stindardului de pace umpluse liniştit primele articole, dar cum sufereau de un deficit de acţiune adevărată şi alte realizări, Mike fusese nevoit să improvizeze. Un material despre Colonelul Edmund Duke, bineînţeles. Altul despre veteranii din echipaj care să atingă un pic coarda sensibilă a cititorilor. Câte ceva despre angoasele celor reabilitaţi neural, pe care Anderson le-a refuzat (din bun simţ, după cum a explicat Handy). Descrieri ale planetelor locale. Câte un pic din fiecare, cât să le amintească tuturor (şi în special lui Handy Anderson) că trăia încă şi aştepta să îşi primească în mod regulat plata promisă în contul personal.

Apoi a scris un articol de două coloane despre minunile tehnologice de pe crucişătoarele de război din clasa Behemoth,

decimat însă de cenzorii militari până la doar câteva paragrafe. Secrete militare, i s-a explicat.

De parcă Fiii lui Korhal nu ar şti de ce armament dispunem, comentă Mike în gând, în timp ce îşi punea chiloţii şi căuta o cămaşă mai curată şi o pereche de pantaloni mai puţin şifonaţi. în dulap atârna o haină nouă de călătorie, un cadou pe care îl primise la plecare din partea redacţiei de ştiri. O manta care îl făcea să arate ca un sălăşluitor din Vechiul Vest, dar echipajul îl încurajase pe Mike, spunându-i că dacă avea de gând să iasă prin mahalalele interplanetare, măcar să arate ca un localnic.

îmbrăcă o pereche de pantaloni simpli. Ca la un semn, Swallow reapăru cu un ibric plin cu cafea şi o cană. îi umplu cana, în timp ce Mike îşi încheia nasturii cămăşii.

Fiertura era încadrată în categoria militară A - proaspăt fiartă, numai bună de opărit ţăranii care îndrăznesc să atace castelul familiei. Surogatul de cafea era un alt lucru cu care trebuise să se obişnuiască.

Fireşte că trebuise să Se obişnuiască şi cu trei metri pătraţi de cabină, cu suficient timp în care să îşi scrie articolele şi o intimitate destul de flexibilă. Pe lângă acestea,, trebuise să se obişnuiască cu un grup instabil de parteneri de poker, toţi tineri, care nu aveau unde să îşi cheltuie soldele şi care nici nu iuţeau să blufeze, chiar dacă viaţa lor ar fi depins de aşa ceva.

Se obişnuise până şi cu Swallow, deşi atitudinea ei pozitivă îl cam deranjase la început. Se aşteptase să fie luat în primire de un fel de escortă, fireşte, vreun ataşat militar care să îi stea în cârcă în timp ce îşi scrie materialele şi care să aibă grijă să nu facă ceva stupid de genul să îşi scape pixul în generatorul găurii de vierme. Dar doamna locotenent Emily Swallow parcă ieşise dintr-un film de prezentare. Un film de prezentare optimist şi drăguţ, pe care l-ai arăta Mamei şi Tatălui înainte să le trimiţi fiii şi fiicele să efectueze serviciul militar prelungit la cinci sisteme stelare distanţă de casă. La naiba, Emily Swallow arăta de parcă ea concepuse geriul ,acela de filme de prezentare.

Scundă, minionă şi mereu zâmbitoare, părea să primească cu seriozitate maximă fiecare cerere venită din partea lui Mike, deşi amândoi ştiau că nu
exista nici , cea mai mică şansă să fie aprobată cererea respectivă. Nu avea nici un viciu, cu excepţia unei ţigarete ocazionale, pe care o accepta cu un zâmbet şi ridicând vinovată

din umeri. Mai un interviu pentru a scrie un articol şi despre ea; membrii ai echipajului se înflăcărau, povestind despre schimb, doamna locotenent Swallow devenea serioasă şi îşi trecea mîna peste obraz ca şi cum şi-ar fi dat la o parte părul lung pe care nu îl mai avea.

Atunci observase Mike găurelele minuscule din spatele urechii, urmele reabilitării neurale efectuate fără intervenţie chirurgicală, reabilitarea de care pomenise Anderson. Aşa deci, şi ei îi fusese prăjit creierul, şi încă bine. Nimeni nu putea să fie atât de sigur pe sine fără o lobotomie electrochimică.

Mike nu mai adusese în discuţie subiectul, în schimb îl mituise pe unul dintre tehnicienii de la computere!să îl lase să îşi arunce ochii câteva minute prin dosarele de cadre (l-a costat cele două cartuşe de ţigarete pe care le păstra în caz de urgenţă, dar deja trecuse de perioada cumplită de suferinţă din cauza lipsei de nicotină din organism, şi deci cuiele de coşciug puteau fi folosite mai bine ca monedă de schimb decât pentru consum!). Aflase că înainte, să fie recrutată involuntar în rândul infanteriei, tânăra Emilly Swallow avea interesantul hobby de a agăţa tinerii atrăgători prin baruri, pe care îi ducea acasă la ea, unde îi lega fedeleş, le jupuia pielea şi le tăia fâşii de carne de pe oase cu un cuţit de bucătar.

Mulţi bărbaţi s-ar fi simţit ameninţaţi la aflarea unei astfel de informaţii, dar lui Michael Liberty i se păru reconfortant. Masacrarea a zece tineri pe Halcyon putea fi mai uşor înţeleasă decât femeia zâmbitoare şi heirupistă care semăna cu modelele din afişele de recrutare. Acum, urmând-o pe coridoarele de la bordul lui Norad II spre puntea de comandă, Mike se întrebă ce părere ar fi avut doamna locotenent Swallow despre încarcerarea medicală şi transformarea involuntară pe care o suferise. îşi răspunse singur că ea nici nu îşi bătea capul cu aşa ceva. Ţinând cont de firea originală a femeii, Mike se hotărî să nu o mai ispitească Pentru un avans.

Crucişetorul; un vas mare de război, Norad II avea coridoare strâmte, adăugate parcă ulterior după ce toate calele, cabinele, sistemele de armament, punţile, computerele şi celelalte lucruri necesare fuseseră înghesuite la bord. Pe coridoare trebuiau să se lipească de pereţi pentru a trece unul pe lângă altul. Mike remarcase săgeţile mari vopsite pe podele, despre rostul cărora

Swallow îi explicase că erau necesare pentru momentele în care pe navă se dădea alarma de luptă, iar militarii ieşeau echipaţi cu armamentul şi armurile de război. Mike îşi dădu seama că nava ar fi avut coridoare mult mai înguste dacă nu ar fi trebuit să permită accesul soldaţilor echipaţi în costumele lor auto-portante de luptă.

Trecură prin câteva cale imense unde tehnicienii se apucaseră deja să desfacă cablurile conductele. Rapoartele mai puţin oficiale anunţau că Norad II urma să intre în reparaţii, incluzând dotarea cu un Tun de tip Yamato. Ţinând cont de numărul bateriilor de laser, al astronavelor de vânătoare din clasa Wraith şi chiar de armele nucleare despre care se bănuia că s-ar afla la bord, tunul uriaş montat central nu ar fi însemnat decât cireaşa de pe tort.

De altfel, despre acest lucru se aştepta Mike să îi povestească colonelul Duke - adică Norad II urma să intre în docuri pentru reparaţii iar el, Michael Liberty, se va urca în primul transport înapoi spre Tarsonis. Pentru o asemenea veste merita să piardă vremea cu bătrâna fosilă.

îşi revizui părerea când urcară pe punte, unde Duke îi aruncă o privire încruntată. S-o spunem pe-a dreaptă, Duke nu s-a arătat nicio
dată prea încântat
să aibă la bord un membru al tagmei jurnaliştilor, dar de data aceasta Mike fu întâmpinat cu cea mai severă încruntătură pe care o văzuse vreodată.

- Domnul Liberty, prezent la raport, să trăiţi! anunţă doamna locotenent Swallow, salutând corect precum în filmele de recrutare.

Colonelul, echipat în uniforma sa maronie de comandă, nu spuse nimic, doar întinse un deget butucănos spre cabina de pregătire de luptă. Swallow îl conduse acolo, apoi îl abandonă pentru celelalte ce le avea de îndeplinit atunci când nu se ocupa de el. Se gîndea în sinea lui că se ducea să jupoaie căţeluşi; tensiunea lui Mike se accentuă la vederea uniformei agăţate de un cuier montat în peretele sălii. Recunoscu costumul de luptă, nu unul standard model CMC - 300, ci un costum de comandă, prevăzut cu propriul său sistem portabil de comunicaţie. Costumul colonelului Duke; uns şi lustruit, gata pregătit pentru ca marele conducător să îl îmbrace.

Mike era din ce în ce mai puţin convins acum că aveau să se retragă în docuri pentru montarea Tunului Yamato. Majoritatea infanteriştilor
îşi ţineau armurile la îndemână, iar alarmele de exerciţiu erau la fel de obişnuite ca mesele. Liberty reuşise să evite alarmele, pentru că fusese considerat o ţintă prea moale şi de aceea nu primise aprobare pentru a purta costumele de protecţie mai grele. Era amuzant totuşi să îi urmărească pe răcani împleticindu-se pe coridoarele strâmte echipaţi cu întreaga armură de război.

Dar să vadă costumul colonelului scos la îndemână, lustruit şi pregătit, era semn rău într-adevăr.

Costumul în sine era masiv, cocoşat în faţă pe cuier din cauza propriei sale greutăţi. În felul acela, i se păru lui Michael Liberty, costumul gol i se potrivea perfect proprietarului. Colonelul Duke îi reamintea lui Mike de marile maimuţe de pe bătrânul Pământ, cele care se căţărau pe clădiri şi doborau aeronavele primitive. Gorilele. Duke părea să fie un mascul de câmpie, liderul dominant în tribul lui, iar prin modul în care se apleca în faţă inspira teamă în rândul subordonaţilor.

Mike ştia că Duke făcea parte dintr-o Familie Veche, conducătorii originali ai coloniilor din Sectorul Koprulu. Trebuie să fi greşit însă undeva de-a lungul carierei: Edmund Duke depăşise de mult termenul necesar pentru a primi steaua de general. Mike se întrebase ce incident ar fi putut să stea în calea avansării, dar bănuia că trebuie să fi fost vorba despre ceva serios, grav şi adânc îngropat în dosarele militare Confederate. îşi cântărise şansele de a mitui pe cineva pentru a afla mai multe, ba chiar se întrebase dacă Handy Anderson ar fi avut ceva despre el în seiful său nu prea secret.

Uşa se deschise şi colonelul Duke intră în sală ca un Goliat în armură, împrăştiind unităţile de infanterie în cale. Privirea îi era şi mai încruntată ca mai devreme. îi făcu semn lui Mike cu mâna că nu este nevoie să se ridice (deşi Mike nu avusese deloc intenţia de a se ridica), îşi înconjură biroul şi se aşeză la locul său. îşi odihni coatele pe placa de obsidi^n lustruit şi îşi împreună degetele în faţă.

- Am încredere, Liberty, că ai petrecut interesant împreună cu noi! spuse colonelul. Vorbea tărăgănat, semnul distinctiv al celor mai vechi Familii din Confederaţie.

Mike, care nu se aştepta la banalităţi, reuşi să ofere un răspuns afirmativ bâlbâit.

- îmi este teamă că nu va maii dura, îi spuse colonelul. Ordinele iniţiale erau să fim înlocuiţi de Theodore G. Bilbo şi trimişi în două săptămâni la docuri pentru modernizare. Evenimentele însă ne-au luat prin surprindere.

Mike nu spuse nimic. Trecuse prin destule informări de-a lungul anilor, chiar la nivel civil, încât să ştie că nu trebuie să întrerupă interlocutorul dacă nu are un motiv bun de a-l întrerupe.

- Ne vom schimba traseul spre sistemul Sara. îmi este teamă că se află în junglă, la mama naibii. Confederaţia are două colonii acolo, Mar Sara şi Chau Sara. Am primit o misiune de patrulă extinsă peste şi dincolo de parametrii iniţiali ai misiunii.

Mike dădu din cap. Colonelul o cam tărăgăna, comportându-se ca un dulău cu un os de pui în gât - se chinuia să îl înghită, dar nici să îl scuipe nu-i venea mai uşor. Mike aşteptă.

- Trebuie să îţi reamintesc că în calitate de membru al presei delegat împreună cu Escadrila Alfa eşti limitat sub incidenţa codului militar
Confederat în sarcinile pe care le ai şi în modul în care le poţi îndeplini. - Am înţeles, domnule, răspunse Mike cu destulă severitate încât
să dea impresia că nu îl interesează nici cât negru sub unghie de codul militar Confederat.

- Şi că aceste limite se extind atât asupra îndatoririlor curente, cât şi asupra celor viitoare legate de evenimentele probabile pe durata transferului aici.

Duke îşi întinse bărbia în faţă, cerând evident un răspuns.

- Am înţeles, domnule.
Mike pronunţase cuvintele separat, pentru a sublinia clar faptul că înţelesese.
O altă pauză, timp în care Mike putu să perceapă huruitul navei în jurul lui. Da, Norad II vibra altfel acum, un pic mai accentuat, mai
intens, un pic mai frenetic. Membrii echipajului pregăteau nava pentru intrarea în gaura de vierme. Poate chiar pentru luptă?

Pe Mike îl cuprinse brusc îngrijorarea gândindu-se la înţelepciunea pe care o avusese să sară peste exerciţiile cu echipamentul de luptă.

Colonelul Edmund Duke, dulăul cu osul de pui înfipt în gât, spuse:

- Ne cunoşti istoricul.

Fusese mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare. Mike clipi de câteva ori, neştiind pe moment ce ar trebui să răspundă. Alese doar:

- Domnule?

- Cum am venit noi în sector şi l-am colonizat, se grăbi să completeze colonelul. L-am luat practic în, stăpânire.

- La bordul navelor-dormitor, a supercargoboturilor, îşi aduse Mike aminte din lecţiile copilăriei. Nagglfar, Argo, Sarengo şi Reagan. Echipaje formate din prizonieri şi exilaţi de pe Vechiul Pământ, prăbuşindu-se pe planetele câtorva lumi locuibile.

- Şi au găsit trei astfel de lumi la prima aruncare. Şi încă un pumn de lumi terestre sau destul de potrivite pentru activităţi militare. Dar nu au descoperit viaţă.

- Cer permisiunea, domnule colonel, dar a existat foarte multă viaţă aborigenă pe toate cele trei planete iniţiale. Plus că multe dintre coloniile din Lumile îndepărtate aveau propriul ecosistem. Terranizarea, de multe ori, deşi nu întotdeauna, duce la eradicarea formelor de viaţă aborigene.

Colonelul respinse comentariul.

- Dar nimic mai inteligent decât un câine de curte. Nişte

insecte : pe Umoja şi alte chestii care au ars când întotdeauna unul dintre noi a tras prima brazdă a coloniilor. Dar nimic inteligent. Mike aprobă din cap.

- Viaţa inteligentă a fost mistere ale universului. Am căutat indicii care să ne indice că mai există şi alţii la fel de inteligenţi

- Până acum, îl contrazise colonelul. Iar tu vei fi primul reporter al vreunei reţele de ştiri care va ajunge la faţa locului.

Am descoperit lume după lume, dar nimic ca şi noi.

pe principalele planete.

Mike se încălzi un pic la auzul subiectului.

- Au existat numeroase formaţiuni misterioase pe multe planete care indică posibila existenţă a vieţii inteligente la un moment dat în trecut. Pe lângă acestea, cei care au colindat prin spaţiu au scornit, poate nu degeaba, tot felul de poveşti despre lumini misterioase şi ozeneuri.

- Acum nu mai este vorba despre lumini pe cer sau ruine antice. Avem dovada vie a unei activităţi extraterestre. Dovada că nu suntem singuri în univers.

Duke aşteptă să se producă întregul efect al vorbelor sale, formând un zâmbet tâmp în colţul gurii. Nu îl făcea să arate mai grozav. Undeva în adâncurile navei, un comutator se închise şi motoarele monstruoase începură să huruie.

Mike îşi mângâie bărbia şi întrebă:

- Ce se cunoaşte până acum? A venit vreun emisar, vreun reprezentant? Sau pur şi simplu o descoperire întâmplătoare? Am găsit o colonie sau s-a trimis un ambasador'?

Colonelul chicoti nervos.

- Domnule Liberty, am să fiu cât se poate de concis. Am luat contactcu o altă civilizaţie extraterestră. Aceasta a contribuit la civilizarea de către extratereştri a coloniei temelii, apoi au ars şi pământul de sub ea
dar nu ştim dacă elementele ostile mai sunt acolo. Iar tu vei fii primul reporter al unei reţele de ştiri trimis la faţa loculuimai spuse colonelul. Felicitări, băiete.
Mike nu se simţi prea confortabil cu această deosebită onoare.

CAPITOLUL 3.
SISTEMUL SARA.

Primul contact cu o altă rasă inteligentă, iar ei aruncă o planetă în aer. A naibii vizită de curtoazie.

Acuma, să arunci o planetă în aer nu mai este chiar o noutate. Cerule, şi noi oamenii am reuşit aşa ceva nu cu mult timp în urmă.

S-a produs o revoltă pe planeta Korhal IV. Locuitorii nu prea erau încântaţi de traficul de influenţă şi corupţia care veneau la pachet din Confederaţie. Au încercat să se revolte. La început, Confederaţia a apelat la o abordare discretă: i-au ucis pe liderii rebeliunii cu ajutorul unor asasini, trupe fantomă care se foloseau de dispozitive de invizibilitate. Nu a fost o surpriză faptul că abordarea i-a întărâtat şi mai mult pe oamenii de pe Korhal. Atunci Confederaţia a trecut la acţiuni radicale.

Adică am spulberat planeta Korhal IV de pe orbită.

Rachete din clasa Apocalypse. Cam vreo mie. Un idiot cu dosarul verde de pe Tarsonis a apăsat pe buton şi 35 de milioane de oameni au devenit nimic mai mult decât vapori, iar căminele lor, nimic mai mult decât o amintire.

Fireşte că mai apoi s-au prezentat justificări oficiale legate de natura duşmănoasă şi ameninţătoare a populaţiei de pe Korhal, şi cum plănuiau ei să ne facă la fel cu prima ocazie. Ce neplăcut că dovezile acestor acuzaţii sunt localizate pe o planetă acum acoperită de sticlă arsă.

Cred că exact situaţia aceasta i-a înspăimântat pe militari în urma dematerializării coloniei Chau Sara: şi anume că mai exista cineva acolo la fel de nebun ca şi noi.

Doar că păreau să fie mai capabili decât eram noi.
(DIN MEMORIILE LUI LIBERTY).

Mike a profitat de timpul în CARE NAVA A TRAVERSAT gaura de vierme pentru a parcurge informaţiile disponibile în arhiva computerizată despre sistemul Sara. Un sistem periferic tipic, aflat la marginea ruptă a sferei de putere din ce în ce mai largă controlată de Confederaţie.

Sistemul fusese descoperit de un explorator înainte de Războiul Breslelor, apoi peste el se aşternuse umbra Confederaţiei atunci când aceasta începuse să îşi eclipseze rivalul în spaţiu, şi ajunsese (conform arhivelor de pe navă) căminul a două lumi; coloniale pereche, aflate şi ele în continuă creştere. Singurul lucru care făcea ca sistemul Sara să fie diferit de alte lumi similare era existenţa în interiorul lui a celor două lumi pereche, în loc de una singură.

Chau Sara era cea mai mică şi cea mai mărginaşă dintre cele două lumi, având în schimb şi cea mai numeroasă colonie. Aici se înfiinţase, după tradiţia Confederaţiei, o colonie penitenciară, în care o mare parte dintre locatari intraseră pentru ani grei. Mar,Sara se compunea dintr-un amestec mai eclectic de foşti exploratori şi militari, la care se adăugau două grupuri religioase care nu suportau toleranţa evidentă pe Tarsonis pentru celelalte credinţe. Ambele planete aveau potenţial pentru explorări miniere, dar bineînţeles că şi drepturile de exploatare a resurselor erau deţinute tot de Confederaţie. Localnicii trebuiau deci fie să lucreze ca angajaţi cu contract ai Confederaţiei, fie să plece în alte lumi periferice.

Mike verifică ultimul buletin de ştiri publicat de UNN . Se vorbea destul de puţin despre o oarecare întrerupere a comunicaţiilor cu sistemul Sara, dar transmisia avea ca titluri principale ultimul act terorist semnat Fiii lui Korhal (atacul cu gaz otrăvitor în piaţa publică din Haji) şi coliziunea dintre mai multe garnituri de tren pe un traseu monoşină în Moira.

Mike însăilă rapid un anunţ, prezentând sumar discuţia pe care o avusese mai devreme cu Duke şi subliniind că de aici înainte se afla sub restricţie militară strictă. însemna deci că materialele pe care le va trimite vor fi verificate înainte să părăsească nava şi apoi încă o dată înainte de a fi publicate sau difuzate. Handy Anderson va comenta iritat de cenzura militară, dar va şi ţopăii de fericire prin birou ştiind că va avea în braţe o bombă de presă.

Dacă am noroc, se gândi Mike, va ţopăi prea aproape de fereastra aia idioată.

Mike îşi mai pregăti un al doilea material, căruia îi aplică un cifru cu un program special de codare înainte de a-l scrie pe un minidisc. Pe acesta nu avea de gând să îl trimită nicăieri, dar în caz că li se va întâmpla ceva şi le vor fi găsite cadavrele până la urmă, cineva tot va descoperi ce se întâmplă. Era un fel de poliţă de asigurare.

Tocmai terminase de scris cel de-al doilea material, când o umbră îi acoperi lumina.

Mike privi în sus spre doamna locotenent Swallow, acum cu vreo treizeci de centimetri mai înaltă şi cu cincizeci de kilograme mai grea. Se îmbrăcase deja în costumul de luptă, energia ei debordantă fiind şi mai mult exagerată de servomecanisme. Un toc gol îi atârna la centură, urmând să primească o carabină gaussiană de asalt C-14, un impaler, atunci când va porni la luptă.

Viziera îi era deschisă, şi prin ea îi zâmbi entuziasmată. Arăta ca o adolescentă aşteptând să plece la primul bal al bobocilor.

- Domnule? Vom ieşi cât de curând din gaura de vierme. Colonelul vă aşteaptă pe punte, cât mai curând posibil.

Apoi îi întoarse spatele şi dispăru.

Adică vino imediat sus, se gândi Mike şi o urmă pe Swallow afară din cabină.

Culoarele nu păreau să fie mai largi nici acum, dar din cauza costumelor balonate deveniseră culoare cu sens unic,

deplasarea fiind reglementată de săgeţile vopsite pe podele. La intersecţii, Swallow ridica mâna în sus pentru a ceda prioritatea de trecere altor membri ai echipajului, şi Mike avu dintr-odată sentimentul că este singurul copil de grădiniţă rătăcit la clasa a şasea.

- Trebuie să mă echipez şi eu cu un costum ca acestea, comentă el.

- Nu am ştiut că vi s-a făcut instructajul de folosire a costumului de luptă autoportant CMC , domnule! se miră Swallow.

- Am citit manualul.

- Doar informaţia pur teoretică nu va fi suficientă pentru propria protecţie într-o situaţie de criză, domnule. În orice caz, dacă se întâmplă ceva, am responsabilitatea să mă asigur că veţi ajunge la loc sigur.

- Mă simt mai în siguranţă, zâmbi Mike în spatele femeii mai mult ca să nu o supere în caz că şi-ar fi montat vreo cameră la spate cu care să îl spioneze.

Astronava se scutură puternic în momentul în care motoarele decelerará de la viteza de transfer dimensional. Ajunseseră in spaţiul sistemului Sara.

Puntea de comandă era scăldată într-o lumină roşie, cu accente de verde de la monitoarele rânduite pe puntea inferioară. Colonelul Duke era echipat în armura de luptă. Arăta ca o gorilă la curtea Regelui Arthur. O gorilă cu ţeasta ţuguiată, purtând o carapace de metal. Stătea înconjurat de o mulţime de monitoare, din fiecare privindu-l câte un ofiţer care îi transmitea informaţii.

- Domnul Liberty prezent la raport, domnule! îl anunţă Swallow şi reuşi încă un salut perfect, chiar îmbrăcată în armura greoaie.

- Colonele, salută Mike.

Duke nu îşi luă ochii de la monitoare. Spuse doar simplu:

- Ne apropiem de Chau Sara.

La început, Mike avu impresia că monitorul central se defectase. Se apropiau de Chau Sara din partea întunecată. Discul exterior imens al lumii sarane părea un curcubeu mânjit de lumină, ca reflexiile de ulei plutind pe apă.

Apoi Mike înţelese că vedea chiar suprafaţa coloniei Chau Sara. O mulţime de benzi colorate străluceau în partea luminată, iar ici-colo se vedeau pete de un portocaliu intens.

- Ce...? clipi Mike bulversat. Ce s-a întâmplat aici?

- Contactul iniţial, răspunse colonelul. Un contact iniţial teribil de extrem. Ce indică senzorii?

Unul dintre tehnicieni raportă imediat:

- Nici urmă de viaţă. Aproape întreaga suprafaţă de la sol a fost lichefiată şi sterilizată. Zona pare să aibă între şase şi cincisprezece metri adâncime.

- Aşezările? întrebă Mike.

Tehnicianul continuă:

- Petele portocalii par să fie spărturi de magmă în mantaua planetară. Sunt situate exact pe fostele locuri ale aşezărilor cunoscute.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

- Plus în cel puţin alte douăsprezece locaţii.

Mike privi spirala mortală de pe ecran, strălucind în toate culorile curcubeului. Soarele răsărea, de după orizontul îndepărtat, dar lumea nu arăta mai bine nici la lumina zilei. Doar câţiva nori întunecaţi, subţiri ca pana corbului, traversau cerul înspre răsărit.

- La care se adaugă o distrugere de optzeci de procente a atmosferei în urma atacului, continuă tehnicianul.

- Vreo prezenţă pe orbită? întrebă Duke, ca un monolit învelit într-o platoşă şi ridicat în mijlocul navei.

- încă verificăm, răspunse tehnicianul.

în cele din urmă îşi formulă răspunsul:

- Negativ. Nimic care să ne aparţină. Dar nici ceva de origine necunoscută. Ar putea totuşi să se vadă nişte fragmente pe radarul mare.

- Lărgiţi aria de scanare, ceru Duke. Vreau să ştiu dacă se mai află ceva acolo. De-al nostru sau de-al lor.

- Verificăm... Există fragmente cu siguranţă. Cel mai probabil de-ale noastre. Va trebui să trimit o echipă de recuperare pentru a ne putea confirma.

- De ce au făcut aşa ceva? întrebă Mike, dar nu îi răspunse nimeni.

Tehnicienii echipaţi în costume de luptă mai subţiri lucrau fiecare la postul lui cu mâinile înmănuşate, iar capetele de pe ecrane raportau în acelaşi timp colonelului Duke. într-un târziu, Mike formulă o întrebare la care se gândi el că ar fi putut primi un răspuns.

- Ce a produs aşa ceva? Nucleare?

Cuvântul păru să îl întrerupă pe Duke din şirul de informaţii. Se uită spre reporter.

- Armele cu încărcătură atomică lasă în urma lor un tărâm de sticlă neagră şi păduri arse. Chiar şi pe Korhal au rămas zone de teren curat, cel puţin pentru o vreme. Chau Sara a fost arsă până în miezul lichid în multe locuri. Avem de-a face cu ceva mult mai mortal chiar şi decât bombele Apocalypse.

- Aici, arătă Duke spre ecranul central, a fost lucrătura unei rase extraterestre, protoss. Din ce mi se spune, s-au transportat transdimen- sional de nu se ştie unde, mai aproape de planetă decât am îndrăzni noi. Astronave imense şi în număr mare. Au surprins câteva cargoboturi şi nave de curăţenie pe care le-au distrus imediat. Apoi au declanşat ce naiba au avut cu ei deasupra planetei şi au sterilizat-o cum fierbi un ou în trei minute. După care au plecat. Mar Sara se află de partea cealaltă a soarelui acum, panicaţi că ar putea fi următoarea ţintă.

- Protoss? dădu Mike din cap, părând să digere informaţiile.

Privi spre ecranul tehnicianului, pe care se puteau vedea găurile
străpunse în magma planetei.

- Ai suficient pentru o ştire, domnule Liberty, îl îndemnă Duke. Noi vom rămâne la posturi în cazul în care apar forţe ostile în viitorul apropiat. Poţi menţiona în toate ştirile pe care le trimiţi că vom primi în câteva zile sprijinul altor două
nave,]ackson V şi Huey Long.

Tehnicianul îşi lipi urechea mai bine de cască, apoi anunţă:

- Domnule, aparatele indică nişte anomalii.

- Localizare? se răsti colonelul întorcându-se înapoi spre ecrane.

- Zet-Doi, în Cvadrantul Cinci, cu deviere de o unitate astronomică. Numeroase anomalii.

- Direcţia?

- Acum calculăm.

O pauză, apoi tehnicianul păru să ridice resemnat din umeri.

- Se îndreaptă spre Mar Sara, domnule.
Duke aprobă.
- Pregătiţi-vă să interceptăm aceste anomalii. Lansaţi astronavele de vânătoare când ajungem în raza de atac.
Pe Mike îl luă gura pe dinainte.
- Ce, eşti nebun?!
Duke se întoarse spre reporter.
- A fost o întrebare retorică, sper, băiete.
- Dar nu suntem decât o singură navă!
- Suntem singura navă dintre ei şi Mar Sara. Îi vom intercepta!
Mike aproape se răsti: Ce uşor vă este vouă, îmbrăcaţi în costumele de
luptă! Dar se opri la timp; orice ar fi pătruns prin crusta planetară nu s-ar fi jenat în faţa celor câteva straturi de armură de luptă.
Mike inspiră adânc şi se apucă strâns de balustradă, în speranţa că l-ar mai fi uşurat în eventualitatea unei explozii.
- Avem semnal vizual, anunţă tehnicianul. Transfer pe ecranul central.
Ecranul central prezentă brusc imaginea unor licurici zburând pe cerul nopţii. Arătau drăguţ, contrastând cu bezna. Apoi Mike îşi dădu seama că erau cu sutele, şi ce se vedea cu ochiul liber erau deocamdată vasele mari. Punctuleţe minuscule dansau în jurul lor.
- Am ajuns în raza de acţiune pentru vânătorii Wraith? întrebă colonelul.
- Ajungem în două minute, răspunse tehnicianul.
- Lansaţi-le imediat ce va fi posibil.
Mike inspiră adânc, dorindu-şi să fi participat la exerciţiile de alarmă cu echipamentele de luptă.
Chiar de la distanţă mare, astronavele protoss aveau şi formă, şi contur. Cele mai mari erau creaţii cilindrice, similare cu nişte dirijabile luminoase. Zburau înconjurate de molii înfometate, şi Mike înţelese că trebuia să fie vorba de astronavele lor de vânătoare, echivalent cu A-17 Wraith, care acum aşteptau în hangare apropierea de zona de atac. Alte nave aurii dansau între transportoarele imense, strălucind ca nişte steluţe.

Apoi Mike văzu unul dintre vasele imense părând să se dizolve. Un fulger de lumină, o strălucire difuză, apoi dispăru. Un alt moment, un alt fulger şi o altă dispariţie.

- Domnule, anunţă tehnicianul. Anomaliile încep să dispară.

- Tehnologie de disimulare invizibilă?

Mike nu se putu abţine:

- La o aşa dimensiune?!

- Verificăm.

După o pauză mai lungă, tehnicianul reveni:

- Negativ. Pare să se înconjoare cu un fel de câmp transdimensional. Se retrag.

Pe măsură ce Mike urmărea navele necunoscute, tot mai multe fulgerau scurt şi dispăreau. Transportoarele imense şi puii lor mai mici, apoi şi vasele aurii, toate se dizolvară precum spiritele nopţii odată cu venirea zorilor.

Spirite care pot arde o planetă până în miezul de lavă, îşi reaminti Mike.

Colonelul îşi permise un zâmbet.

- Bun! Le este frică de noi. Toate posturile de luptă la loc comanda, dar rămâneţi în alertă în eventualitatea unui truc.

Mike scutură din cap.

- Nu are nici un sens. Au puterea să ardă o planetă. De ce le-ar fi frică de noi?

- Este evident, se lăudă colonelul. Şi-au consumat rezervele. Nu mai au suficientă putere încât să intre în conflict cu noi.

- Dar noi avem o singură navă! dădu Mike din cap enervat. Iar ei veniseră cu zecile.

- Se aşteaptă să primim întăriri.

- Nu, nu. Se petrece ceva aici. Nu are nici o logică.

- Nu avem de-a face cu fiinţe umane aici, deci logica noastră nu se aplică, se enervă şi Duke. Uite ce putere de foc au!

- Exact! Aceşti protoşi sunt superiori şi ca număr şi ca putere de foc, dar noi reuşim să îi alungăm?! De ce au venit aici?

- Domnule Liberty, ajunge cu întrebările pe ziua de azi.

Duke îl privea iar cu încruntătura aceea severă, dar Mike ignoră avertismentul.

- Nu, ceva miroase a putred în toată treaba. Priveşte raportul distrugerilor!

Mike arătă spre unul dintre monitoarele tehnicienilor.

- Au prăjit o întreagă planetă, dar în unele locuri mult mai adânc decât în celelalte. Fiecare oraş uman important, adevărat, dar priveşte!

Mike arătă spre şirul de informaţii.

- Există zone de atac şi de partea cealaltă a planetei, mult mai departe de orice aşezare umană cunoscută. Ştiu, pentru că am verificat în arhive.

- Am spus că este de ajuns, domnule! Avem destule care să ne îngrijoreze în legătură cu protoşii, decât eficienţa lor în a-şi selecta ţinte inexistente.

Figura lui Mike se lumină brusc, de îndată ce i se aprinseră nişte beculeţe în creier.

- De unde am găsit numele protoss, colonele? Noi l-am dat sau este numele lor?

- Domnule Liberty! se răsti Duke cu obrajii din ce în ce mai roşii de enervare.

- Şi dacă este numele lor, cum se face că îl cunoaştem şi noi? Nu ar fi trebuit să facem cunoştinţă cu ei înainte? Sau au trimis un mesaj de avertizare înainte de atac?

Reporterul ridicase deja vocea, aşa cum obişnuia să o facă la alegerile locale în faţa unui candidat mai secretos.

- Doamnă locotenent Swallow! ordonă Duke.

- Da, să trăiţi! veni salutul perfect.

- Escortează-l pe domnul Liberty în afara punţii! Imediat!

Mike se prinse strâns de balustradă cu amândouă mâinile. Un braţ articulat învelit în armură îi înconjură şoldurile. Mike striga deja:

- La naiba, Duke, ştii mai multe decât îmi spui! Toată treaba pute de la o poştă!

- Am spus imediat, locotenent! se răsti Duke.

- Pe aici, domnule, îl chemă Swallow pe Mike.

îi desfăcu mâinile de pe balustradă şi îl purtă spre lifturi.

încă strigându-şi întrebările, Michael Liberty fu forţat să părăsească puntea de comandă. Ultimul lucru pe care îl mai auzi înainte ca uşile să se închidă ermetic a fost comanda pe care colonelul Duke o dădu tehnicienilor pentru a deschide o linie de comunicaţie cu magistratura colonială de pe Mar Sara.

CAPITOLUL 4.

LA SOL PE MAR SARA.

în orice război există un moment între prima şi a doua lovitură. în acest moment de linişte, când timpul aproape stă pe loc, lumea încă încearcă să îşi facă o idee despre ce s-a întâmplat, dar toţi par să ştie ce urmează să se întâmple mai departe. Unii se pregătesc să fugă. Alţii se pregătesc să riposteze. Dar nimeni nu se mişcă. Deocamdată.

Este un moment perfect, momentul de inerţie când mingea a ajuns la punctul maxim al aruncării. S-a produs o acţiune, dar în acest scurt moment, în care timpul pare să fi îngheţat, totul se mişcă, însă totul aşteaptă în nemişcare.

Şi iată-i pe acei nemernici care nu pot lăsa lucrurile în voia lor. Mingea începe să cadă iar, se dă a doua lovitură şi ne afundăm cu toţii în vâltoare.

(DIN MEMORIILE LUI LIBERTY).

Lui Michael Liberty nu i s-a mai permis să IASĂ DIN cabină pe parcursul acţiunilor desfăşurate deasupra planetei Mar Sara. Doamna locotenent Swallow sau unul dintre camarazii ei reabilitaţi neural a stat de pază în faţa cabinei două zile după scena de pe puntea de comandă. După cele două zile o escortă l-a însoţit până la nava de desant care l-a coborât pe planeta Mar Sara.

Acum, după încă o zi, încinsese un joc cu câţiva membri ai presei, jecmănindu-i pe reporterii locali de economiile lor de o viaţă, în timp ce aşteptau un răspuns din partea autorităţilor care să le clarifice întrucâtva situaţia existentă.

Evident că nu aveau să primească nici o lămurire. Comunicatele oficiale erau doar nişte pastile de informaţii neinteresante pregătite în prealabil, care subliniau caracterul năprasnic al atacului împotriva planetei Chau Sara, îl ridicau în slăvi pe Duke şi echipajul lui de pe Norad II ca pe nişte eroi pentru că se împotriviseră inamicului şi, nu în ultimă instanţă, pretindeau că doar vigilenţa permanentă a Confederaţiei oferea protecţie planetei Mar Sara. Rasa protoss (încă nu se ştia de unde apăruse numele acesta) era descrisă ca fiind formată din nişte laşi, care şi-au strâns calabalâcul la primul semn de luptă reală. Structura pe cât de impresionantă pe atât de delicată a navelor lor încărcate cu lumina fulgerului confirma ipoteza: îşi luaseră tălpăşiţa pentru că le era teamă să nu fie loviţi.

Iată care era povestea oficială, până la urmă, iar infanteriştii se mulţumeau să o susţină. De fapt, dacă oricare dintre membrii presei s-ar fi abătut prea mult de la varianta oficială, articolele începeau brusc să se piardă în timpul transferului. în felul acesta îi ţineau pe reporterii locali sub control. Li se eliberaseră legitimaţii speciale având inscripţionate pe ele coduri de bare şi fiecare trebuia să prezinte legitimaţia pentru control ori de câte ori i se cerea. Cititoarele de coduri ţineau astfel o evidenţă strictă a deplasărilor efectuate de reporteri.

Toţi ceilalţi jurnalişti incisivi cunoşteau povestea lui Liberty de la bordul lui Norad II, dar nimeni nu încercase până acum să folosească în articole măcar o parte din informaţiile lui.

Lumea exterioară instituise o stare de recluziune. Oficial descrisă drept o măsură de protecţie civilă (pentru a cita din comunicatul de presă oficial), starea actuală se traducea de fapt ca o răsturnare militară a guvernului local. Localnicii erau mânaţi ca vitele spre tabere de concentrare pentru o presupusă evacuare mai uşoară. Nu se menţionase nicăieri însă de unde trebuiau să vină vasele de evacuare sau dacă se alcătuise vreun program pentru abandonarea planetei. între timp, patrulele militare păzeau fiecare colţişor, iar cetăţenii care rămăseseră încă în oraş deveniseră foarte, foarte nervoşi.

În absenţa unui eveniment care să merite a fi publicat, durii presei îşi pierdeau vremea jucând cărţi într-o cafenea mare situată în faţa hotelului Grand, aşteptând aici următorul comunicat de presă şi speculând nebuneşte. Mike, îmbrăcat cu mantaua primită cadou de despărţire de la colegii din redacţie, rămăsese cu ei, arătând cel mai mult ca un localnic adevărat.

- Băi, eu nu cred că a venit nici un extraterestru, comentă Rourke între două mâini de poker.

Rourke era un roşcat solid, cu o cicatrice crestată de-a latul frunţii.

- Eu cred că Fiii lui Korhal au pus mâna în sfârşit pe ceva tehnologie pentru a-şi răzbuna atacul nuclear împotriva lumii lor.

- Muşcă-ţi limba! îl temperă Maggs, un boşorog înfiorător de la un cotidian local. Numai dacă glumeşti pe seama korholilor şi poţi fi împuşcat.

- Dar teoria ta care ar fi? îl contră Rourke.

- Sunt umani, dar nu în genul nostru de umani, răspunse bătrânul reporter. Au venit de pe Vechiul Pământ. Bănuiesc că de cât timp am plecat noi de acolo s-au preocupat atât de mult de puritatea genetică şi alte d-astea, încât au devenit nişte clone, iar acum au venit după noi să cureţe restul rasei.
Rourke dădu din cap aprobator.
- Am auzit-o pe-asta. Iar Thaddeus de la Post crede că sunt roboţi, care ar avea un program în sistem ce îi împiedică să se apere. De-aia au luat-o la goană când s-au trezit cu Norad că-i provoacă.
- Toate teoriile voastre sunt greşite! interveni Murray, un corespondent extern pentru una dintre reţelele religioase. Sunt îngeri, iar acum a venit Ziua Judecăţii.
Rourke şi Maggs pufniră amândoi a dispreţ, apoi Rourke întrebă:
- Dar tu, Liberty? Tu ce crezi că sunt?
- Tot ce ştiu eu este ce am văzut, răspunse Mike. Iar ce am văzut eu, indiferent ce or fi ei, au lichefiat suprafaţa planetei vecine şi pot ajunge aici mult mai repede decât poate reacţiona Confederaţia. Iar noi stăm aici în zona zero şi jucăm cărţi!
Parcă se coborâse un văl peste masa lor. Chiar şi Murray, corespondentul religios, tăcuse subit. într-un târziu, Rourke răsuflă lung şi spuse:
- Voi băieţii de pe Tarsonis aveţi un aşa talent să spargeţi o petrecere grozavă. Mergi sau nu la următoarea mână?
Mike se ridică brusc în picioare, privind atent undeva în lungul drumului. Fără să vrea, Murray şi Rourke se răsuciră în scaune, dar nu văzură decât militarii obişnuiţi pe stradă, unii echipaţi cu armura de luptă, alţii în uniforme normale.
- Repede, Rourke! Dă-mi legitimaţia ta de presă! îi ceru Mike.
Roşcatul mătăhălos îşi apucă instinctiv legitimaţia atârnată la gât
ca şi cum ar fi fost singura care îl mai ţinea în viaţă.
- Nici vorbă, băi!
- Bine, atunci hai să facem schimb de legitimaţii.
Mike îşi întinse legitimaţia pe care i-o eliberaseră infanteriştii.
- Ca ce chestie? întrebă Rourke, dar deja îşi scotea lanţul de la gât.
- Tu faci parte din presa locală, îi explică Mike. Pe tine te lasă să treci dincolo de cordon în pustietate.

- Adevărat, dar orice scriu trece oricum prin foarfeca unor cenzori, protestă uriaşul şi îi înmână legitimaţia de presă. Nimic nu pleacă de aici.

- Mda, dar înnebunesc dacă mai stau aici aiurea. Dă-mi şi pachetul de ţigări.

- Credeam că te laşi! se împotrivi Rourke.

- Haide, băi!

Imediat ce Mike îşi îndesă în buzunarul de la cămaşă pachetul lui Rourke de ţigarete, se ridică de pe scaun şi ieşi rapid din cafenea, lăsându-şi legitimaţia de presă pe masă.

- Dar ce le-or da să mănânce ăstora de pe Tarsonis de-o iau razna aşa? observă Rourke.

- Dar tu mai comentezi mult sau împarţi cărţile alea odată? îl împunse Maggs.

- Doamnă locotenent Swallow! strigă Mike.

îşi atârnă legitimaţia lui Rourke la gât în timp ce fugea, stârnind praful pe stradă cu bocancii. Swallow se întoarse şi îi zâmbi.

- Domnul Liberty! Ce bine îmi pare să vă revăd!

Zâmbetul ei era cald, deşi Mike nu putea spune dacă se datora chiar bucuriei revederii sau era rezultatul reprogramării neurale.

Nu mai purta armura de luptă, ci uniforma normală kaki. Ceea ce însemna că nu era de serviciu în poliţia militară şi deci era exclus ca activitatea ei să fie monitorizată activ. Avea totuşi la şold un revolver electric de o parte şi un cuţitoi de luptă de cealaltă.

Mike îşi scoase pachetul de ţigarete din buzunarul cămăşii. Swallow zâmbi vinovată şi luă ţigareta oferită.

- Credeam că v-aţi lăsat, spuse ea.

Mike ridică din umeri.

- Aşa credeam şi eu despre tine.

Mike îşi dădu seama că nu are chibrituri, dar Swallow scoase la iveală o brichetă mică. Un laser minuscul se aprinse la un capăt. Swallow trase un fum lung şi spuse:

- îmi pare rău pentru chestia aceea de pe navă. Datoria.

Mike ridică iar din umeri.

- în meseria mea trebuie uneori să pun întrebări mai incomode. Datoria. Vânătăile au trecut. Eşti ocupată?

- Deocamdată nu. Aveţi vreo problemă, domnule?

- Am nevoie de un mijloc de transport cu şofer care să mă ducă afară în pustiuri.

Mike reuşise să aibă intonaţia unei simple cereri. Ca şi cum ar fi cerşit o ţigaretă. Pe figura femeii păru să treacă o umbră.

- Vă lasă să treceţi de cordon? Nu am nimic personal de obiectat, domnule, dar credeam că domnul colonel va fi bucuros să vă dea personal un şut înapoi pe Tarsonis după incidentul acela de pe puntea de comandă.

- Timpul vindecă mai toate rănile, răspunse Mike ridicând legitimaţia lui Rourke. Mi-au slăbit un pic lanţul. Un pic de documentare pe teren. Două, trei vorbe cu potenţialii refugiaţi.

- Evacuaţi, domnule, îl corectă Swallow.

- Exact asta spuneam şi eu. Trebuie să iau pulsul bravului popor de pe Mar Sara aflat în faţa ameninţării din spaţiu. Te interesează să mă plimbi un pic?

- Păi, domnule, nu mai sunt de serviciu... ezită Swallow şi Mike atinse iar pachetul de ţigarete. Nu văd totuşi nimic rău la mijloc. Dar sunteţi sigur că domnul colonel este de acord cu ieşirea?

Mike zâmbi cu înţelepciunea învingătorului.

- Dacă n-o fi, atunci ne vor întoarce din drum la primul punct de control, caz în care îţi voi prezenta amicii mei cu care joc cărţi în cafenea.

Locotenent Swallow obţinu cine ştie cum un mijloc de transport, un vehicul de teren, aproape cât un camion şi decapotabil. Legitimaţia lui Rourke le-a permis să treacă de primul punct de control, un soldat plictisit din Poliţia Militară trecând cardul prin cititor şi obţinând imediat lumina verde pentru „reporter local". Autorităţile nu păreau să fie îngrozitor de îngrijorate pentru oamenii care plecau în pustietate, în special pentru cei care beneficiau de escortă militară. Păreau mai degrabă să aibă de obiectat faţă de cei care încercau să se întoarcă în oraş.

Mar Sara oferise întotdeauna puţin spaţiu locuibil, în comparaţie cu junglele bogate de pe fosta planetă soră de pe orbita mai îndepărtată. Cerul era aici de un portocaliu tulbure, iar solul, în mare parte acoperit cu un pământ uscat străbătut pe alocuri de dâre de pietriş. Sistemele de irigaţii făcuseră deşertul să înflorească în anumite zone, dar de îndată ce se depărtară de

oraş Mike văzu câmpurile veştejite din cauza lipsei de apă. Pulverizatoarele de apă păzeau tăcute ca nişte sperietori de ciori printre recoltele ofilite.

Astfel de recolte aveau nevoie de atenţie constantă, îşi notă Mike în reportofon, iar strămutarea populaţiei avea efecte la fel de mortale

ca un atac din spaţiu. Abandonarea zonelor agricole era dovada clară că autorităţile Confederate se aşteptau ca protoşii să se reîntoarcă.

Ajunseră la prima tabără de concentrare pentru refugiaţi (pardon, evacuaţi) pe la amiază. Un oraş de corturi se înălţa pe unul dintre câmpuri, cu un singur mergător de tip Goliath păzind întregul complex. Un alt soldat plictisit din Poliţia Militară nici măcar nu se sinchisi să stea să asculte povestea lui Mike. Trecu legitimaţia prin cititor şi, fiind informat de aparat că Mike era localnic, îl lăsă să intre.

Swallow parcă vehiculul de teren chiar la picioarele Goliath-ului.

- Lasă-mă să vorbesc cu refu... cu evacuaţii singur, îi ceru Mike.

- Domnule, sunt în continuare responsabilă pentru siguranţa dumneavoastră, se împotrivi Swallow.

- Atunci protejează-mă de la o distanţă sigură. Oamenii nu sunt dispuşi să îşi deschidă sufletele prea uşor în faţa unui militar din Confederaţie echipat cu tot armamentul.

Pe figura doamnei locotenent Swallow trecu o umbră, iar Mike adăugă:

- Bineînţeles că tot ce aflu va trece prin oamenii voştri înainte de transmisie.

Asigurarea o făcu să accepte mai uşor şi rămase lângă vehicul cât timp Mike plecă să ia pulsul faunei locale.

Tabăra evacuaţilor se ridicase doar de câteva zile. Cu toate acestea, facilităţile deveniseră deja neîncăpătoare. Oraşul de corturi fusese proiectat să asigure cazarea a cel mult o sută de familii, dar găzduia vreo cinci sute. Deja surplusul de populaţie era înghesuit în autobuze pătrăţoase pentru a fi transportat spre alte tabere mai îndepărtate. Gunoiul se strânsese în mormane la marginea taberei, iar lumea forma cozi la bivolii care le aduceau apa purificată.

Evacuaţii de abia dacă reuşiseră să treacă peste şocul strămutării. Mulţi fuseseră sculaţi din paturi şi plecaseră din case doar cu ce aveau pe ei. Ca urmare, lucrurile nefolositoare sau cu valoare sentimentală erau fie abandonate, fie schimbate pe mâncare şi aşternuturi călduroase.
Acum, odihniţi pentru prima oară după câteva zile, evacuaţii aveau timp să îşi evalueze situaţia şi, evident, să dea vina pe cineva.

Nu era de mirare că o mare parte din vină cădea asupra Confederaţiei. Până la urmă, ei erau cel mai la îndemână, făcându-şi simţită prezenţa cu păşitorii lor de tip Goliath şi trupele de infanterişti echipaţi în armuri. Despre protoşi, pe de altă parte, umblau doar zvonuri, singura dovadă despre existenţa lor venind din comunicatele oficiale ale Confederaţiei. Mar Sara se aflase de cealaltă parte a soarelui, aşa că populaţia de aici pierduse spectacolul de lumini care le distrusese planeta soră.

Mike catalogă situaţia-limită în care se găseau evacuaţii şi le ascultă cu atenţie plângerile. Poveşti despre membrii unor familii despărţiţi unii de alţii sau despre diverse valori lăsate în urmă, alte poveşti despre ferme şi locuinţe rechiziţionate de forţele Confederate, plus tot felul de alte plângeri, mai mari sau mai mici, împotriva forţelor militare care înlocuiseră autorităţile civile. Magistratul local devenise şi el refugiat, conducând un grup de refugiaţi spre o altă tabără de concentrare. Nimeni nu avea curajul să se împotrivească Confederaţiei, dar refugiaţii erau destul de mânioşi încât să se plângă unui reporter.

Şi totuşi, dincolo de plângeri şi vorbăria fără rost, se simţea o oarecare teamă. Teama de forţele Confederate, normal, dar şi o teamă care pleca din înţelegerea subită că omenirea nu era singură în univers. Locuitorii de pe Mar Sara văzuseră comunicatele despre distrugerea planetei Chau Sara, evident că le era teamă de ce s-ar putea întâmpla şi cu ei. Se simţea o îngrijorare în tabără şi o mare dorinţă de a pleca în altă parte - în oricare altă parte.

Se simţea şi altceva în tabără, descoperi Mike discutând cu familiile strămutate. Imediat ce li se adusese la cunoştinţă despre existenţa rasei protoss, se răspândiră şi primele zvonuri despre apariţii misterioase. Se vorbea despre lumini pe cer şi despre creaturi ciudate pe pământ. Vitele fuseseră găsite

înjunghiate şi mutilate. La care se adăuga şi recunoaşterea tacită a Confederaţiei care muta populaţia din anumite zone, de parcă ar fi ştiut anumite lucruri pe care nu le comunica şi oamenilor.

Abundau zvonurile despre extratereştri şi xenomorfi încă nedescoperiţi pe sol. Nimeni nu îi văzuse în realitate, desigur. întotdeauna prietenul unui prieten al unei rude din altă tabără îi văzuse sau cel puţin auzise despre ei. Zvonurile descriau mai degrabă nişte monştri cu ochi de gândac, decât nişte creaturi în nave strălucitoare. Dar dacă cineva s-ar fi lăudat că ar fi văzut navele protoss, militarii i-ar fi cenzurat imediat povestea.

După vreo două ore (şi ultimele ţigarete luate de la Rourke), Mike se întoarse spre vehiculul de teren cu care venise. Doamna locotenent Swallow stătea tot acolo unde o lăsase mai devreme, cu privirea alertă, aşteptând afară în partea şoferului.

- Am aflat suficient, spuse el. Mulţumesc pentru şansa de a veni până aici. Acum putem să ne întoarcem.

Swallow nu se mişcă. Privea insistent într-o anumită direcţie.

- Doamna locotenent Swallow?

- Domnule, răspunse ea, mă uitam la ceva curios. Pot să vă spun la ce?

- Ce poate fi atât de curios?

- Vedeţi femeia aceea de acolo, roşcata îmbrăcată cu haine de culoare închisă?

Mike privi în direcţia indicată. Văzu o femeie tânără, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni de camuflaj nocturn, o cămaşă de culoare închisă şi o vestă cu multe buzunare. Părul foarte roşcat era strâns într-o coadă pe ceafă. Avea un aspect milităresc, deşi Mike nu recunoştea uniforma nici unei unităţi pe care o văzuse în cariera lui. Poate făcea parte din vreo miliţie planetară sau vreo organizaţie privată de securitate. Şerifi, aşa îi numeau localnicii pe cei însărcinaţi să urmărească respectarea legii, dar nu prea arăta nici ca un şerif. Mike îşi dădu brusc seama că nu văzuse, de fapt, nici un reprezentant local al poliţiei de când coborâseră infanteriştii pe planetă şi presupuse evident că şi ei fuseseră absorbiţi în evacuarea generală.

- Aşa, şi? îngână el.

- Are o atitudine suspectă, domnule.

- Ce face?

- întocmai ce aţi făcut şi dumneavoastră, domnule. Vorbeşte cu oamenii.

- Ei, atunci asta chiar este suspect. Mergem să vorbim şi noi cu ea?

Roşcata încheiase discuţia cu un bătrân şi acum traversa tabăra.

Swallow păşi drept spre ea, cu Mike în urmă.

Pe măsură ce se apropiará, Mike observă şi altceva suspect la femeia roşcată: părea mai puţin murdară de praf decât restul refugiaţilor. Şi mult mai puţin îngrijorată.

- Scuzaţi-mă, doamnă! o interpelă Swallow.

Femeia roşcată ezită în mers şi privi în jur.

- Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea.

îşi miji doar un pic ochii de culoarea jadului, iar Mike observă că buzele trasau o linie mult prea largă pentru faţa ei.

- Avem câteva întrebări, continuă Swallow pe un ton mult prea moale decât i-ar fi plăcut lui Mike.

Buzele largi se strânseră, iar femeia se interesă rece:

- Şi cine anume are aceste întrebări?

Un vânt rece păru să sufle printre cele două femei. Mike se interpuse între ele.

- Eu sunt reporter pentru Universe News Network. Numele meu este Michael...

- Liberty, încheie roşcata. V-am văzut reportajele. Prezintă adevărul de cele mai multe ori.

Mike aprobă din cap.

- întotdeauna prezintă adevărul atunci când le scriu eu. Dacă nu vă convine ceva, atunci să daţi vina pe editorii mei.

Femeia îl privi pătrunzător pe Mike, iar el fu sigur că putea să îşi transforme ochii aceia verzi în lame ascuţite cu care să cioplească adânc în sufletul lui.

- Eu mă numesc Sarah Kerrigan, spuse ea simplu spre Mike şi nu spre doamna locotenent.

Foarte bine, gândi Mike. Nu face parte din poliţia locală.

- Şi de unde veniţi, doamnă Kerrigan? întrebă Swallow.

Afişa aceeaşi faţă zâmbitoare, dar Mike simţea un pic de tensiune în acel zâmbet. Ceva legat de această doamnă Kerrigan nu îi convenea deloc doamnei locotenent.

- De la Universitatea Chau Sara, răspunse Kerrigan şi o privi intens pe femeia ofiţer. Fac parte dintr-o echipă sociologică staţionată aici în momentul survenirii atacului.

- Aveţi o origine foarte convenabilă, comentă Swallow, luând în calcul că nimeni nu vă mai poate verifica acum spusele.

- îmi pare rău de ce s-a întâmplat cu planeta voastră, interveni Mike brusc.

Intenţionase să înmoaie un pic acuzaţia tacită pe care o formulase Swallow, dar pentru prima oară îşi dădu seama că într-adevăr îi părea rău pentru distrugerea pe care o văzuse de pe orbită. Ceea ce îl făcea să se simtă şi prost pentru că nu se gândise mai devreme.

Femeia roşcată îşi întoarse privirea din nou spre reporter.

- Ştiu, răspunse ea simplu. Simt că vă pare rău.

- Cu ce vă ocupaţi aici, doamnă Kerrigan? întrebă Swallow parcă la fel de moale ca un cuţit bont pentru deschis corespondenţa.

Kerrigan răspunse:

- La fel ca toată lumea, caporal...

- Locotenent, doamnă! o întrerupse Swallow răspicat.

Kerrigan reuşi un zâmbet amuzat.

- Atunci locotenent. încerc să aflu ce s-a întâmplat. încerc să aflu dacă s-a formulat într-adevăr un plan de evacuare sau nu cumva Confederaţii joacă doar o alba-neagra cu oamenii noştri.

- Ce vreţi să spuneţi cu asta? se răsti Swallow, dar Mike deja reformula întrebarea.

- Credeţi că există probleme în modul actual de evacuare? întrebă
el.

Kerrigan pufni în râs.

- Dar nu este evident? Aţi strâns grupuri mari de oameni pe care i-aţi mânat din oraş în pustietate.

- Oraşele nu pot fi apărate, observă Swallow.

- Dar pustietatea da? o contrazise Kerrigan. Se pare că autorităţile Confederate au confundat activitatea cu progresul. Se mulţumesc să mişte refugiaţii de colo până colo precum pionii pe tabla de joc, fără vreun plan real de evacuare.

- Se lucrează la planuri, am înţeles, spuse Mike blând.

- Am citit şi eu comunicatele oficiale, comentă Kerrigan. Amândoi ştim cât adevăr există în ele. Nu, Confederaţia Omului

se învârte în jurul cozii deocamdată, mutând oamenii în speranţa că vor fi pregătiţi.

- Pregătiţi pentru ce? întrebă Mike.

- Pregătiţi pentru când va surveni următorul atac, sublinie aspru Kerrigan. Pregătiţi pentru momentul în care lucrurile vor lua o întorsătură dezastruoasă.

- Doamnă! interveni Swallow. Trebuie să vă informez că în Confederaţie se încearcă tot ce este uman posibil pentru a ajuta populaţia de pe Mar Sara.

Kerrigan o întrerupse enervată.

- Confederaţia încearcă tot ce este uman posibil să se apere pe ei înşişi, soldat! Confederaţia nu a dat niciodată doi bani dincolo de limitele birocraţiei lor. în mod special nu a dat niciodată doi bani pe oameni, şi mai ales nu a dat doi bani pe oamenii care nu locuiesc pe Tarsonis.

- Doamnă, trebuie să vă informez... începu Swallow cu zâmbetul fragil precum sticla.

- Ba eu trebuie să te informez pe tine că întreaga istorie a Confederaţiei o acuză, la fel cum o acuză şi acţiunile actuale. Ar fi dispusă foarte uşor să scoată din cărţi şi sistemul Sara, aşa cum a scos coloniile în timpul Războiului Breslelor, iar de curând Korhalul însuşi.

- Doamnnă! insistă Swallow. Trebuie să vă avertizez acum că sunteţi într-o zonă militarizată, iar comentariile periculoase nu vor fi îngăduite nici o clipă mai mult.

Mike observă că mâna locotenentului Swallow se ridicase uşor spre mânerul revolverului.

- Ba nu, locotenente! răspunse Kerrigan cu ochii văpăi. Eu trebuie să te avertizez pe tine. Confederaţia vă mână spre abator şi nu veţi observa asta decât atunci când vă vor intra lamele cuţitelor în carne.

Swallow îşi pierdu culoarea din obraji.

- Nu mă provocaţi să fac ceva regretabil, doamnă.

- Eu nu vă provoc în nici un fel! şuieră Kerrigan. Bastarzii din Confederaţie provoacă oamenii să facă diverse lucruri. Se joacă cu minţile voastre până când vă aduce în situaţia de a le face jocul! Aşa că întrebarea este alta: ai de gând să îţi urmezi programarea pe care ţi-au inoculat-o sau nu?

Mike păşi îndărăt, dintr-odată conştient că cele două femei erau pe cale să se păruiască. Privi în jur, dar restul oamenilor din tabără nu le acordau nici o atenţie.

O clipă cât o eternitate stătură cele două femei faţă în faţă. într-un final, locotenent Swallow clipi, făcu un pas înapoi şi îşi coborî mâna de pe armă.

- Trebuie să vă asigur, doamnă, spuse locotenent Swallow neagră de supărare, că faceţi o eroare. Confederaţia se gândeşte numai la oamenii ei.

- Dacă trebuie să mă asiguri, atunci trebuie, o îngână Kerrigan. Mai aveţi şi altceva de întrebat sau sunt liberă să îmi văd de treabă în iluzia mea de libertate?

- Nu, doamnă. Puteţi merge. îmi cer scuze că v-am deranjat.

- Nu-i nimic.

Ochii verzi ai roşcatei se liniştiră deocamdată. Se întoarse spre Mike.

- Ca să vă răspund şi întrebării dumneavoastră, veţi afla nişte răspunsuri în Baza Anthem. Cam la vreo trei poşte de aici înspre vest. Dar să nu mergeţi singur.

O privi scurt pe doamna locotenent. Apoi plecă, străbătând tabăra rapid şi pierzându-se printre localnici.

- Femeia era prea stresată, mârâi Swallow cu dinţii încleştaţi.

îşi duse o mână la centură şi scoase de acolo un pacheţel de stimulente.

- Bineînţeles, o aprobă Mike.

- Nu trebuie să ne mire că oamenii îşi acuză de multe ori salvatorii de problemele lor, continuă femeia şi îşi apăsă pachetul pe cicatricea de pe ceafă.

Pachetul începu să şuiere încetişor.

- Exact.

- Şi nu era nici locul, nici momentul să creăm un incident.

Treptat îi reveni culoarea în obraji, iar respiraţia îşi reluă ritmul normal.

- Nu era deloc locul.

- Şi ar fi cel mai bine să nu raportăm evenimentul, îşi întări ea vorbele.

Mike se gândi imediat la fostul hobby al tinerei.

- Bineînţeles, o aprobă el.

- Ar trebui să ne întoarcem acum, încheie doamna locotenent Emily Jameson Swallow şi porni spre vehiculul de teren.

- M-hm! fu Mike de acord şi îşi scărpină bărbia gânditor, privind spre locul unde dispăruse Kerrigan.

Se gândi să o urmărească, dar îşi dădu seama că era posibil nici să nu o găsească, dacă ea nu ar fi vrut. Simţea că are o sumedenie de întrebări despre o sumedenie de lucruri.

În special cum de ştia care era următoarea lui întrebare.

Urma să întrebe despre apariţiile xenomorfilor. Exact despre acest zvon urma să întrebe. Iar Kerrigan ar fi putut să îşi imagineze aceeaşi întrebare din ce vorbise şi ea cu oamenii.

Sau poate Kerrigan avea altă modalitate de a şti ce gândea reporterul.

Indiferent, îşi jură el grăbindu-se să o ajungă din urmă pe doamna locotenent Swallow, va trebui să fie atent să nu se apuce niciodată să joace cărţi cu Sarah Kerrigan.

CAPITOLUL 5
BAZA ANTHEM

Natura detestă vidul, iar natura umană urăşte vidul de informaţie. Dacă nu o primim, mergem să o căutăm. Iar în unele cazuri, ne apucăm să o inventăm.

Aşa s-a întâmplat şi pe sistemul Sara. Ignoranţi cu bună ştiinţă, ne-am pornit în pustietăţi în căutare de răspunsuri - răspunsuri pe care curând ne-am dat seama că nu ne doream să le aflăm.

Am fost fraieri să presupunem că nu vom păţi nimic. Am fost inconştienţi să plecăm nepregătiţi. Şi proşti să plecăm neînarmaţi suficient. Am fost absurzi să credem că vom înţelege în ce urma să ne băgăm.

Dar peste toate, am fost aberanţi să presupunem că protoss era prima rasă de extratereştri pe care a întâlnit-o omenirea. (DIN MEMORIILE LUI LIBERTY).

A fost nevoie de multă linguşeală pentru a o convinge pe locotenent Swallow să se abată până la Baza Anthem. I-a povestit ce aflase în tabără de la ceilalţi evacuaţi, folosind termeni destul de neutri pentru a nu o stârni şi mai mult.

Chiar şi aşa, femeia Kerrigan o enervase serios pe doamna locotenent Swallow, care acum conducea cu o intensitate tăcută pe drumurile desfundate dincolo de tabără. Pachetul cu stimulente îi redase controlul asupra furiei, dar nu o eliminase în totalitate.

Un nor de praf ca o coadă de cocoş flutura în urma lor, întărindu-i convingerea lui Michael Liberty că locuitorii din Anthem îi văd venind.

Şi totuşi, când ajunseră acolo, oraşul era pustiu.

- Se pare că i-au evacuat, comentă Mike coborând din vehicul.

Doamna locotenent Swallow mârâi nemulţumită şi se duse în spatele maşinii. Deschise o trapă şi scoase o mitralieră gaussiană de asalt.

- Vreţi o armă, domnule? întrebă ea.

Mike scutură din cap.

- Măcar un pistol?

Scutură din nou din cap şi plecă spre cea mai apropiată clădire.

Era un oraş minier, nimic mai mult decât vreo zece, douăsprezece clădiri construite din lemn şi containere prefabricate. Devenise un oraş fantomă. Nu se vedeau nici vite, nici câini. Nici măcar păsări nu se auzeau.

Atunci de ce, se întrebă Mike, avea sentimentul că este urmărit?

Prima clădire adăpostea autoritatea minieră. Podea de lemn, birouri în spate. Clădirea arăta de parcă locatarii de abia plecaseră. Câteva cristale albastre rămăseseră aşezate pe un cântar de pe biroul principal.

Mike intră înăuntru. Swallow rămase în uşă, cu arma uriaşă gata de tragere. Se simţea un miros acru în aer.

- S-au evacuat, domnule, spuse femeia. Ar trebui să facem şi noi la
fel.

Mike ridică un ibric de cafea. Fiersese apa în el până îi sărise smalţul, iar ibricul mai era cald.

- Asta merge, spuse el şi scoase plita fierbinte din priză.

- Au plecat în grabă, domnule, găsi Swallow o explicaţie, dar în vocea ei îşi făcea loc un tremur nervos. Aţi aflat că evacuaţii se plângeau că au fost scoşi în grabă din casele lor.

Mike trecu în spatele tejghelei şi deschise un sertar.

- Uite, au rămas bani în casă. Nu îmi pot imagina un geolog să îşi lase banii aşa. Sau pe infanterişti să nu îi permită omului să îşi recupereze banii. Ciudat.

Dispăru în camera din spate. Swallow strigă după Mike, iar el reapăru.

- Dormitorul cuiva, anunţă el. Pare să fi avut loc o luptă acolo.

- Un evacuat care nu a vrut să plece, explică iar Swallow şi îi aruncă o privire dură lui Mike. Probabil l-au târât afară înainte să aibă şansa să îşi închidă biroul.

Mike dădu din cap gânditor.

- Hai să verificăm şi celelalte clădiri. Tu pe o parte, eu pe cealaltă.

Locotenent Swallow inspiră adânc.

- Cum doriţi, domnule. Dar staţi în uşă unde să vă pot vedea.

Mike traversă strada spre clădirile de pe partea opusă. O briză proaspătă îşi făcu simţită prezenţa, şi fuiori de praf se ridicară pe strada principală din Anthem. Locul fusese părăsit complet şi de oameni, şi de animale.

Atunci de ce, se întrebă îngrijorat Mike, i se ridica părul pe ceafă?

Peste drum de biroul autorităţii miniere se găsea o pereche de clădiri de locuit. Ca şi în cazul biroului geologului, păreau să fi fost părăsite foarte recent. Un ecran video rămăsese deschis într-o încăpere, pe care se vedea, într-o transmisie proastă şi fără sunet, un buletin de ştiri. Imagini de arhivă cu un crucişător de război, identificat drept Norad II, plutind fără efort prin spaţiu.

O cutie de bere căzuse lângă şezlongul aflat în faţa televizorului. Parcă împotrivindu-se, Mike verifică dacă lumea uitase şi ceva ţigarete. Nu avu el norocul acela.

A treia clădire era un magazin general, în care părea să fi dat iama animalele. Cutiile fuseseră răsturnate iar produsele smulse de pe rafturi şi împrăştiate pe duşumele. În spatele tejghelei uşa de sticlă a unui rastel era căscată larg, dar armele lipseau.

Probabil că imaginea aceasta a vrut Sarah Kerrigan să o găsească, se gândi Michael. Dovezile unei lupte armate.

împotriva evacuării ordonate de Confederaţie? Sau împotriva rasei protoss?

Mike privi peste umăr şi o văzu pe Swallow trecând către o tavernă cu două etaje pe partea ei de drum. îndrăzni atunci să păşească înăuntrul magazinului, dar talpa dădu peste ceva scorţos.

Mike se lăsă pe vine. Duşumeaua era acoperită cu un soi de burete sau muşchi. O substanţă de culoare gri închis, scorţoasă pe margini, dar totuşi elastică la atingere. Conţinea un model ca o pânză de păianjen, străbătut de şuviţe închise la culoare ca nişte artere.

Ceva se vărsase aici, şi un fel de muşchi local se instaurase lacom deasupra. Foarte repede, bănui el; nu se putuse întâmpla cu mai mult de două zile în urmă.

Dar mai era ceva ciudat în magazin. Se auzea un zgomot din spate, sunetul scos de ceva care se târşâia pe podeaua de lemn. Se mişcă o dată, apoi tăcu.

Un animal sălbatic? se întrebă Mike. Un şarpe? Sau probabil un refugiat care scăpase de evacuarea iniţială sau se întorsese acasă mai târziu. Mike mai făcu un pas înăuntrul magazinului, muşchiul de pe podea trosnind sub tălpile sale.

Deveni brusc foarte conştient că nu avea asupra lui nici un fel de armă.

Swallow strigă de peste drum. Mike privi încă o dată spre uşa care dădea în spatele magazinului, apoi spre Swallow. Ieşi din magazin şi traversă spre barr. Swallow stătea lipită cu spatele de peretele extern al clădirii.

- Cred că am găsit ceva în magazin... începu Mike.

- Am găsit locuitorii, şuieră Swallow.

Venele îi pompau hidos pe cicatricea de pe ceafă şi de-a lungul tâmplelor, iar ochii erau prea larg deschişi. Ceva o îngrozise, iar teama îi muşca din reabilitarea ei neurală. Era evident că mai folosise un pachet de stimulenţi, flaconul gol zăcând aruncat undeva pe duşumeaua din faţa intrării.

învingându-şi teama, Mike privi înăuntrul barului prin uşa deschisă.

Fusese transformat într-un abator! Forme odată umane atârnau legate de picioare de nişte frânghii groase prinse în tavan. Multe cadavre aveau hainele rupte şi carnea smulsă de pe oase. Altora le lipseau membrele, iar trei fuseseră decapitate.

Cele trei capete stăteau înşirate de-a lungul tejghelei, cu ţestele tăiate cu grijă şi desfăcute ca nişte conserve. Ceva se înfruptase cu lăcomie din creierele însângerate.

În timp ce privea, ceva ca un chilopod gigantic se încolăci în jurul unui cadavru. Arăta ca un vierme ruginit. Se hrănea cu bucăţi de carne umană.

Mike îşi simţi brusc respiraţia oprindu-se şi îşi dori să fi avut şi el un pachet de stimulente. Făcu un pas în interiorul tavernei.

Tălpile trosniră pe muşchiul scorţos care crescuse pe duşumea. Atunci îşi dădu seama că nu era deloc singur.

Simţi prezenţa străină înainte să vadă cine îl pândea. îi reveni senzaţia că este urmărit.

începu să se retragă din uşă. începu să se întoarcă. începu să îi spună ceva locotenentului Swallow.

Ceva tulbure se ivi din spatele tejghelei, ţâşnind înainte într-un singur salt imposibil de real, drept spre uşă.

Nu îl lovi pe Mike. în schimb, ceva mai greoi îl doborî într-o parte.

Mike căzu cu zgomot pe podeaua verandei şi se răsuci spre Swallow, care îl doborâse la pământ şi care acum deschisese focul asupra unui câine imens ieşit în stradă. Nu, parcă nu era un câine. Avea patru picioare, dar asemănarea se oprea aici. îi lipsea pielea în multe zone portocalii de carne, prin care se vedeau muşchii încordaţi. Maxilarul îi era decorat cu o pereche de colţi uriaşi, orientaţi în jos.

Urla sub barajul de fier încins pe care îl scuipa mitraliera gaussiană. Cartuşele hipersonice îl ciuruiau în zeci de locuri, trântindu-l la pământ şi făcându-l să se smucească inert în timp ce Swallow ţinea degetul încleştat pe trăgaci.

- Swallow! strigă Mike. A murit! Locotenent Swallow, opreşte focul!

Swallow ridică degetul de pe trăgaci mai repede decât l-ar fi retras de pe un şarpe viu. Transpiraţia îi curgea pe faţă, iar colţurile gurii spumegau de bale. Respira greu, totuşi mâna liberă plecă spre cuţitul prins la curea.

Mike înţelese că nivelul de stres depăşise limita critică pe care o putea suporta fără să îşi afecteze reabilitarea, iar acum era pe cale să îşi piardă controlul.

- Sfinte Sisoie! ţipă ea. Ce naiba este ăsta?!

Lui Mike nu îi păsa prea mult de jivină. În schimb, îi strigă:

- înapoi la maşină! O să trimitem trupele înarmate! Hai să plecăm!

Făcu doi paşi, dar observă că Swallow stătea încă în uşa barului,
zgâindu-se fix la jivina-câine cu pielea jupuită trântită în mijlocul străzii.

- Doamnă locotenent! urlă Mike. Ţi-am dat un ordin, ce naiba!

Cuvântul magic îşi făcu efectul. Frumuseţea reabilitării era că făcea pacientul vulnerabil la ordine, mai ales dacă se aflau sub efectul stimulenţilor. Swallow îşi reveni brusc şi porni în fugă spre vehiculul de teren, depăşindu-l şi pe Mike. Se zări mişcare din interiorul magazinului în momentul când trecură prin dreptul lui. Mai multe jivine- câini ieşeau pe uşă. Dacă puteau să facă salturi atât de uluitoare, înţelese Mike, atunci puteau să le sară în spate în timp ce alergau.

Jivinele-câini nu atacară. în schimb, creaturile aşteptară ca ambii oameni să ajungă la vehicul, pentru că aici se ridica altceva din spatele maşinii.

Lui Mike i se păru că este un şarpe, o cobră pregătindu-şi atacul fulgerător. Un şarpe având capul acoperit cu o platoşă care stătea desfăcută pe ceafă ca o coamă din chitină osoasă, aşa cum auzise că aveau reptilele preistorice. Era un şarpe cu două braţe ieşind din lateralul corpului, braţe care se terminau cu nişte lame ciudate ca nişte seceri.

Seceri care acum se înfigeau în şasiul vehiculului şi îl ţintuiau de stradă. Jivina-şarpe scoase un şuierat victorios.

Swallow înjură.

- Ne-au înconjurat!

Mike o apucă de mânecă.

- Biroul autorităţii miniere are o singură intrare! Să încercăm să ne adăpostim acolo!

Se îndreptă în direcţia clădirii, cu femeia soldat pe urmele lui. Auzi focuri de armă şi urletele de moarte ale jivinelor-câini. Swallow se retrăgea cu spatele şi trăgea în acelaşi timp, acoperind spatele în fugă.

Mike se opri în uşa biroului şi privi rapid înăuntru. Nu se schimbase nimic de când intrase acolo mai devreme. Fugi spre tejghea şi găsi o carabină cam primitivă. îi deschise închizătorul şi văzu că era încărcată cu două cartuşe.

Ei bine, da, biroul rămăsese aşa cum îl lăsase proprietarul care plecase în grabă. Sau care fusese târât afară.

Swallow ajunse în uşă, continuând să tragă serii scurte. Se auziră şi alte urlete neomeneşti, apoi se lăsă tăcerea.

Mike privi prin uşă şi văzu încă vreo şase cadavre zăcând în stradă, toate jivine-câini. Acum arătau şi mai puţin ca nişte animale decât i se păruse mai devreme, zonele fără răni fiind sparte de pustule şi muşchi încordaţi. Unul încă mai scutura un picior, zăcând într-o baltă de gelatină care părea să fie sângele lui.

Cât despre jivina-şarpe cu seceri, nici urmă de ea. Vehiculul de teren devenise o epavă la capătul străzii, uleiul care se scurgea din ea înnegrind nisipul de dedesubt.

- Astea au fost chestiile care au distrus Chau Sara? şuieră Swallow printre dinţi.

Vocea îi era o şoaptă gâtuită. Ochii păreau doar nişte orbite albe. Mike scutură din cap. Chestiile pe care le văzuseră în spaţiu aveau o frumuseţe înspăimântătoare. Aurii şi argintii, păreau să fi fost construite din fulger şi energie elementară. Chestiile de aici erau mormane de muşchi, sânge şi nebunie. îl îngrozeau doar privindu-le.

- Dumnezeule, unde s-a dus ăla mare? întrebă Swallow.

Mike scuipă din gură nisipul şi teama.

- Trebuie să scăpăm de aici înainte să se regrupeze.

Swallow se răsuci spre el, cu ochii mari şi într-o evidentă stare de panică.

- Să scăpăm de aici?! Dar de abia ne-am adăpostit!

- Se vor regrupa şi vor încerca să ne atace din nou.

- Sunt animale! pufni ea şi ridică vârful ţevii spre Mike. Ucide câteva, apoi restul o vor lua la goană.

- Nu prea cred. Animalele nu îşi atârnă victimele de tavan. Şi nici nu iau cu ele trofee.

Swallow scoase un ţipăt scurt, gâtuit şi se retrase în birou.

- Nu, să nu îmi spui aşa ceva!

- Swallow. Emily ...

- Să nu îmi spui aşa ceva, se retrase ea şi mai mult. Să nu îmi spui că sunt inteligente. Pentru că dacă sunt, atunci ştiu că ne-au prins în capcană şi ştiu că pot pune gheara pe noi oricând vor. La naiba, am în...

Mai făcu un pas înapoi şi duşumeaua cedă sub greutatea ei. Scoase un alt ţipăt gâtuit şi scăpă arma din mână văzând că sub picioarele ei se căsca o groapă.

Din fundul gropii răsuna zgomotul unui ciripit furios.

Swallow se răsuci în cădere, apucându-se de marginea duşumelei. Ciripitul răsuna din ce în ce mai tare.

Mike făcu un pas spre ea, aproape scăpând şi el arma primitivă.

- Emily, apucă-mă de mână!

- Pleacă de aici, Liberty! strigă Swallow cu ochii aproape albi de frică.

îşi scoase cu mâna liberă cuţitul de luptă de la cingătoare.

- Dumnezeule, au ajuns chiar sub noi!

- Emily, apucă-mă de mână!

- Cineva trebuie să se întoarcă, îi spuse ea şi începu să hăcuiască cu lama în bezna gropii. Ne vor ataca şi de deasupra. Dă-i bătaie! Tai-o înapoi în tabără! Avertizează oamenii!

- Nu pot să te las aici...

- Mişcă-te! Ţi-am dat un ordin, ce naiba!

Swallow se stropşea la el cu ultimele rămăşiţe din programul de reabilitare epuizat de atacul creaturilor. Urlă şi ea îngrozitor de animalic şi se porni să hăcuiască orbeşte cu mâna încleştată pe cuţit.

Mike se întoarse spre uşă, dar acolo văzu o umbră. Fără să stea prea mult pe gânduri, Mike strânse ambele trăgace ale carabinei şi resturile pline de fiere ale jivinei-câine îl împroşcară în plină figură.

Apoi o luă la fugă. Fără să se uite înapoi, o luă la fugă spre vehiculul de teren, aruncând cât colo carabina descărcată. Swallow scosese mitraliera ei gaussiană de asalt dintr-un compartiment aflat în spatele maşinii. Îi oferise şi lui o armă asemănătoare. Trebuie să fi rămas încă acolo, împreună cu alte arme.

Aproape ajunsese, când pământul se cutremură de explozia de sub vehiculul de teren.

Jivina-şarpe cu capul învelit în armură şi seceri în loc de mâini, îl pândise şi se pregătise, bănuind că se va întoarce.

Mike se feri din calea erupţiei şi începu să se târască înapoi, încercând să scape de jivina-şarpe. Părea prins în capcana

ochilor creaturii, de un galben luminos, aşezaţi adânc în spatele carapacei blindate.

Văzu inteligenţă şi lăcomie în acei ochi. Dar nimic care să semene cu vreun pic de suflet.

Creatura se ridică în coadă, umbrind vehiculul de teren şi pregă- tindu-şi saltul peste epavă. Mike îşi acoperi faţa cu braţul şi urlă din răsputeri.

Urletele sale de groază fură repede acoperite de vibraţia mitralierei gaussiene reglată pe modul complet automat.

Mike privi în sus şi văzu bestia uriaşă cu trup de şarpe zvârcolindu-se şi chircindu-se sub un voleu neobosit de gloanţe electrice. Şi cu cât se zbătea, din platoşa ei ţâşneau ţepi care cădeau de jur împrejur precum ploaia otrăvită.

Apoi un proiectil pătrunse în rezervorul vehiculului de teren, aprinse restul de combustibil şi aruncă în aer întreaga hardughie şi jivina- şarpe împreună cu maşina. Un urlet sinistru îi acompanie moartea, ca un blestem sau ca o rugă pentru un zeu necunoscut.

Explozia îl presă pe Mike la pământ, iar fierbinţeala flăcărilor îl izbi în faţă şi pe braţe. Privi în josul străzii. Nici urmă de jivine-câini. Doar cadavre inerte.

Se auzi un sunet în spatele lui şi se răsuci, încă doborât la pământ. Se aştepta să vadă alte jivine-câini, dar înţelese că nu avea dreptate chiar în timp ce se întorcea. Auzise zgomotul bocancilor, nu al copitelor.

O siluetă umană (din fericire) bloca lumina soarelui. Lată în umeri, purtând la brâu încă un puşcoci în cingătoarea care îi atârna pe crupă.

Ameţit, Mike se gândi că silueta era vreun soldat din unitatea doamnei locotenent Swallow, venit probabil după ce femeia reuşise să cheme ajutoare atunci când s-au despărţit.

Când i se mai limpezi vederea, Mike îşi dădu seama că silueta nu purta obişnuita uniformă a infanteriei. Pantalonii din piele de căprioară păreau purtaţi şi răspurtaţi. Avea pe el o cămaşă denim, călcată, dar trecută şi ea prin multe. îşi suflecase mânecile până la coate. O vestă uşoară de luptă, croită dintr-un fel de piele ţesută, îl încadra oarecum în tagma militară. La fel ca şi mitraliera gaussiană pe care o ţinea în braţe. Bocancii păreau rezistenţi, dar la fel de vechi ca şi restul îmbrăcămintei.

- Eşti întreg, băiete? îl întrebă silueta şi îi întinse o mână.

Mike apucă mâna şi se ridică încet în picioare. Simţea un cucui imens undeva, iar vocea siluetei îi răsuna distantă şi pierdută în urechi.

- întreg şi viu, răspunse Mike gâfâind din greu. Nu eşti dintre infanterişti.

Acum putea să îi vadă figura. Părul blond nisipos, o mustaţă atent îngrijită şi o barbă. Silueta scuipă în ţărână.

- Nu sunt dintre infanterişti?! Ce compliment! Bag de seamă că trebuie să mă mulţumesc cu el deocamdată. Eu fac legea prin părţile acestea: şerif Jim Raynor.

- Michael Liberty. UNN , Tarsonis.

- Reporter? se miră Raynor şi Mike aprobă. Cam departe totuşi de casă, ce zici?

- Păi cam. Verificam o informaţie... Dumnezeule!

- Ce-i?

- Swallow! Doamna locotenent! Am lăsat-o în biroul autorităţii miniere.

Mike se împletici spre clădire. Şeriful îl urmă îndeaproape, cu arma pregătită de tragere. După explozie, nu se mai vedea nici urmă de jivinele-câini.

Mike o găsi pe Swallow cu capul privind în jos, o mână strângând cuţitul de luptă, iar cealaltă încleştată puternic de marginea duşumelei rupte. Şeriful privi în birou şi spuse:

- Băiete!

Fusese un avertisment.

- Dă-mi o mână de ajutor, îi ceru Mike şi o apucă pe femeie de mâna în care ţinea cuţitul. Putem să o ridicăm încoace... O, Dumnezeule!

Emily Jameson Swallow nu mai exista de la brâu în jos. Corpul i se termina în fâşii rupte de carne, iar câteva vertebre atârnau din coloana frântă precum mărgelele pe un şirag rupt.

- O, Dumnezeule!

Mike dădu drumul bucăţii de cadavru. Căzu în groapă, scoţând un zgomot care îl îngreţoşă. Şi pe lângă zgomotul mormanului de carne slinoasă se mai auzi şi altceva mişcându-se acolo jos.

Mike se prăbuşi în genunchi, se aplecă deasupra gropii şi îşi vărsă maţele. Apoi încă o dată şi încă o dată, până când nu mai scoase decât fiere uscată. Capul îi vâjâia şi se simţea de parcă i-ar fi sorbit cineva tot sângele din creier.

- Nu vreau să te întrerup, se auzi Raynor, dar cred că trebuie să plecăm. Cred că doar le-am scos din luptă unul dintre ofiţeri. Le-am fragmentat căpitanul, dacă mă înţelegi. Dar se regrupează. Am face mai bine să plecăm. Am un motor afară.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

- îmi pare rău pentru prietena ta.

Mike acceptă tăcut scuzele, cu stomacul făcând o ultimă încercare să îşi golească tot conţinutul.

Apoi reuşi să respire amar.

- Mda. Şi mie.

CAPITOLUL 6
RIZOM

Războiul pare uşor de înţeles pe hârtie. Atât de distant şi de academic dacă îl prezinţi negru pe alb. Chiar şi ştirile video au o manieră rece, detaşată, care obligă spectatorul să nu perceapă cu adevărat oribilitatea adevărului.

Vorbim fireşte doar de un filtru de sănătate mintală, care le permite celor care urmăresc ştirile să separe faptele şi cifrele de groaznica realitate. De aceea cei care conduc armatele îşi pot trimite soldaţii să îndeplinească tot felul de misiuni teribile la care nici un om sănătos la cap nu s-ar gândi dacă ar trebui să îi privească pe ceilalţi în ochi. Acesta este, de altfel, unul dintre motivele pentru care liderii nu se uită în ochii celorlalţi.

Dar când ajungi să te confrunţi cu moartea, când ajungi să te confrunţi cu situaţia în care ucizi sau mori, atunci totul se schimbă.

Filtrele se înfundă, iar tu trebuie să faci faţă nebuniei mintale într-un mod direct şi conştient.

(DIN MEMORIILE LUI LIBERTY).

- Ăstora li se spune zergi, îi EXPLICĂ ŞERIFUL RAYNOR urcându-se pe motoglisor. Ălora mai mici li se spune zerglingi. Ăla ca un şarpe pe care l-am spulberat cu grenada se numeşte hidralisc. Par să fie un pic mai deştepţi decât ăia mai mici.

Deşi încă îşi simţea gura de parcă făcuse gargară cu apă scoasă din canal, Mike întrebă:

- Cine le spune aşa? Cine le-a dat numele de zergi?

Raynor răspunse:

- Infanteriştii. De la ei le-am auzit şi eu.

- Bănuiam. Infanteriştii aceştia menţionează ceva şi despre nişte creaturi cărora le spun protoss?

- Mda, răspunse Raynor în timp ce îl asigura pe Mike cu centura pe locul din spate. Ăia au vase strălucitoare şi au distrus Chau Sara. Posibil să vină şi încoace, după câte am înţeles. De aceea se calcă lumea în picioare spre ieşiri.

- Crezi că sunt unii şi aceiaşi?

- Habar nu am. Tu?

Mike ridică din umeri.

- Le-am văzut navele deasupra planetei Chau Sara. M-ar surprinde să descopăr creaturile astea de aici la timona lor. Poate sunt doar aliaţi? Sau sclavi?

- Posibil. Oricum, mult mai bine decât alternativa.

- Care ar fi alternativa?

- Să fie inamici, răspunse omul legii şi porni generatorul principal al motoglisorului. Ar însemna un mare dezastru pentru oricine s-ar găsi prins la mijloc.

Făcură înconjurul oraşului mort Anthem pentru ultima oară. Liberty înregistra devastările cu aparatul lui de comunicaţii, în timp ce Raynor trăgea grenade demolatoare în structurile de lemn. Lăsară în urma lor un morman de resturi fumegânde.

Raynor îi explică pe drum că el făcea parte dintr-un pluton de cercetare aflat la dispoziţia unui grup de refugiaţi. Numai oameni din guvernul local. Ajunseseră la câteva poşte depărtare, îndreptându-se spre un loc numit Staţia de Alimentare cu Apă.

- Eu ştiu o tabără de refugiaţi la vreo trei poşte în direcţie opusă, spuse Mike arătând în spate. Nu vă îndreptaţi într-acolo?

- Nu. Am primit o înştiinţare că la Alimentarea cu Apă ar fi ceva necazuri, aşa că am pornit într-acolo să cercetăm.

- Nu se pomeneşte deloc de vreo tabără de refugiaţi în înştiinţare? întrebă Mike.

- Deloc. Sigur, pare evident că trupele Confederate vor ca întreaga populaţie planetară să se învârtă de colo-colo ca nişte găini proaste fără capete.

- Mi-a mai spus cineva acelaşi lucru chiar înainte să plecăm încoace.

- Oricine ţi-ar fi spus la fel, aprobă Raynor, avea capul acolo unde trebuie.

Plutiră lin peste terenul dificil, Raynor schimbând cursul doar pentru a ocoli obstacolele mai mari. Motoglisorul din clasa Vultur era un repulsor cu botul lunguieţ, a cărui tehnologie de glisare îl menţinea la aproximativ treizeci de centimetri deasupra pământului. Computerul de bord şi senzorii montaţi în bot aveau grijă să igno're pietrele mai mici şi tufişurile, pentru a-l păstra la acelaşi nivel.

Asigurat cu centura pe locul din spate, Mike căzu pe gânduri: Ar trebui să fac şi eu rost de o maşinărie ca aceasta... Şi măcar de o armură decentă de luptă. Îi veni iar în minte imaginea lui Swallow şi se întrebă cât i-ar mai fi fost de frică dacă ar fi venit echipată în coconul ei protector de neooţel.

Cam într-o oră ajunseră din urmă grupul de refugiaţi din care făcea parte Raynor. Şeriful avea dreptate: această adunare cuprindea oamenii din guvern, trimişi convenabil în pustietate la ordinele infanteriei. Mike şi-l imagină pe colonelul Duke bucurându-se enorm atunci când a emis acest ordin. Coloana se oprise, iar Raynor acostă una dintre gărzile din ariergardă, un soldat din trupele coloniale, echipat în armura CMC - 300.

- A apărut ceva inopinat drept înainte, Le explică soldatul. Arată ca un post de comandă mai vechi.

- Unul de-al nostru? se interesă Raynor.

- Cam aşa. Nu era trecut pe nici una dintre hărţile regiunii. Am trimis restul plutonului de cercetare să inspecteze locul.

Raynor se răsuci pe locul lui.

- Vrei să cobori? îl întrebă el pe Mike.

- Poate, răspunse Mike. Dar dacă tot trebuie să umblu pe aici, vreau să îmi arunc şi eu o privire. Aceasta îmi este meseria şi datoria.

Se gândi ce păţise în Baza Anthem şi dintr-odată nu mai avu încredere în clădirile vechi.

Raynor mormăi o încuviinţare şi dădu bice motoglisorului. Urcară o colină dincolo de care găsiră postul de comandă.

Michael ştia la ce trebuie să se aştepte când era vorba de un post de comandă. Erau omniprezente, chiar şi pe Tarsonis. Nişte calote pline cu tot felul de computere şi senzori, un pic mai mult decât nişte mici fabrici automatizate care scoteau pe bandă rulantă maşinării şi utilaje de construcţie pentru lucrul în mină. Nu aveau nici personal foarte mult, nici cine ştie ce apărare. Un inginer genial le dotase de-a lungul vremii cu nişte turbojeturi

sub structură, pentru a fi mutate uşor acolo unde ar fi fost nevoie din nou de ele. Sigur că dacă trebuia să fie mutate, atunci tot procesul tehnologic trebuia mai întâi oprit total.

Cel de aici era, cum să spun, diferit. Părea să fie turtit pe o parte. Dar nu distrus din afară, ci cumva micşorat dinăuntru, ca un măr uitat prea mult timp afară în soare. De-a lungul pereţilor crescuseră măceşi şi viţă sălbatică. Rânduiţi într-un semicerc împrejurul construcţiei, forţele coloniale - trupele locale echipate în armuri verzi prea uzate - se apropiau precaut.

- Nu am mai văzut niciodată aşa ceva până acum, exclamă Raynor. Cu atâtea buruieni. Ca să ajungă să arate atât de rău, ar fi trebuit să zacă aici încă dinainte de a se înfiinţa colonia.

Mike privi pământul de la baza postului de comandă. Arătă cu mâna.

- Ia priveşte acolo!

- Ce anume?

- Pământul. Este acoperit cu mizeria aceea gri de jur-împrejur. Am găsit la fel în Anthem înainte să ne atace zergii.

- Crezi că are legătură?

- O, da! dădu Mike hotărât din cap.

- Atunci este suficient pentru mine, spuse şeriful şi deschise comunicaţia montată pe motoglisor. Clădirea aceea este infestată cu zergi, băieţi! Haideţi să le dăm pe cârcă!

Mike îşi porni şi el aparatul de înregistrat şi adăugă:

- Spune-le să fie atenţi la zerglingi. Ăştia sapă tuneluri sub pământ.

Nu trebui să mai transmită avertismentul. Pământul se căscă în faţa postului de comandă şi scuipă afară două grupuri de jivine-câini. Forţele coloniale erau deja pregătite şi le culcară la pământ imediat ce apărură. Zerglingii nu avură nici cea mai mică şansă, fiind reduşi la nişte mormane inerte de carne tocată chiar din prima salvă. Reuşind să respingă prima ameninţare, miliţia locală trase grenade incendiare în interiorul postului de comandă. Clădirea începu să ardă.

Raynor rămase pe motor, trăgând grenade demolatoare cu un lansator scurt şi gros până când acoperişul clădirii se desfăcu precum coaja unui ou. Mike văzu atunci perfect scena din interior: întreaga structură nu era altceva decât o reţea de viţe pestilenţiale, un amestec de portocaliu, verde şi violet. Saci embrionari ascunzând în ei nişte proto-ceva-uri atârnau de-a

lungul unui perete. Ţipau atunci când gloanţele pătrundeau în ele.

- înregistrezi toate acestea? întrebă Raynor văzând acoperişul cedând şi prăbuşindu-se peste resturile fumegânde ale clădirii infestate.

- Da.

Când se încheie totul îşi închise aparatul de înregistrat.

- Acum aş avea nevoie să mă conectez undeva ca să îmi pot trimite materialul.

Raynor zâmbi.

- Doar ţi-am spus, grupul acesta de refugiaţi sunt oameni din guvern. În cazul în care cineva pe aici ar trebui să aibă un sistem ca lumea de comunicaţii, atunci ei sunt aceia.

Şeriful Raynor avea dreptate. Refugiaţii chiar aveau o legătură mai mult decât adecvată, care în vremuri normale ar fi fost chiar perfectă. Când se conectă, Mike observă că în întreaga lume sistemul începea să cedeze, părţi extinse de peste tot îşi întrerupeau pur şi simplu transmisiile. Apăruseră găuri evidente în cadrul reţelei şi un nivel foarte ridicat de zgomot. întocmai ca şi fermele, reţeaua de comunicaţii era ignorată în mod forţat, având repercusiuni imediate.

Încropi o poveste cât de cât coerentă, întrebându-se ce va fi eliminat de către cenzorii militari înainte să fie retransmisă către UNN , şi de acolo ce va mai fi schimbat de către Handy Anderson. Indiferent însă, populaţia locală şi spectatorii din Confederaţie aveau nevoie să afle ce se petrecea aici.

Scrise un comentariu despre tabăra de refugiaţi, lăsând însă la o parte altercaţia dintre Swallow şi Kerrigan. în schimb, descrise în detaliu, situaţia din Baza Anthem, oferind înregistrări cu distrugerea postului de comandă. încheie cu o notă în care dezvăluia că postul de comandă nu se afla trecut pe nici una dintre hărţile coloniale, informaţie pe care era sigur că o vor scoate cenzorii dacă simţeau nevoia să scoată totuşi ceva.

Era convins, de altfel, că vor lăsa imaginile în care bravii militari coloniali secerau jivinile zergling. Acţiunile triumfante ca acestea primeau întotdeauna note mari din partea cenzorilor militari.

Cât timp materialul se trimitea în reţeaua generală, Mike îşi scutură mantaua de praful portocaliu. Apoi îl căută pe Raynor în cortul popotei. Omul cu părul ca nisipul îi oferi un pahar cu

cafea. Băutura era de categoria militară B - adică fiartă până se îngroşa zaţul din ea şi ulterior răcită. Parcă bea un asfalt moale.
- Ţi-ai trimis reportajul? îl întrebă omul legii.
- M-hm, îi răspunse Mike şi zâmbi. Chiar mi-am amintit cum se scrie corect numele tău.
- Tu eşti bine? îl întrebă Raynor.
Sunase mai mult „tejbine". Mike ridică din umeri.
- Rezist. Scrisul mă ajută să trec peste momentele grele.
- Ai mai văzut morţi înainte, aşa-i?
Mike ridică iar din umeri.
- Pe Tarsonis? Sigur. împuşcături aiurea. Sinucideri. Crime între găşti şi accidente auto. Chiar unele chestii care ar rivaliza cu trupurile acelea atârnate în tavernă.
Inspiră adânc.

- Dar admit, niciodată nu am mai văzut aşa ceva. Ca felul în care a murit doamna locotenent.
- Da, este greu când ai vorbit cu victima cu câteva clipe înainte să se întâmple, îl consolă Raynor sorbind încă o gură de asfalt. Şi mai ales când se întâmplă atât de brutal. Dar ca să ştii, răspunsul este nu, nu ai fost tu de vină.
- De unde ştii că nu? întrebă Mike dintr-odată iritat.
Chiar se gândea la lucrul acesta: se simţea responsabil pentru că el o târâse pe Swallow până în Anthem ca să moară acolo.
- Ştiu pentru că sunt şerif. Deşi nu am văzut nici eu ceva asemănător cu ce s-a întâmplat în Baza Anthem, am trecut prin situaţii în care unii oameni scapă cu viaţă iar alţii mor. Iar cei care trăiesc se simt întotdeauna vinovaţi pentru că au rămas în viaţă.
Mike rămase tăcut o vreme.
- Atunci ce-mi recomanzi, doctore Raynor?
Raynor ridică şi el din umeri.
- în general cam ceea ce faci. Vezi-ţi de viaţă mai departe. Fă ceea ce trebuie să faci. Nu te lăsa doborât. Viaţa îţi dă câte o lovitură, dar tu trebuie să ştii să-ţi revii repede.
Mike aprobă.
- Ştii, dacă tot trebuie să-mi văd de viaţă mai departe, îmi doream foarte mult un lucru.
- Care ar fi...?

- Să învăţ să folosesc armura de luptă. Am avut şansa şi am refuzat când zburam cu flota, şi de atunci tot regret. Se pare că ar fi una dintre tehnicile de supravieţuire pe aici.

- într-adevăr, aşa este, aprobă Raynor privindu-l pe reporter peste paharul cu cafea. Mda, cred că avem un costum de rezervă din clasa două sute. Iar aici vom mai zăbovi până când primim veşti de la infanterişti. Aşa că ar putea fi un moment prielnic să înveţi.

O jumătate de oră mai târziu, Mike stătea complet echipat în faţa cortului popotei. Le trebuiseră zece minute să găsească costumul prin tot bagajul pe care îl duceau cu ei refugiaţii, şi alte douăzeci să îl îmbrace cum trebuie. Ştia că Swallow putea să se echipeze în costumul ei în trei minute, maxim. Mergi de-a buşilea înainte să stai pe picioare, îşi spuse Mike pentru sine.

Costumul în sine era similar cu cele autoportante pe care le aveau în dotare membrii echipajului de pe Norad II. Invulnerabil la focul armelor de calibru mic, cu sistem limitat de susţinere a vieţii (faţă de costumele complete pentru ieşit în spaţiu pe care le aveau infanteriştii) şi blindaj de bază împotriva atacului chimic, biologic şi nuclear. Era totuşi un model mai vechi decât echipamentul infanteriei, practic o relicvă. Aparent oamenii legii de aici primiseră ceva „ajutoare" din partea guvernului Confederat.

Costumul complet îi creştea înălţimea lui Mike cu treizeci de centimetri, cizmele imense având încorporate în ele propriile computere de stabilizare care să îl menţină vertical. îşi simţea bazinul destul de presat între picioare, până când Raynor îi arătă unde trebuie să acţioneze pentru a-şi ridica sprijinul pentru picioare. Costumul putea fi izolat, funcţionând nu mai puţin de şapte zile, timp în care îşi recicla propriile resturi. O senzaţie teribilă pe care deocamdată Mike nu îşi dorea să o încerce.

Şi umerii erau mai groşi, adăpostind în ei muniţie de rezervă şi reţele de senzori. Rucsacul din spate era un aparat mai mare de aer condiţionat, necesar pentru a extrage surplusul de căldură din corp. Modelele mai avansate erau dotate şi cu filtre pentru a reduce zgomotul şi radiaţiile de căldură, dar acesta era un model antic, uzat şi recondiţionat de multe ori.

în unele locuri stătea cam strâns, în special în benzi late pe braţe şi pe picioare. în alte locuri stătea mai larg şi desfăcut.

- Părţile mai strânse pe corp fac parte din sistemul de autorecuperare, îi explică Raynor în timp ce îl închidea în costum. Dacă primeşti o lovitură serioasă în braţ sau în picior, costumul se sigilează singur într-un garou. Rana rămâne, dar restul corpului rezistă.

- Parcă am nişte găuri sub braţe, comentă Mike.
- Păi da, l-am primit şi noi din surplusul infanteriei. Acolo se montau rezervele de stimulenţi. Noi cei din miliţia colonială nu le folosim. Prea multă lume ajunge să devină dependentă de droguri.
închise ultimul zăvor şi îl sigilă pe Mike înăuntru. Reporterul se legănă într-o parte şi în cealaltă, ca o ţestoasă pe papainoage. Raynor era îmbrăcat şi el cu propriul costum, la fel de uzat şi de peticit. Omul legii dădu din cap sub viziera deschisă şi îi explică mai departe:
- Armura opreşte cele mai obişnuite arme de foc, deşi o carabină electrică poate pătrunde prin ea. De aceea, militarii din linia întâi sunt dotaţi cu automate C-14 impaler, mitraliere gaussiene de asalt care trag cu proiectile de opt milimetri.
- Acum ce fac?
- Acum mergi! îl îndemnă Raynor.
Şi alţi soldaţi îl priveau acum, iar la ieşirea din popotă se forma o mică gloată de oameni. Omul legii îl îndemnă din nou:
- Hai, mergi!
Mike privi indicaţiile pe care le vedea pe marginea vizorului. Citise manualele de funcţionare mai devreme, pe navă, şi ţinea minte că luminiţele acelea mici însemnau că totul era în ordine. Făcu un pas înainte.
Se aşteptase ca pasul să fie greu de făcut, ca şi cum ai scoate piciorul dintr-o baltă de nămol, din moment ce avea de ridicat greutatea enormă a cizmei. în schimb, piciorul controlat de senzori şi susţinut de o tonă de ligamente din cabluri se ridică mai sus de talie. Păşind prea sus, Mike se dezechilibră şi se aplecă spre spate. Servomotoarele scârţâiră drept răspuns, iar el se roti, căzând cu zgomot pe o parte.
Raynor îşi duse o mână la faţă, încercând să pară înţelegător, dar de abia acoperindu-şi rânjetul vesel care îi înflorea printre degete. Mike observă că alţi soldaţi din miliţia locală schimbau bani între ei. Grozav, acum ăştia pariază pe mine, se gândi Mike.

Indicatoarele de pe vizor străluceau intermitent, colorate în galben. Le privi, consultă mental manualul de utilizare şi decise că acum indicaţiile însemnau: Hei, tontule, ai căzut ca un pietroi.

- îmi dai o mână de ajutor? ceru Mike.

- Mai bine încerci să te ridici singur, îi răspunse Raynor pe un ton vesel.

Minunat, se gândi Mike, rostogolindu-se încet până ajunse pe burtă, îşi dădu seama că se poate ridica dacă se împinge doar cu o mână, dar ca să îşi aducă picioarele uriaşe sub el era o sarcină mai dificilă. Până la urmă se ridică singur aproape la verticală.

- Bun! îl felicită Raynor. Acum mergi! Hai, încearcă!

Mike încercă să îşi târşâie picioarele, iar armura răspunse şi se târî înainte, stârnind praful portocaliu. îşi târşâi picioarele câţiva metri, se întoarse apoi încă trei metri. După a doua întoarcere prinsese deja destulă încredere încât să încerce să facă paşii cum trebuie, astfel că atunci când nu mai căzu, porni să meargă normal. Indicatoarele de pe vizor luminau din nou verde, iar el răsuflă uşurat că nu stricase costumul. Se felicită în gând şi pentru faptul că nu făcuse prea multă băşcălie de recruţii de pe Norad II în timpul instrucţiei.

Raynor se duse spre colegii lui din miliţie şi luă de la careva o mitralieră gaussiană. I-o întinse lui Mike, iar mâna sa metalică strânse perfect mânerul mai mare. Mânerul mai mic pe care îl foloseau combatanţii neechipaţi în armură se folosea pentru a păstra ţeava armei dreaptă şi fixă pe traiectorie. în armură, Raynor o ridicase cu uşurinţă.

- Trage un foc spre stânca aceea, îl îndemnă el pe reporter abia reţinându-şi zâmbetul.

La început, Mike se gândi că şeriful se amuza doar de mişcările lui, dar când ridică arma, se gândi imediat la ce avea să urmeze. Ţestoasa blindată pe papainoage se pregătea să tragă cu arma.

- Ia stai puţin, se opri el. Cum se comportă chestia asta la recul?

Raynor se răsuci spre ceilalţi soldaţi din miliţia locală.

- Aţi văzut? V-am zis eu că este mai isteţ decât pare!

Câţiva dintre oameni îşi scoaseră portofelele. Raynor îi spuse apoi lui Mike;

- Te încordezi şi iei o poziţie cu picioarele depărtate. Costumul cunoaşte manevra. Va compensa de-a lungul braţului care ţine arma.

Mike se întoarse cu faţa spre stâncă, se încordă şi trase o salvă scurtă. O rafală de gloanţe metalice erupse din ţeava mitralierei şi penetră stânca. Schije din piatră zburară pretutindeni, iar Mike văzu că cioplise o cicatrice urâtă de-a latul stâncii.

- Nu a fost rău deloc! exclamă Raynor, zâmbind acum cu toţi dinţii. Iată un pietroi care se va gândi mai bine înainte să atace oamenii buni cu frică de Dumnezeu.

Mike simţi că i se ridică o greutate de pe umeri. Swallow murise, iar nişte xenomorfi ciudaţi umblau prin pustietatea plină cu refugiaţi. Dar măcar el făcea ceva în privinţa lor.

În ceea ce îl privea pe reporter, făcuse astăzi un prim pas important şi blindat.

Evacuaţii din grupul lui Raynor trebuiau să rămână pe loc până îi contactau infanteriştii. Mike a considerat că poate să mai petreacă o zi în compania lui Raynor şi a camarazilor lui, poate chiar două zile, apoi fie să se întoarcă înapoi în oraş împreună cu trupele Confederate, fie să îşi caute singur un transport. Ce naiba, de îndată ce ştirea despre lupta dintre miliţiile coloniale şi zergi va ajunge în buletinele locale, grupul lor ar putea fi chiar împins înainte pe lista de aşteptare.

Nu şi-a mai bătut capul cu reportajul pe care îl trimisese până în după-amiaza zilei următoare, atunci când au venit trupele de infanterişti.

S-au revărsat din cerul portocaliu ca nişte bocanci de metal. Aeronavele Confederate de desant s-au poziţionat în jurul taberei de refugiaţi în cele patru colţuri ale punctelor cardinale, pentru a preveni orice tentativă de scăpare. Imediat ce au coborât la sol, din ele au ieşit plutoane de infanterişti echipaţi complet de luptă, acompaniaţi de liliecii de foc, trupe speciale înarmate cu aruncătoare de flăcări cu generatoare de plasmă. Un singur Goliath a păşit din burta unei aeronave de desant şi s-a poziţionat de pază la capătul cel mai îndepărtat al taberei.

Infanteriştii au înconjurat rapid tabăra şi au pătruns în mijlocul refugiaţilor. Oriunde întâlneau trupele coloniale, le cereau să se dezarmeze şi să se predea. Surprinşi şi nesiguri de ce se întâmplă, coloniştii s-au conformat.

Mike, îmbrăcat acum cu hainele sale civile şi mantaua lungă, se îndrepta spre cortul lui Raynor. Ajunse acolo chiar în timp ce şeriful se răstea la ecranul video.

- Nu sunteţi în toate minţile?! Dacă nu am fi ars din temelii fabrica aia nenorocită, întreaga noastră colonie putea să fie cotropită! Mai bine vedeţi de ce aţi întârziat voi atâta până să veniţi încoace...

- Uite ce este, ţi-am cerut cu frumosul prima oară, băiete! se auzi din difuzor o voce cunoscută care îi îngheţă sângele lui Mike.

Nu îi vedea figura, dar ştia că de partea cealaltă a comunicaţiei se afla colonelul Duke.

- Nu am venit până aici să stau la taclale cu tine. Predă odată armele alea!

Raynor mormăi în barbă:

- Bănuiesc că nu ai fi conducător militar în Confederaţie dacă nu ai fi un mare nemernic.

Doar apoi închise comunicaţia. Se întoarse spre Mike.

- Mentalitate tipic Confederată. Noi facem toată treaba în locul lor şi atunci normal că se ofticā pe competiţie.

Doi infanterişti echipaţi complet apărură în cadrul uşii.

- Şerif James Raynor, avem mandat de arestare pentru activităţi cu caracter trădător...

- Da-da-da, oftă Raynor. Am primit scrisorica de amor de la colonelul vostru.

îşi scoase armele de la centură şi le aşeză pe masă. Imediat armele dispărură.

- Se afla aici şi un anume Michael Liberty din partea reţelei Univers News Network când s-a dat atacul asupra postului de comandă, spuse dur unul dintre infanterişti, şi se întoarse spre Mike.

- Păi, este chiar... începu Raynor.

- Plecat! interveni Mike ridicându-şi legitimaţia la vedere. Numele meu este Rourke. Din presa locală. Mickey s-a cărat ieri după ce şi-a transmis reportajul.

Militarul trecu legitimaţia printr-un cititor, apoi mormăi. Mike spera ca din cauza întreruperilor în reţea să nu îi apară fotografia lui Rourke. Infanteristul îl informă:

- Domnule Rourke, din acest moment vă aflaţi într-o zonă interzisă. Trebuie să plecaţi de îndată.

Raynor exclamă:

- Ce naiba...

Mike îl întrerupse încă odată.

- Bineînţeles, domnule. Am plecat.

Militarul continuă:

- Trebuie să vă reamintesc că sub incidenţa legii marţiale, tot ce veţi comunica despre ce se întâmplă aici va fi revizuit de cenzura militară. Orice comunicare cu caracter trădător va fi raportată, iar scriitorul va fi pedepsit cu maximul prevăzut de lege în aceste condiţii.

- Câtă dreptate ai, băi! exclamă Mike. Adică... aveţi dreptate, domnule.

Raynor strigă spre Mike:

- Hei, „Rourke"! Mai bine ai lua motorul meu.

îi aruncă reporterului cheile de la vehicul.

- După cum se vede, eu nu voi mai avea nevoie de el pentru o vreme.

- Sigur că da, şerifule, răspunse Mike.

Fostul om al legii îl privi dur pe Mike.

- Şi dacă te mai întâlneşti cu licuriciul ăla de Liberty, îl atenţionă el hotărât, spune-i că aştept să facă ceva cu toată mizeria asta. M-ai auzit?

- Clar şi răspicat! îl asigură Mike. Clar şi răspicat.

Chiar şi aşa, Mike nu îşi permise să se relaxeze mai devreme de cinci kilometri de tabăra de refugiaţi guvernamentali. Când plecase, oamenii lui Raynor erau împinşi ca vitele în aeronavele de desant. Dacă Duke respecta procedurile standard ale Confederaţiei, atunci urmau să fie închişi în temniţa unei cale, sus pe orbită.

Planul iniţial al lui Mike fusese să se întoarcă în oraş, să prindă o navă care părăsea planeta, şi apoi să îl lase pe Handy Anderson să treacă prin sită detaliile călătoriei sale neautorizate după ce va fi ajuns înapoi pe Tarsonis. Dar ideea de a-l lăsa pe Raynor să putrezească într-o temniţă militară îl întorcea pe dos. Şeriful era unul dintre acei bătrâni care păreau să stea confortabil aici în Lumile îndepărtate, doar că el nu era un soi rău. Plus că îi salvase costiţele acolo în Anthem.

Imaginea doamnei locotenent Swallow îi apăru scurt în memorie. Şi ea îl ajutase, iar el o lăsase să piară. Indiferent ce spusese Raynor, tot se simţea responsabil. Avea să îl dezamăgească şi pe el?

- Eşecul este un cuvânt tare urât, mormăi el pentru sine.

Ştia că nu poate să îl lase pe omul legii la mila lui Duke. Când ajunse la marginea oraşului, era hotărât să găsească o navetă spre Norad II şi să o pună parte în parte cu colonelul.

Drace, poate ne va da celule vecine, se gândi el amar.

Oraşul era evacuat complet deja, nici măcar cordonul de pază de la intrările principale nu mai exista. Străzile erau ciudat de pustii şi nici alţi militari confederaţi nu se zăreau. în timp ce se deplasa pe străzile goale, Mike se întrebă ce se întâmplase cu mulţimea de jurnalişti de la cafenea. Oare mai erau acolo sau fuseseră şi ei evacuaţi în vreo groapă de gunoi din pustietate?

Se auzi un Zdum şi motoglisorul de tip Vultur vibră sub el. Privi înapoi şi văzu un alt Vultur care se apropiase de el şi îi izbise bara din spate. Prin sticla polarizată a parbrizului, Mike văzu că silueta îi făcea semn cu degetul orientat spre cască. Semnul universal pentru „deschide radioul, cretinule".

Mike apăsă comutatorul de pe unitatea de comunicaţie şi Sarah Kerrigan apăru imediat pe ecran.

- Vino după mine! spuse ea.

- încerci să mă omori?

- Pui o întrebare tâmpită, ţinând cont că eşti deja mort.

- Poftim?! exclamă Mike uimit.

- S-a dat un comunicat acum o oră. Se spunea că nişte terorişti care au furat generatoare de plasmă şi aruncătoare de flăcări au prăjit un autobuz plin cu reporteri. Au identificat ulterior victimele după legitimaţii. Felicitări, ai obţinut un loc fruntaş în pomelnic.

- Doamne, Dumnezeule!

Mike simţi cum i se strânge stomacul. Rourke avea legitimaţia lui. Ideea că scandalul generat de corupţia din construcţii de pe Tarsonis îl ajunsese din urmă, tocmai până aici, îi fulgeră subit în minte. Kerrigan râse.

- Nu este vorba despre nici un scandal al materialelor de construcţii de pe Tarsonis, reporteraşule. Cineva de aici te vrea mort. Aţi aflat prea multe, domnule Liberty.

Mike simţi un alt mare gol în stomac.
- Ce vrei să spui cu asta?
Frustrarea îşi făcu loc prin intercomunicaţie.
- Vreau să spun că reportajul tău de pe teren a dărâmat coşmelia în capul trupelor locale. Că ele luptă împotriva rasei zerg, iar infanteriştii nu. Este un fapt cât se poate de dureros, aşa că Duke a ordonat arestarea trupelor locale şi trimiterea lor pe orbită. El vrea ca locul acesta să rămână fără apărare. Nu îţi este clar? Dacă într-adevăr vrei să îi ajuţi pe localnici, vino după mine.
Mike dădu din cap.
- Şi dacă refuz?
- Te dau jos de pe motoglisor şi te trag cu forţa după mine, mârâi intercomunicaţia. Frate, dar conduci ca o mămăiţă!
Spunând acestea, Kerrigan acceleră, îl depăşi, apoi coti spre stânga. Liberty o urmă, dintr-odată dureros de conştient că lua curbele mult prea larg.

Se îndreptau spre un cartier plin de depozite şi fabrici, multe dintre ele devenite de curând doar nişte hale goale. Vulturul lui Kerrigan se strecură prin uşa deschisă a uneia. Mike intră şi el după ea, iar Kerrigan coborî uşa în spatele lui.
- A fost foarte periculos să mă ciocneşti aşa subit, comentă Mike dându-se jos de pe motoglisor. Probabil că te consideri o motoristă foarte bună.
- Chiar sunt. Şi mai sunt şi o foarte bună cuţitară. Şi trăgătoare, de asemenea. Ce-ai făcut, l-ai furat? întrebă ea apoi, arătând cu capul spre motoglisor.
- L-am primit de la un prieten.
- Prietenul tău l-a cam uzat înainte de vreme. Aici este un loc sigur. Mai am un lucru de făcut înainte să continuăm.
înainte ca Mike să poată reacţiona, Kerrigan întinse o mână şi îi apucă legitimaţia de la gât. Cu o singură mişcare lină o aruncă în aer, scoase un laser portabil şi arse cardul în zbor. Rămăşiţele topite căzură împrăştiate pe podeaua de ciment.
- Credem că legitimaţiile astea pot fi urmărite. Aşa s-ar explica, de fapt, ce a păţit tipul care avea legitimaţia ta originală. Până la urmă or să îşi dea seama că au lăsat un reporter în viaţă, şi atunci vor veni încă o dată după tine. Acum vino încoace. Trebuie să pregătesc un echipament.

Se răsuci pe călcâie, lăsându-l pe Mike să facă singur clăbuci la gură. Se apucă să mu’te nişte echipamente undeva în spatele halei.

- Uite ce este, te-ai convins că nu poţi avea încredere în trupele lui Duke deocamdată, aşa că măcar ascultă şi versiunea mea, bine?

Se apleacă să verifice nişte cabluri. Mike recunoscu imediat echipamentul.

- Asta-i un emiţător holografic!

- Cel mai bun model! se lăudă Kerrigan zâmbind. Comandantul meu a avut mare noroc să pună mâna pe cele mai bune echipamente.

- Cele mai bune, într-adevăr, dacă îşi permite să îşi angajeze propriii lui telepaţi.

85

Kerrigan îngheţă pentru o fracţiune de secundă, suficient cât să îl facă pe Mike să zâmbească.

- Mda, ce să zic, mormăi ea. Nu prea îmi reuşeşte să ascund asta, nu?

- Eram dispus să cred că eşti un mare fan al meu, îi răspunse Mike, dar ca să dai peste mine ca din întâmplare în timp ce intram în oraş, chiar şi pentru mine a fost prea mult să înghit. Dar credeam că doar soldaţii fantomă ai Confederaţiei erau telepaţi.

- Păi, am făcut parte din trupele acelea odată. M-am săturat şi am plecat.

- Nu trebuie să fiu vreun telepat ca să îmi dau seama că mai este şi altceva la mijloc în povestea ta.

Mike ridică din umeri într-un fel dezarmant, apoi adăugă:

- Doar nu este o meserie din care poţi ieşi la pensie. Ştiam, de asemenea, că telepaţii au implantaţi nişte inhibitori care să ne protejeze pe noi, oamenii normali.

- Este tocmai invers, îi explică femeia cu un ton amar în voce. Inhibitorii ţin la distanţă de mine gândurile tale răutăcioase. Este foarte greu când ştii că toată lumea din jurul tău este lipsită de încredere într-o oarecare măsură.

Îl privi dur pe Mike, cu ochii săi verzi fulgerând.

- Baia este în colţul ăla din spate. Nu, nu are o fereastră prin care să te poţi strecura afară. Nu vreau să te împuşc în genunchi ca să te ţin aici, dar să ştii că sunt capabilă.

- De ce tocmai eu? mormăi Mike pe când se îndrepta spre budă.

- Pentru că tu, prostule, îi strigă Kerrigan de departe, eşti foarte important pentru noi. Acum du-te, pudrează-ţi nasul şi vino înapoi aici.

Când se întoarse Mike de la closet, femeia roşcată terminase de montat emiţătorul holografic. Avea o placă de proiecţie întreagă, şi totuşi încăpea în doar două valize.

- Nu este deloc, să ştii, spuse ea când îl simţi apropiindu-se.

- Nu este un avantaj pentru un reporter să poată citi gândurile? prinse Mike din zbor modul de a discuta cu un telepat.

- Deloc, dădu Kerrigan din cap. Ceea ce aflu în mare parte sunt gânduri de suprafaţă, dar chiar şi acelea sunt destul de nesincere. Nevoi animalice şi alte porcării şi secrete. La naiba, toată viaţa mea a fost plină de secrete. Te îmbătrâneşte mult prea repede.

- îmi pare rău, spuse Mike fără să ştie dacă într-adevăr simţea aşa.

- Da, îţi pare rău. Doar că nu ştii că într-adevăr îţi pare rău. Şi nu, nu am ţigări. Hai să-i dăm drumul!

Apăsă un comutator şi vorbi încet în microfon. Placa de jos a emiţătorului holografic vibră, apoi o aură umanoidă se formă în lumină. Părea să fie cioplită chiar din lumină, un bărbat masiv, cu umeri largi, îmbrăcat într-o uniformă oarecum militară. Figura era accesorizată cu nişte sprâncene stufoase, un nas zbârcit, o mustaţă imensă şi o bărbie ascuţită. Părul negru era străbătut de şuviţe gri, dar părea mai mult brunet decât grizonat.

Mike îl recunoscu imediat din pozele tipărite pe afişele cu urmăriţi general împrăştiate prin Confederaţie.

- Domnule Liberty, mă bucur teribil că aţi putut să veniţi alături de noi! îl salută figura strălucitoare. Numele meu este Arcturus Mengsk, liderul grupării Fiii lui Korhal. Aş vrea să vă propun să vă alăturaţi nouă.

CAPITOLUL 7
ARANJAMENTE

Arcturus Mengsk. Iată un nume sinonim cu teroare, trădare şi violenţă. Un exemplu viu al expresiei „scopul scuză mijloacele". Asasinul Confederaţiei Omului. Eroul planetei explodate Korhal IV. Regele universului. Un barbar sălbatic care nu a permis ca să îi stea vreodată cineva sau ceva în cale.

Şi totuşi, poate fi în acelaşi timp fermecător, erudit şi inteligent. Când te afli în prezenţa lui simţi că te ascultă cu adevărat, că opinia ta contează pentru el, că devii cineva important dacă eşti de acord cu el.

Este uimitor. M-am întrebat mereu dacă oamenii de talia lui Mengsk nu cumva şi-au creat în jurul lor propria realitate, ca o bulă în care dacă intri eşti brusc teleportat într-o altă dimensiune unde drăcoveniile pe care le spui şi le faci încep dintr-odată să aibă un înţeles.

Cel puţin, acesta a fost efectul pe care el l-a avut întotdeauna asupra mea.

(DIN MEMORIILE LUI LIBERTY).

Silueta strălucitoare făcu o scurtă PAUZĂ, APOI întrebă:

- S-a întâmplat ceva cu transmisia noastră, locotenente?

Kerrigan îi răspunse:

- Vă auzim clar şi răspicat, domnule.

- Domnule Liberty, puteţi să mă auziţi? întrebă din nou Arcturus.

- De auzit, te aud, răspunse Mike, însă nu ştiu dacă pot să cred ce aud. Eşti cel mai duşmănit om din Confederaţie.

Arcturus Mengsk chicoti şi îşi împreună mâinile peste burta lată, plină de muşchi.

- Mă onoraţi, dar trebuie să precizez că sunt cel mai duşmănit om doar printre elita Confederaţiei. Acea elită care şi-a făcut un scop în viaţă din a-i ţine pe toţi ceilalţi la respect. Cei care aleg să gândească altfel sunt exilaţi. Eu am supravieţuit exilului şi din această cauză am devenit un pericol pentru ei.

Cuvintele lui Mengsk îl unseră la inimă pe Michael Liberty precum mierea caldă. Atitudinea şi vocea bărbatului ţipau a politician la fiecare mişcare. Iată o creatură de om care putea să se simtă ca acasă în Consiliul Local din Tarsonis sau printre pensionarii fandosiţi ai Vechilor Familii din Confederaţie.

- Ştiu o mulţime de reporteri care ar vrea să vorbească cu tine, spuse Mike.

- Vă număraţi printre ei, să sper? Sunt un admirator entuziast al articolelor şi transmisiilor dumneavoastră de ani de zile. Trebuie să admit că am fost surprins să vă văd numele ilustru ataşat la nişte simple reportaje militare.

Mike ridică din umeri.

- S-a datorat unor circumstanţe scuzabile.

- Da, bineînţeles, îl susţinu Mengsk şi încă un zâmbet îi răsări sub mustaţa stufoasă şi uşor grizonată. La fel de scuzabil, mă tem că modul meu de viaţă vagabond nu ne-a permis să pregătim un interviu în condiţii optime. De câte ori am reuşit să pregătim unul, ne-au stricat apele cei din Confederaţie. Cred că înţelegeţi la ce mă refer.

Mike se gândi la Rourke, care murise purtând legitimaţia sa de presă, şi la oamenii lui Rourke, închişi în temniţele infanteriei de pe orbită, şi la refugiaţii care aşteptau în zadar nişte nave de transport ce păreau să nu mai vină niciodată. Aprobă din cap.

- Sunt conştient că reputaţia mă precede, Michael.

Mengsk se opri brusc.

- Pot să îţi spun Michael?

- Dacă ţii cu tot dinadinsul.

încă un zâmbet discret.

- Trebuie să îţi spun că îmi merit pe deplin reputaţia. în lumina celor exprimate de Confederaţie sunt un terorist, un agent al haosului pornit împotriva vechii orânduiri. Sunt fiul lui Angus Mengsk, primul care a condus revolta poporului de pe Korhal IV împotriva Confederaţiei.

- Şi care a plătit cu distrugerea planetei.

Arcturus Mengsk se întristă.

- Aşa este, iar eu le port fantomele cu mine în fiecare zi a vieţii mele. Au fost etichetaţi rebeli şi revoluţionari de către Confederaţi, dar, după cum bine ştii, celor victorioşi le revine întotdeauna luxul de a scrie istoria.

Mengsk făcu o pauză, dar Mike nu interveni, nici să fie de acord şi nici să îl contrazică. într-un târziu, Mengsk continuă:

- Nu îmi cer scuze pentru acţiunile întreprinse de Fiii lui Korhal. Mâinile mele sunt pătate cu mult sânge în urma acestor acţiuni, dar încă mai am mult până să egalez cele 35 de

milioane de vieţi pe care le-a revendicat Confederaţia pe Korhal IV.

- Ţi-ai stabilit deja un număr ţintă? întrebă Mike, parcă aşteptând să găsească o slăbiciune în duritatea afişată de politician.

în loc să îşi iasă din firre sau măcar să încerce să îl contrazică pe reporter cu argumente solide, Mengsk pufni în râs.

- Nu. Nu îmi permit să sper că pot concura cu birocraţia nemiloasă a Confederaţiei Omului. Ei flutură drapelele Bătrânului Pământ, dar nici un guvern din trecut nu ar fi tolerat lipsa de umanitate cu care Confederaţia îşi conduce afacerile în mod obişnuit. Iar cei care ridică semne de întrebare sunt fie reduşi la tăcere prin violenţă, fie atraşi într-o complicitate ruşinoasă prin tot felul de beneficii care le asigură confortul propriu.

- Ăştia suntem noi, cei din presă, afirmă Mike şi se gândi imediat la biroul lui Handy Anderson care îţi dădea borşul pe nas numai când intrai în el.

Arcturus Mengsk ridică din umeri.

- Vi se potriveşte şi vouă mănuşa corupţiei, dar nu vreau să insist asupra subiectului. Ştiu că tu, spre exemplu, eşti unul dintre rarii indivizi care nu s-au oprit niciodată din a căuta adevărul.

- Atunci, tot efortul de aici - Mike arătă spre echipamentul de transmisie şi spre Kerrigan - l-ai făcut pentru a pregăti şansa unui interviu?

Iarăşi se auzi uşorul chicot.

- Vom avea timp pentru interviuri mai târziu, deocamdată avem treburi mult mai urgente. Cunoşti situaţia refugiaţilor din pustietate?

Mike aprobă din cap.

- I-am vizitat pe câţiva. Au golit oraşele, iar oamenii aşteaptă acum în pustietate să le trimită Confederaţia astronave de transport care să îi ia de acolo.

- Şi ce ai zice dacă te-aş anunţa că nu va veni nici o astfel de astronavă?

Mike clipi, simţindu-se privit dintr-odată cu atenţie de Kerrigan.

- Mi-ar veni foarte greu să cred aşa ceva. Că vor întârzia, mai merge, dar să abandoneze populaţia aici?!

- îmi este teamă că această informaţie este adevărată, oftă Mengsk.

Mike îşi dorea acum să poată simţi telepatic ce se ascunde sub mantia de politeţe şi bune maniere a bărbatului.

- Nici o astronavă nu a plecat încoace. într-adevăr, Colonelul Duke a fost teribil de ocupat în ultimele zile să dezrădăcineze structura militară de aici, pregătindu-se pentru retragere la prima apariţie a rasei protoss sau în eventualitatea unui succes zdrobitor al rasei zerg.

- Ce ştii tu despre protoşi şi despre zergi? întrebă Michael cu asprime.

- Mai mult decât aş fi dispus să admit că ştiu, zâmbi Mengsk sarcastic. De ajuns să spun că amândouă sunt rase foarte vechi care se duşmănesc una pe cealaltă. Şi nici una nu are respect nici cât negru sub unghie pentru rasa umană. Din punctul acesta de vedere, seamănă amândouă cu cei din Confederaţie.

- I-am văzut şi pe zergi şi pe protoşi la treabă, comentă Mike. îmi vine foarte greu să cred că vreunii ar avea ceva uman în ei.

- Chiar ţinând cont de faptul că planurile Confederaţiei stipulează abandonarea populaţiei pe Mar Sara? Să îi lase pe zergi să îi căsăpească pe sol sau pe protoşi să îi vaporizeze din spaţiu? Acest sistem nu reprezintă decât un vas uriaş de cultură pentru birocraţii de pe Tarsonis, unde pot privi cum se duelează rasele acestea două şi să plănuiască astfel cum să îşi salveze lor pielea. Poţi tu, ca om, să stai deoparte şi să vezi cum se întâmplă aşa ceva?

Mike se gândi la curcubeiele radiante, mortale, de pe suprafaţa planetei Chau Sara.

- Ai pregătit o soluţie, spuse reporterul ca o afirmaţie şi nu ca o întrebare. Iar această soluţie mă implică cumva pe mine.

- Sunt un om cu resurse enorme, dar nicidecum nelimitate, recunoscu Arcturus Mengsk vorbind dintr-odată cu intensitatea unei furtuni care se apropie. Am trimis propriile mele cargoboturi să încarce cât mai multă lume din sistem. Kerrigan a localizat grosul taberelor şi a răspândit suficiente idei anti-Confederaţie, încât să fim primiţi ca nişte eroi salvatori. Am păstrat legătura cu părţi din fostul guvern local. Dar am nevoie de o mască prietenoasă care să îi asigure încă o dată că venim cu gânduri de pace.

- Şi aici intervin eu.

- Şi aici intervii tu, repetă Mengsk. Pentru că şi reputaţia ta te precede.

Mike se gândi ceva vreme, conştient de pericolul dublu care venea din spaţiu, cu rasa protoss, şi de pe sol, cu jivinele zerg.

- Nu am chef să îţi fac prea multă propagandă, spuse el în cele din urmă.

- Nici nu îţi cer aşa ceva, îl asigură Mengsk cu mâinile desfăcute într-un gest de bun venit.

- Şi voi transmite ceea ce văd.

- Ceea ce este mai mult decât îţi permite acum Confederaţia sub legile sale militare stricte. Nu m-aş aştepta la mai puţin din partea unui reporter de calibrul tău.

încă o pauză, apoi Mengsk încheie:

- Dacă ai nevoie de altceva cu care să te ajut mai departe...

Mike se gândi la oamenii lui Rourke.

- Am câţiva... camarazi... aflaţi în custodia Confederaţiei.

Mengsk ridică o sprânceană spre Kerrigan. Ea îi explică:

- Miliţii locale şi ofiţeri ai legii, domnule. Au fost capturaţi şi închişi într-o temniţă pe orbită. Pot să le aflu poziţia exactă.

- Hmmm. Nu te mulţumeşti cu favoruri mărunte, ei, Michael? se scărpină Mengsk în barbă, dar Mike înţelese, chiar prin intermediul conexiunii distante, că bărbatul se hotărâse deja. Foarte bine, dar trebuie să ajuţi şi tu. Mai întâi, însă...

- Ştiu, ridică Mike din umeri. Trebuie să îţi scriu o porcărie de comunicat de presă.

- Exact! îi confirmă Mengsk cu ochii strălucind. Dacă noi ne-am înţeles, atunci o las pe locotenent Kerrigan să se ocupe de restul detaliilor.

Şi, acestea fiind spuse, silueta luminoasă se evaporă. Mike răsuflă lung.^

- încă îmi mai citeşti gândurile? întrebă el până la urmă.

- îmi este greu să nu le citesc, răspunse Kerrigan fără nici o intonaţie.

- Atunci ştii că nu am încredere în el.

- Ştiu, răspunse Kerrigan. Dar ai încredere că îşi va respecta înţelegerea aşa cum aţi convenit. Haide să trecem la treabă.

Astronava cu rol de temniţă spaţială Merrimack era o relicvă în adevăratul sens al cuvântului, un crucişător din clasa

Leviathan de pe care fusese scos tot ce era de folos, mai puţin sistemul de întreţinere a vieţii, dar chiar şi acesta avea toanele lui. Până şi motoarele fuseseră dezafectate după ce ieşise din gaura de vierme, fiind tractat în poziţie mult deasupra polului nord al planetei Mar Sara. Calele erau pline cu oameni neînarmaţi, prizonieri care fuseseră arestaţi sub diverse acuzaţii şi care erau consideraţi prea periculoşi pentru a fi lăsaţi pe suprafaţa planetei. Printre ei se numărau o mulţime de membri ai miliţiei locale, împreună cu şerifii lor şi nu cu puţini lideri locali care vociferaseră când nu trebuie.

Ce nu ştiau însă prizonierii, înghesuiţi în compartimente încuiate, era că se aflau sub supravegherea unui schelet de echipaj, o fracţiune din personalul normal pentru o astfel de temniţă spaţială. Cei mai mulţi dintre ofiţerii superiori fuseseră deja trimişi de pe navă, iar dintre vasele de război care vizitaseră Mar Sara în ultimele zile, doar Norad II mai rămăsese pe orbită.

Căpitanul Elias Tudbury, singurul ofiţer superior rămas la bordul lui Merrimack, mormăi nemulţumit când scană monitoarele montate pe inelele de andocare. Ultima navetă de transport întârziase cu aproape o oră, iar dacă radarele transmiteau corect, protoşii trebuiau să ajungă cu armele lor fulgerătoare din clipă în clipă.

Iar Căpitanul Tudbury nu supravieţuise atât de mult la comanda unei temniţe spaţiale expunându-se pericolelor de orice fel. Acum, când naveta se apropia de docuri, se foi neliniştit de pe un picior pe celălalt. Lângă el, ofiţerul de comunicaţii monitoriza frecvenţele.

Cu cât naveta de transport ajunge mai repede, se gândi Tudbury, cu atât el şi militarii săi vor putea pleca de aici mai repede, lăsând prizonierii să îşi cunoască singuri propria soartă.

Difuzorul zbârnâi deasupra pupitrului.

- Temniţa, aici na... la portul cinci-patru... cerem... apro... pentru andocare. Parola...

Restul se pierdu în bruiaj. Ofiţerul de comunicaţii îşi ciocăni căştile şi spuse:

- Retransmiteţi mesajul, cinci-patru-şase-şapte. Repet, retransmiteţi mesajul.

Difuzorul continuă să zbârnâie şi Să pârâie.

- ...mniţa, aici naveta... Şase-şapte. Cerem aprobare... ocare. Paro...

Şi iarăşi bruiaj.

- Repetaţi, cinci-patru-şase-şapte! ceru ofiţerul de comunicaţii.

Tudbury exploda practic de nerăbdare, în schimb vocea ofiţerului de comunicaţii rămânea calmă şi mecanică.

- Vă rog, repetaţi.

- Interfere... veni răspunsul. Ne retrage... Şi încer... târziu.

- Ba deloc! se răsti Tudbury şi interveni peste umărul ofiţerului de comunicaţii. Naveta cinci-patru-şase-şapte, aveţi aprobare pentru andocare. Veniţi odată încoace şi luaţi-ne dracu' de pe căruţa asta!

Sistemele hidraulice şuierară când cele două nave se uniră, sub protestul inutil al ofiţerului de comunicaţii care evidenţia încălcarea protocolului standard.

- Suntem într-o situaţie nestandard, copile! îi strigă Tudbury peste umăr, plecând deja spre docuri cu sacul de infanterist într-o mână. Ia-ţi catrafusele şi dă de veste la toată lumea. Ne cărăm de pe epava asta!

Trapa de etanşare se deschise, iar căpitanul Tudbury se opri cu ochii pe ţeava unui revolver de calibru mare. La capătul celălalt, ţinând trăgaciul, îl aştepta aplecat un bărbat cu părul strâns în coadă, semănând curios cu cineva pe care Tudbury îl mai văzuse la UNN .

- Bau! îl salută Michael Liberty.

Nu dură decât maxim zece minute să îi dovedească şi pe ceilalţi membri ai echipajului, mare parte dintre ei fiind înarmaţi doar cu sacii de infanterist şi cu o imensă dorinţă de a pleca, apoi încă vreo douăzeci de minute să îi convingă să repună în funcţiune motoarele şi să trimită temniţa spaţială Merrimack în afara spaţiului planetar. Raynor şi oamenii săi plecară înapoi cu naveta şi cu Michael Liberty.

- Trebuie să admit, recunoscu şeriful Raynor, că atunci când ţi-am spus să faci ceva pentru noi, nu mă aşteptam la aşa ceva.

Mike Liberty se înroşi.

- Hai să spunem doar că am făcut un pact cu diavolul, care ne-a fost tuturor de folos.

Ca la un semn, figura rotundă a lui Mengsk umplu ecranului navetei.

- Felicitări, Michael! Trebuie să îţi aduc la cunoştinţă că am avut succes şi în efortul nostru. Am fost primiţi cu braţele deschise de populaţia de pe Mar Sara, şi chiar în timp ce vorbim, cargoboturile noastre evacuează refugiaţii. Am înţeles că nici măcar Colonelul Duke nu s-a arătat dispus să deschidă focul asupra unor vase pline cu oameni inocenţi, dar întorsătura evenimentelor l-a lăsat perplex.

Raynor se aplecă spre ecran.

- Mengsk?! Mă numesc jim Raynor. Vreau să vă mulţumesc pentru ajutorul pe care ni l-aţi dat în scoaterea noastră de pe epava aia de temniţă.

- A, şerif Raynor! Să ştii că Michael şi-a făcut o părere foarte bună despre tine şi oamenii tăi. Mă întrebam dacă aţi fi de acord să mă ajutaţi într-o problemă minoră.

Zâmbetul lui Mengsk umplu ecranul.

- Ia stai un pic, Mengsk! se împotrivi Mike. Noi am avut o înţelegere, şi amândoi ne-am respectat-o.

- Iar înţelegerea s-a încheiat, Michael! continuă liderul terorist care salvase populaţia unei planete. Dar acum vreau să îi ofer un aranjament similar fostului şerif şi oamenilor săi. Ceva care sper să aducă beneficii tuturor popoarelor noastre.

CAPITOLUL 8
ZERgii ŞI PROTOŞii

Ar fi uşor de declarat că Arcturus Mengsk era un maestru al manipulării, ceea ce şi era, sau că îi înşela constant pe ceilalţi, ceea ce era la fel de adevărat. Dar ar fi greşit să negăm întreaga responsabilitate personală a celor care îi cădeau în plasă.

Acum ne dăm seama de întreaga prostie a celor care au avut de-a face cu acest om, dar gândiţi-vă la situaţia de atunci, când sistemul Sara era pe moarte. De o parte veniseră jivinele fără minte din rasa zerg, iar de cealaltă parte se apropia furia profană a rasei protoss. între acestea două, la mijloc, îşi făcea de cap birocraţia criminală din vechea noastră Confederaţie a Omului, dispusă să şteargă de pe hartă populaţiile a două planete doar ca să afle câte ceva despre cei doi inamici.

Cu un asemenea surplus de rele în univers, ce mai conta încă un rău?
(DIN MEMORIILE LUI LIBERTY).

Instalaţia Jacobs fusese construită în stînca unui munte de pe Mar Sara, departe de cele mai importante aşezări umane. Nu se afla trecută în nici o arhivă planetară consultată de Michael Liberty, dar Mengsk ştia sigur de ea.

Undeva în interiorul Instalaţiei Jacobs se afla un computer cu anumite informaţii în el. Mengsk nu ştia la ce se refereau informaţiile, dar era convins că erau importante. Şi mai ales ştia că avea nevoie de ele. Şi mai ştia că Raynor se va duce să le obţină pentru el.

Toate acestea îl făceau pe Mike să se întrebe ce altceva mai ştia Mengsk. De asemenea, îl făceau pe reporter să se gândească la celelalte cratere adânci de pe Chau Sara. Existaseră locaţii similare şi pe cealaltă planetă, necunoscute pentru ceilalţi oameni, dar având rol de balize radio pentru protoşi? Ştiuse Mengsk şi despre acelea?

Liberty se simţi dintr-odată azvârlit în epicentrul unei bombe gata să explodeze, iar numărătoarea inversă pornise.

Planeta începuse deja să se dezintegreze. Putea să vadă devastările pe monitoarele navetelor de desant care îi coborâseră pe Raynor şi trupele sale la sol. Kilometri întregi de pământ arabil erau acum cotropiţi de rizom, un organism viu pulsând pe sol şi înfigându-şi lăstarele adânc în stânca de dedesubt. Construcţii ciudate împestriţau peisajul ca nişte ciuperci răsucite, iar creaturi ca nişte scorpioni distrugeau şi consumau totul în calea lor. Putea să vadă haitele de zerglingi jupuiţi, conduse de suratele lor mai mari, jivinele-şarpe numite hidralisc. Iar mai devreme, spre orizont, văzuse un stol de creaturi care semănau cu nişte tunuri organice înaripate.

Rizomul nu ajunsese încă la Instalaţia Jacobs, dar ciudatele turnuri zerg se vedeau de acolo la orizont. Porţile intrării principale stăteau larg deschise, iar oamenii se chinuiau să părăsească complexul. Astronava de desant coborî şi îi lăsă pe Raynor şi trupele sale sub focul inamic. Chiar protejat relativ de costumul de luptă al unui tehnician, Liberty preferă să stea în urmă.

Nu fac asta pentru Mengsk, îşi spuse el în sinea lui. O fac pentru Raynor.

Gărzile erau însă interesate mai mult să fugă decât să stea să lupte, aşa că trupele lui Raynor le împrăştiară cu uşurinţă. De abia acum Michael Liberty urmă şi el siluetele cu armuri în interiorul bazei.

Rezistenţa aici deveni mai serioasă. Arme defensive controlate de computer erau montate în pereţi, iar din podele ieşeau turele automate la fiecare colţ. Raynor pierdu doi oameni înainte să devină mai prudent.

- Trebuie să găsim un computer de comandă, spuse Mike.

- Da, încuviinţă Raynor. Dar sunt gata să pariez că se află în partea cea mai îndepărtată, dincolo de mitralierele alea.

Se avântă înainte pe coridor, scuipând gloanţe electrice sub forma unui cerc larg, care loveau ţinte nevăzute cu câteva clipe mai devreme. Mike îl urmă cât de aproape putu, ţinându-şi carabina gaussiană de asalt pregătită, dar când coti şi el după colţ, Raynor stătea deja într-un hol fumegând. Amplasamente arse înnegreau pereţii şi podeaua.

încă vreo treizeci de metri şi o altă intersecţie. Şi încă o turelă ieşind din podea ca o cârtiţă, mitraliind holul.

Raynor şi Liberty se adăpostiră lângă o uşă, iar alţi trei oameni de-ai lui lângă o alta. Un om care întârzie o fracţiune de secundă fu atins de şuvoiul de gloanţe, căzând parcă cu încetinitorul din cauza impactului continuu al boabelor de metal pătrunzând în cască şi în platoşa de pe piept.

- Am înţeles, trebuie să îl doborâm şi pe ăsta, comentă Raynor.

- Stai un pic! îl opri Mike. Cred că am descoperit ceva.

Semăna foarte mult cu un centru de comunicaţii clasic, având ecrane şi monitoare de o parte şi de alta şi evident mult prea multe butoane pe pupitre. Dar pe monitoare se vedea ceea ce părea să fie chiar planul instalaţiei.

- Este o hartă! exclamă Raynor.

- Cu toate ţintele marcate pe ea! observă şi Mike. Şi mai bine, este o hartă care ne poate fi de folos.

Câteva ţinte clipeau în roşu, marcând zonele pe unde trecuse deja trupa de asalt. în alte regiuni erau marcate puncte verzi, inclusiv holul din faţa lor. Probabil acolo se aflau sistemele de apărare încă acti’ve.

- Perfect, spuse Mike. Ştii ceva despre computere?

- A trebuit să îmi înlocuiesc odată o unitate de memorie pe Vulturul meu, îi răspunse Raynor.

- Minunat.

Experienţa personală a lui Mike consta în repararea sistemelor sofisticate de comunicaţii mobile, dar nu se lăudă. Privi diversele butoane şi comutatoare. Toate erau numerotate, dar nu se vedea nicăieri vreo listă cu funcţiile îndeplinite de fiecare.

Apăsă un comutator şi o luminiţă verde dispăru. Apăsă un altul şi o altă luminiţă verde se stinse. începu să apese butoanele şi comutatoarele la nimereală. După cincisprezece secunde, concertul staccato de pe hol tăcu brusc.

- Bună treabă! îl felicită Raynor.

- Hai să vedem ce se întâmplă cu celelalte.

Mike apucă un buton şi îl răsuci.

Undeva în adâncul complexului începu să răsune o alarmă şi o vibraţie puternică se transmise prin podea până sub tălpile lor.

- Ce Luţă Aghiuţă făcuşi?! exclamă Raynor.

- Mi-am împins norocul prea departe, răspunse Mike.

- Păi atunci cin-te puse?

- Mi s-a părut cel mai bun lucru de făcut.

Raynor oftă frustrat, apoi întrebă:

- Poţi extrage informaţiile pe care le căutăm de la un terminal de pe aici?

Mike scutură din cap, plimbându-şi degetul de-a lungul schemei de pe monitor.

- Uite aici, spuse el. Există un sistem separat, neconectat cu reţeaua principală.

- Crezi că acolo este?

- Acolo trebuie să fie. Cel mai bun mod de a proteja informaţia de hackeri este să separi complet hardul pe care este scrisă. Cursul de computere pentru începători.

- Atunci hai să hăcuim nişte viermi, spuse Raynor şi făcu semn plutonului să pornească mai departe.

- Da, râse Mike. Hai să-i hăcuim pe viermi!

Ieşiră pe hol, dar se adăpostiră înapoi din calea unui şuvoi de gloanţe ricoşând de-a lungul pereţilor.

- Liberty! îi strigă Raynor. Parcă te ocupaseşi de sistemele de tragere!

- Acelea nu sunt automate, Jim! îi strigă Mike de la adăpostul uşii. Acelea sunt ţinte vii!

Într-adevăr, se vedeau două siluete echipate cu armuri albe pândind la cotitură, costumele de protecţie semănând mult cu cel pe care îl purta Mike, diferind doar culoarea. Se înarmaseră cu propriile lor mitraliere gaussiene şi se apucaseră să împroaşte coridorul cu gloanţe.

Mike îşi ridică arma şi se apecă în faţă pentru a trage focuri. O fantomă în armură albă se afla fix în cătarea carabinei.

Dar Mike îşi dădu seama că nu poate trage. Ţinta de acum era un om, o fiinţă umană vie. Nu fu în stare să îl împuşte.

Dar ţinta în armură albă nu avea astfel de sentimente de vinovăţie şi trase o rafală. Din tocul uşii săriră aşchii, dar Mike apucă să se retragă înapoi în cameră.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Raynor. Sunt adăpostiţi prea bine?

- Sunt... începu Mike, apoi scutură din cap. Nu pot să îi împuşc.

Raynor se încruntă.

- Ai ucis un zerg cu carabina. Te-am văzut!

- Acolo a fost altceva. Aceştia sunt oameni.

Mike se aştepta ca mărturisirea să îl dezguste pe omul legii, dar Raynor se mulţumi doar să dea încet din cap şi să îi spună:

- în regulă. Mulţi oameni au o problemă cu a împuşca alţi oameni. Vestea bună este că ei habar nu au că tu nu vrei să îi împuşti. Trage un pic deasupra capetelor lor. Rafala o să îi sperie un pic.

îl împinse pe Mike înapoi spre uşă. De partea cealaltă a coridorului doi membri din pluton schimbau focuri cu siluetele în armuri albe.

Mike se rostogoli prin uşă, ochi spre cel din dreapta, îşi ridică ţeava carabinei gaussiene doar un pic şi trase scurt. Silueta albă se lăsă mai mult pe vine, în timp ce tovarăşul său îşi întorcea arma spre noua ameninţare şi se lăsa şi el pe un genunchi.

Mike zâmbi. Apoi pieptul soldatului pe deasupra căruia trăsese se sparse brusc într-o fântână de sânge. Tovarăşul lui întoarse arma în partea opusă, dar prea târziu. Un proiectil îi vaporiză capul într-un nor roşu, spărgându-i viziera şi casca.

Mike privi în sus şi îl văzu pe Raynor deasupra lui, ieşit şi el mult din cadrul uşii. Îi eliminase pe cei doi soldaţi inamici cu câte un singur foc. Raynor privi în jos spre el şi îi spuse:

- Te înţeleg dacă ai o problemă când trebuie să împuşti oameni. Din fericire, eu nu am nici una. Acum hai să mergem!

Mitralierele din podea şi din pereţi zăceau tăcute acum, aşa că echipa o luă practic la fugă pe coridoare. îmbrăcat în armura sa mai uşoară, Mike alerga în faţa lor. îşi dădu seama brusc că nu se afla deloc în poziţia cea mai inteligentă.

Apoi coti după un colţ şi aproape călcă pe un zergling.

într-un salt deloc graţios, Mike alunecă în faţă, împiedicându-se de spinarea jivinei jupuite. îi simţi muşchii pulsând şi tremurând când se rostogoli peste cocoaşa lui. Ateriză pe un umăr şi simţi cum durerea îi străpunge partea dreaptă a corpului.

- Zerg! strigă Mike. Ucide-l!

Ignoră durerea şi îşi răsuci carabina spre animal, rugându-se în gând să nu se fi stricat în timpul căzăturii.

- Nu trageţi, ne-am încrucişat! urlă Raynor. O să ne nimerim unii pe alţii!

Se lăsă un scurt moment de tăcere pe coridor - trupele lui Raynor de o parte, Mike de cealaltă, iar zergul la mijloc. Atât de aproape, încât Mike îi simţea respiraţia fetidă. Chiar pielea părea să emane duhoare şi putreziciune.

Zerglingul se răsuci spre pluton, apoi spre reporter, încercând parcă să se hotărască pe care să îl atace mai întâi. Apoi un circuit organic se închise în mintea lui înceată şi luă o decizie.

Se aruncă asupra lui Liberty cu un ţipăt ca de păsăroi, extinzându-şi ghearele ascuţite.

Mike se aruncă spre jivină, pe sub saltul ei, şi ridică ţeava carabinei gaussiene. O ţinti în burtă, aşteptând să profite de momentul inerţial al jivinei. Jivina şi ţeava carabinei de asalt se ridicară într-un arc deasupra reporterului.

La capătul cel mai înalt al arcului Mike apăsă trăgaciul şi o rafală de gloanţe spulberă zerglingul. Gloanţele care trecură pur şi simplu prin animal se înfipseră în tavan.

Mike scuipă scârbit fierea cu care îl împroşcase jivina ucisă. Raynor alergă spre el.

- Ce caută zergii aici? întrebă el.
- Poate caută şi ei ce căutăm noi? sugeră Mike o posibilitate.
- Hai să găsim informaţiile acelea mai repede!
Raynor făcu semn către restul echipei să pornească mai departe.
- Hai să găsim mai bine un duş! mormăi Mike ştergându-şi maţele de zerg de pe armura împroşcată cu fiere.
Complexul le mai rezerva câteva surprize. Pasajul se deschidea într-o sală mare, în care găsiră alţi trei zergi doborâţi mai înainte ca vreunul să apuce să reacţioneze. De-a lungul unui perete fuseseră instalate nişte cuşti, toate deschise. Din ele răzbătea duhoarea fetidă a zergilor.
- Ăştia îi ţineau aici, observă Raynor. Animale de companie? Sau studii biologice?
- Dar de cât timp?
Mike se apropie de computerul izolat din mijlocul sălii şi apăsă nişte butoane.
- Isuse! Ia uite aici!
- Informaţiile?
- Informaţiile şi încă ceva în plus. Uite aici. Observaţii despre zergi datate cu luni în urmă.
- Dar aşa ceva este imposibil! exclamă Raynor. Doar dacă nu cumva...
- Doar dacă nu cumva Confederaţii au ştiut despre zergi tot timpul. Au ştiut că se află aici. La dracu', poate că ei i-au adus aici.
- Coana Miţa biciclista! pufni Raynor şi Mike presupuse că este o înjurătură.
Apoi Raynor adăugă:

- Ia discul şi hai să ieşim de aici!
- L-am şi pregătit, anunţă Mike.
Scriitorul de discuri zbârnâi încetişor câteva minute, apoi scuipă afară un biscuit argintiu.
- Gata! Să mergem!
Dar în clipa în care Mike scoase discul din computer, lumina se schimbă brusc în roşu. De deasupra lor o voce feminină începu să intoneze: Secvenţa de auto-distrugere a fost iniţiată.
- Rahat! înjură Mike. Probabil că a fost o capcană!

- Să mergem! strigă Raynor. Nu vă abateţi de la drumul cunoscut!

Mike, cu armura lui uşoară, conducea grupul, fără să îi mai fie acum teamă că ar mai putea să dea nas în nas cu alte surprize. Nu se întâlniră decât cu morţii pe drumul spre ieşire, vocea calmă de deasupra avertizându-i continuu: Zece secunde până la detonare, apoi Cinci secunde până la detonare.

După aceea ieşiră sub cerul ars, portocaliu. Mike continuă să alerge, hotărât să nu se oprească până la naveta de desant.

Raynor îl prinse din urmă şi îl aruncă la pământ. Mike urlă o înjurătură spre şerif, dar fu înecată de explozie.

întreaga coastă a muntelui se cutremură sub detonaţie, o singură explozie ieşind din gura instalaţiei. Un val ucigător de fierbinte îl inundă pe Liberty şi pe ceilalţi militari, iar vârful muntelui se prăbuşi înăuntrul lui. Mike se ţinu cu putere de pământ şi se rugă. Şi de îndată ce se opri, îşi dădu seama că dacă ar fi rămas în picioare, ar fi fost aruncat în aer de explozie.

- Mulţam! îi spuse lui Raynor.

- Mi s-a părut cel mai bun lucru de făcut, îi răspunse omul legii. Haide să plecăm de aici până nu dau zergii peste noi.

Mengsk îi aştepta pe puntea de comandă a vasului său amiral, Hyperion. în comparaţie cu puntea de pe Norad II, aceasta era mai mică şi mai confortabilă, mai mult un fel de bibliotecă decât centrul nervos al unei flote. Perimetrul camerei era împrejmuit cu tehnicieni vorbind încetişor în sistemele lor de comunicaţii. Un ecran imens domina unul dintre pereţi.

Cât despre locotenent Kerrigan, observă Mike, nici urmă de ea.

- Acolo ţineau jivine zerg! anunţă Raynor când îi înmână discul. Confederaţii studiau extratereştrii aceia turbaţi de luni de zile!

- Ani! îl corectă Mengsk, deloc surprins. Am văzut cu ochii mei zergi în ţarcuri Confederate, şi încă acum vreun an. Mi-a fost clar că în Confederaţie se ştia despre aceste creaturi de ceva vreme. Din câte ne-am dat noi seama, chiar le înmulţeau.

Mike nu spuse nimic. Piaţa de secrete a Confederaţiei se supra- saturase deja. Nimic din ce ar fi aflat de acum încolo nu l-ar mai fi surprins. Lui Raynor îi căzu falca de uimire.

- Adică, s-au folosit de planeta noastră ca să facă un fel de laborator pentru... chestiile acelea?!

- De planeta voastră şi de sora ei, îi confirmă Mengsk. Şi Dumnezeu ştie de câte alte sisteme din Lumile îndepărtate. Au semănat vânt, prieteni, iar acum culeg furtună.

Pentru prima oară, Raynor rămăsese descumpănit. Enormitatea unei asemenea crime, se gândi Mike, era prea mult chiar şi pentru mintea acestui miliţian local. Pe cine să arestezi atunci când crima se transformă în genocid? Şi cum să pedepseşti asemenea crime?

- Eu am un reportaj de transmis, ceru Mike. Voi expune pe scurt tot ce am descoperit până acum.

- Am pregătit un transmiţător codat pe care îl poţi folosi, îl anunţă Mengsk. Dar ştii că nu vor difuza niciodată ştirea aceasta.

- Trebuie să îmi încerc norocul, admise Mike, deşi în sinea lui era de acord cu Mengsk.

Dacă Vechile Familii de pe Tarsonis erau suficient de paranoice încât să ameninţe un alarmist ca el doar pentru că îşi băgase nasul într-un scandal de corupţie în construcţiile civile, cât de dispuşi să fi fost ei oare să recunoască în faţa lumii că s-au jucat cu nişte alieni capabili să devoreze o planetă întreagă?

Mike se bucură în acele clipe că nu este de faţă cititoarea de gânduri.

Un clopoţel sună delicat şi unul dintre tehnicieni anunţă:

- Am detectat mişcări în gaura de vierme, ţinta la patru-virgulă- cinci-virgulă-şapte.

- Retragerea la o distanţă sigură, deschideţi radarele la putere maximă! ordonă Mengsk. Domnilor, puteţi rămâne dacă vreţi să vedeţi ultimul act al acestei piese romanţate ieftine.

Nici Mike şi nici Raynor nu se mişcară de pe locurile lor, iar Mengsk se întoarse spre ecran. Bila portocalie imensă a planetei Mar Sara plutea deasupra lor, doar câţiva nori albi se împrăştiau la mare înălţime deasupra emisferei nordice. Dar aproape întreaga suprafaţă portocalie devenise acum decolorată, îmbâcsită, acoperită de rizom şi de jivinele care trăiau în el.

Suprafaţa solului părea ea însăşi să pulseze şi să se umfle, să vomite ca un corp viu. Rizomul se întinsese în pânze groase până şi peste oceane, unduindu-se ca nişte covoare largi de alge.

Nimic uman nu mai rămăsese pe planetă. Cel puţin nu care să mai trăiască.

Un fulger înflori într-o parte a discului planetar, iar Mike înţelese că ajunseseră protoşii cu navele lor strălucitoare ca fulgerul ieşind din gaura de vierme. Un fulger de electricitate alb-albastră şi iată-i aici. Transportoarele aurii însoţite de moliile acelea mai mici şi aeronavele acelea cu aripi metalice ca de liliac întreţesându-se printre vasele mai mari. Mortale de îţi tăiau respiraţia, forţe ale războiului ridicate la rang de obiecte de artă.

Mengsk vorbi încet în laringofon şi Mike simţi motoarele încălzindu-se uşor. Liderul terorist se pregătea să îşi ia tălpăşiţa la primul semn că protoşii i-a remarcat.

Dar nu avea de ce să îşi facă griji. Protoşii aveau ce aveau doar cu planeta bolnavă de dedesubtul lor. Trapele se deschiseră în burţile vaselor mari şi raze imense de energie, atât de intensă, încât îi lipsea culoarea, ţâşniră spre suprafaţă. Extratereştrii porneau un baraj devastator împotriva planetei de dedesubt.

Acolo unde loveau razele de energie, ardeau. Cerul însuşi se coagula la trecerea razelor prin stratul atmosferic. Aerul era spulberat de pe planetă de forţa loviturilor.

Şi acolo unde razele atingeau suprafaţa, erupeau, fierbând pământul în punctele de impact, distrugând şi ţinuturile infestate cu rizom şi pe cele încă neatinse de plagă. Radiaţia mortală ca un curcubeu, mai strălucitoare decât orice văzuse Mike vreodată, izbucnea în spirale din punctele de impact, pârjolind fără milă pământul şi apa, pulverizând chiar materia planetei.

Apoi alte nave începură să trimită raze mai subţiri cu precizie chirurgicală, ajutând barajul principal în anumite locuri. Acolo unde fuseseră oraşele, înţelese Mike. Ţinteau oraşele, asigurându-se că nimic nu mai putea supravieţui acolo. Orice aşezare omenească. Incluzând, era convins, şi Instalaţia Jacobs.

Reuşiseră să îşi ducă misiunea la bun sfârşit în timpul limită pe care îl avuseseră la dispoziţie, se gândi el, şi stomacul i se strânse dureros.

Una dintre razele pulsatoare topi crusta, iar pământul erupse într-o descleştare vulcanică. Magma ţâşni spre suprafaţă, consumând tot ce fusese smuls de razele de energie. Atmosfera planetei ardea şi ea acum, sfâşiată de pe învelişul globului într-

un voal aruncat pe orbită, iar restul se contorsionă în uragane şi tornade, până când arse sub razele ucigaşe.

Lacuri vulcanice roşii acopereau emisfera nordică de pe Mar Sara ca nişte pete alergice. Restul pământului se împrăştie într-un curcubeu mortal. Nimic nu rezistă asaltului, nimic omenesc şi nimic extraterestru.

- Exterminatori, exclamă Mike în şoaptă. Sunt exterminatori cosmici.

- într-adevăr, spuse şi Mengsk. Iar ei nu pot şi nici nu vor să facă diferenţa între noi şi zergi. Probabil că pentru ei nici nu există vreo diferenţă. Ar trebui să ne pregătim de plecare. Ne pot remarca în orice moment.

Mike privi spre Raynor. Fostul şerif rămăsese împietrit de groază, cu mâinile încleştate înaintea lui. În lumina monitoarelor pe care se

vedeau fulgerele albastre emise de vasele protoss, părea ca o statuie. Doar ochii rămăseseră vii, dar se umpluseră de o tristeţe infinită.

- Raynor? întrebă Mike. Jim! Eşti bine?

- Nu, răspunse Raynor tot în şoaptă. Adică, poate vreunul dintre noi să fie bine în faţa unei asemenea monstruozităţi?

Mike nu avea un răspuns, aşa că tăcu în faţa imaginii unei planete aflate pe moarte. Arcturus Mengsk ordonă ceva în laringofon. După câteva momente, liderul terorist anunţă:

- Suntem gata de plecare.

- Foarte bine, răspunse Raynor fără să îşi mu’te nici o clipă privirea de pe ecran. Să mergem.

CAPITOLUL 9
ŞERIF ŞI FANTOMĂ

James Raynor a fost omul cel mai onorabil din toţi câţi am cunoscut în timpul declinului Confederaţiei. Toţi ceilalţi, pot afirma cu mâna pe inimă, au fost fie victime, fie răufăcători, sau de foarte multe ori amândouă.

La prima vedere, Rai/nor părea un ţăran needucat, unul dintre acei beţivani pe care îi întâlneşti prin taverne povestind cu neruşinare minciuni despre zile de mult apuse. Prea plin de

el, încrezut şi arogant, te face să îl dispreţuieşti la început. Odată cu trecerea timpului însă, ajungi să vezi în el un aliat de valoare şi - să îndrăznesc oare să afirm? - chiar un prieten.

Totul porneşte din încredere. Jim Raynor a crezut în el şi a crezut în cei din jurul lui. Or tocmai din acea încredere şi-a luat puterea care l-a ajutat pe el şi pe cei care l-au urmat să supravieţuiască în ciuda tuturor greutăţilor pe care universul i le-a aruncat în faţă.

Jim Raynor a fost omul cel mai corect şi mai onorabil. Bănuiesc că de aceea el reprezintă cea mai mare tragedie a acestui război uitat de lume.

(DIN MEMORIILE LUI LIBERTY).

Mengsk s-a dovedit pînă la urmă doar un alt POLI- tician, după câte şi-a dat seama Liberty. În ciuda multor fantome care aparent l-ar fi bântuit, motivaţia lui nu se deosebea cu nimic de cea a celor mai josnici politruci de pe Tarsonis. încă acumula putere şi nu dorea nicidecum să se retragă în favoarea nici unui potenţial aliat. De aceea, remarcase Mike, bărbatul trebuia să îşi ţină cuvântul dat - se afla încă în acea poziţie periculoasă pentru el dacă s-ar fi dus vorba că nu îşi respectă cuvântul.

Mengsk l-a avansat pe Raynor la rangul de căpitan pentru eforturile lui, iar lui Liberty i-a acordat o serie de interviuri în exclusivitate. Mike a evitat prea multă propagandă aşa cum şi-ar fi dorit Mengsk, dar acest lucru l-a făcut pe liderul carismatic mai dispus să răspundă întrebărilor lui Mike. îndărătnicia lui Mike l-a făcut pe comandantul rebel şi mai dornic.

încetul cu încetul, Mike începu să fie mai mult de acord cu opiniile lui Mengsk faţă de Confederaţie. La naiba, chiar el însuşi exprimase multe dintre aceleaşi păreri, deşi într-un mod mai delicat, în diverse reportaje de-a lungul anilor. Confederaţia Omului era o birocraţie criminală, plină până la refuz cu politicieni de carieră şi oportunişti al căror strigăt de luptă era „Unde-i partea mea?"

Iar Mengsk avea dreptate şi într-o altă privinţă. UNN. nu a difuzat niciodată nimic din reportajele scrise de el despre distrugerea planetei Mar Sara şi nici despre culpabilitatea Confederaţiei în atacurile aliene. Au formulat cumva o ştire în care anunţau publicul larg despre existenţa în spaţiul Confederat nu doar a uneia, ci a două ameninţări venite din partea unor inamici ostili: subversivii zergi şi distrugătorii protoşi. Ambii au

fost descrişi drept inamici implacabili ai omenirii, singura soluţie pentru a lupta eficient împotriva lor rămânând adunarea sub un singur drapel, cel Confederat.

- Iată natura tiranilor! spuse Mengsk într-o bună seară pe când se aflau pe puntea de observaţie a navei Hyperion.

Paharul cu brandy îi rămăsese neatins pe măsuţa dintre cei doi. Liberty, în schimb, îl golise de mult pe al lui şi îl aşezase lângă o tablă de şah pe care regele alb fusese doborât. Mengsk jucase cu negrul, după cum obişnuia, iar Liberty pierduse cu albul, tot după cum se obişnuise. O scrumieră nefolosită se afla pe capătul mesei; Michael renunţase din nou la fumat, dar Mengsk i-o pusese totuşi la dispoziţie pentru orice eventualitate.

Mengsk continuă:

- Tiranii pot supravieţui doar dacă reuşesc să arate lumii un tiran şi mai mare care îi ameninţă. Confederaţia nu înţelesese cât de mare este pericolul reprezentat de ceilalţi tirani pe care ni-i invocă acum.

- înainte de protoşi şi de zergi, remarcă Mike, ameninţarea lor favorită erai tu.

Mengsk chicoti.

- Trebuie să admit că eu sunt de părere că cea mai bună formă de guvernare este despotismul acceptat. Nu cred că oligarhii de la conducere vor fi de acord cu aşa ceva.

- Dar tu scoţi în faţă tirani mai mari pentru a-ţi acoperi propriile abuzuri? întrebă Mike.

- Bineînţeles că da, răspunse Arcturus Mengsk. Dar mă ajută şi faptul că duşmanii noştri chiar sunt tirani mai mari decât noi. Mai mari chiar decât ne-am dori să fim.

Ridică regele căzut de pe tabla de şah.

- Mai jucăm unul?

Mike nu o mai văzuse pe Kerrigan, iar când îl întrebă pe Mengsk, acesta se mulţumi să răspundă:

- Locotenentul meu de încredere lucrează cel mai bine pe teren.

Mike înţelesese din substrat că plecase în căutarea altei planete
numai bună pentru rebeliune.

Avea dreptate. Două zile mai târziu, Mengsk îi chemă pe Liberty şi pe Raynor pe puntea de observaţie. Un monitor grafic

prezenta o altă lume, aceasta de un maroniu roşiatic. în spatele ei stătea de pază un gigant de gaze ca un părinte protector.

- Antiga Prime, îi informă Mengsk bătând cu degetul în monitor. Colonia de graniţă a Confederaţiei Omului. Poporul de aici a obosit foarte, foarte mult sub militarismul Confederat, care a devenit mai dur de când au apărut prima oară protoşii şi zergii. Vreau ca bunul meu căpitan Raynor să îi ajute pe antigani să pornească revolta. Aceasta înseamnă că trebuie să înfrunte o Escadrilă Alfa pe care o au drept bonă pe drumul principal de la sol.

- Cu plăcere, domnule! răspunse Raynor.

Mike observă că Raynor părea mai calm, se controla mai bine acum de când părăsiseră sistemul Sara. Alăturarea ultimilor săi supravieţuitori

de Fiii lui Korhal conduşi de Mengsk îl ajutase aparent să treacă peste durerea pricinuită de pierderea planetei Mar Sara, iar firea lui crâncenă şi îndrăzneaţă îşi făcea loc din nou spre suprafaţă. Îl mâncau palmele să aibă iarăşi parte de un pic de acţiune.

Mengsk se întoarse spre reporter.

- Iar dumneavoastră, domnule Liberty, vreţi să îi însoţiţi unitatea?

- Poate nu ai luat în seamă o treabă, Arcturus, îl contră Liberty, dar tot nu lucrez pentru tine.

- Deocamdată nu lucrezi pentru nimeni, se pare, îi răspunse Mengsk. UNN s-a lipsit într-un mod evident de prezenţa voastră ilustră. Mă gândeam că vei fi interesat din punct de vedere profesional...

- Să...? îl stârni Liberty.

- Să îi încurajezi cu limba ta nestăpânită şi cu penelul priceput pe antigani să îşi rupă lanţurile sclaviei.

Zâmbi un pic neruşinat, iar Mike înţelese că urma să plece spre planetă.

Antiga Prime fusese odată o lume de ape, dar oceanele plecaseră fără să lase în urmă vreo adresă de corespondenţă. în urma lor rămăseseră doar mlaştini aluvionare uscate şi platouri joase acoperite cu buruieni locale din care creşteau floricele purpurii. Ocazional, oasele înălbite ale unor creaturi marine fosilizate ieşeau din sol, singura amintire că pe planetă

existaseră cândva fiinţe mai mari decât oamenii. într-un fel arid, lipsit de viaţă.

Aeronava de desant îi coborî pe un platou întins care semăna cu mai toate platourile întinse de pe Antiga.

Mengsk le menţionase că de îndată ce vor fi ajuns la sol, spionul lui va lua legătura cu ei. Mike nu avea nici o îndoială asupra identităţii acelui spion. După ce rebelii asigurară un perimetru de siguranţă în jurul aeronavei, Mike deschise comunicaţia cu Mengsk şi comandanţii regionali.

Kerrigan apăru de nicăieri, în ciuda faptului că terenul nu oferea nici un ascunziş natural. Era echipată în armura invizibilă - folosită în special în teritoriile ostile - şi purta o carabină cu gaz prinsă de-a curmezişul pe spate. îşi dăduse casca jos, iar părul ei roşcat strălucea sub soarele prea puternic de pe Antiga.

Kerrigan salută scurt, milităreşte.

- Căpitan Raynor, am încheiat cercetarea zonei şi... Ce porc eşti!

Mike dădu imediat mai încet volumul comunicaţiei. Raynor făcu
un pas înapoi ca lovit de trăsnet.

- Ce?! exclamă el. Dar nici măcar nu am scos vreo vorbă!

Buzele prea largi ale femeii se desfăcură într-o grimasă ofensată.

- Mda, dar te-ai gândit!

- O, pardon, eşti telepată! se lămuri Raynor şi îi aruncă lui Mike o privire pe care chiar şi el putea să o citească.

De ce nu m-ai avertizat mai devreme de chestia asta ? Apoi se scuză repede:

- Uite ce este, locotenente, hai să trecem peste momentul acesta, bine?

Kerrigan pufni.

- Bine. Centrul de comandă se află localizat la vreo două poşte spre vest, sus pe unul dintre platourile acelea. Escadrila Alfa, dar fără Duke. îmi pare rău, băieţi. Dacă îi eliminăm, forţele locale vor accepta să pornească o rebeliune. Şi câteva turnuri vor trebui dărâmate în cazul în care trebuie să mă infiltrez.

- Bine, răspunse Raynor încruntat. Nu trebuie să îţi mai spun că poţi pleca.

- Nu, nu trebuie, îl aprobă Kerrigan un pic enervată. Dar mai am ceva de raportat.

- Spune, locotenente! o îndemnă Raynor. Eu nu îţi citesc gândurile.

- S-a semnalat prezenţa mai multor xenomorfi.

Kerrigan aproape zâmbi la reacţia cuvintelor ei. Raynor se încruntă adânc. Iar Mike, el aproape că sări de pe scaun.

- Xenomorfi? Zergi? Aici?!

- Mutilări de vite, dispariţii misterioase, monştri cu ochi de insectă, le confirmă Kerrigan. Suspecţii de serviciu. Nu prea multe, dar suficiente.

- Rahat, mormăi Raynor. Confederaţii împreună cu zergii! Par să meargă mână în mână. Foarte bine, acum chiar trebuie să pornim la drum.

Mlaştinile aluvionare uscate şi întinse de pe Antiga Prime erau ideale pentru viteză şi neprielnice pentru adăpost. De două ori apărură cercetaşi infanterişti spre sud, distrăgându-l pe Raynor să se ocupe de ei, în timp ce Kerrigan, trupele lui Raynor şi Mike se deplasau înainte spre platou. Ajunseseră la aproximativ trei sute de metri, când un tun montat pe tu’rn deschise focul asupra lor.

Comunicaţia lui Mike prinse viaţă.

- La naiba! se auzi Kerrigan. Au montat senzori pe tunurile acelea. Nici măcar nu pot să strănut fără să mă detecteze. Poţi să aduci nişte întăriri să dărâme scuipătoarea aia?

- încercăm! o încurajă Mike ferindu-se de un obuz care muşca sănătos dintr-o stâncă de deasupra lui. Raynor! Aici Liberty! Ne-au cocoşat! Avem nevoie de mai multă putere de foc, muy pronto.

Mike nu era sigur că fostul şerif îi recepţionase mesajul, dar se linişti imediat ce auzi huruitul subţire al motoarelor cu care era echipat motoglisorul Vultur al lui Raynor. Căpitanul sări în viteză peste o ieşitură din apropiere, apropiindu-se de turnul care se chinuia să îşi ajusteze focul asupra noii ţinte. Se rotea prea încet, ceea ce îi lăsă timp lui Raynor să tragă un mănunchi de grenade distructive cu aruncătoarele montate sub capota frontală. Buchete de flamă erupseră de la baza turnului.

Kerrigan scoase un strigăt victorios, iar trupele ţinute până atunci la respect de tunuri ieşiră din ascunzişuri şi deschiseră foc cu mitralierele de asalt asupra turnului rănit. Raynor se întoarse pentru încă o salvă, dar a doua lovitură era ca şi cum ar

fi ucis un mort: în momentul în care un alt buchet de explozii înflorea la bază, turnul deja se înclina pe o parte, prăbuşindu-se imediat ce Raynor îşi luă tălpăşiţa.

Linia personală a lui Mike prinse iarăşi viaţă.

- Data viitoare, cheamă-mă pentru ceva important, amice! râse căpitanul.

- Ce-a zis? întrebă Kerrigan, apoi adăugă: Nu contează. Este un porc, dar măcar este un porc destul de competent.

Mike se împotrivi scuturând din cap.

- Căpitanul Raynor este unul dintre oamenii cei mai corecţi şi morali din câţi am întâlnit de când am plecat de pe Tarsonis.

- Mda, este aşa doar la suprafaţă, insistă Kerrigan. Ţine totul sub un control strict. Dar dedesubt este un porc, ca mai toată lumea. Crede-mă când îţi spun.

Mike nu ştia ce să spună. Până la urmă găsi o explicaţie.

- A avut parte de mult stres în ultima vreme.

Kerrigan pufni iarăşi.

- Mda, şi cine nu a avut?

Se apropiaseră atât de mult de centrul de comandă, încât se vedea cu ochiul liber, o altă calotă sferică după standardele obişnuite, un aranjament mobil. Acesta însă strălucea în soare: Zergii nu reuşiseră să îl corupă încă. într-un fel, acest lucru îl încuraja şi îl înspăimânta în acelaşi timp pe Mike.

Recepţionă un alt apel. De data aceasta Raynor avea nevoie de sprijin. Putea Kerrigan să trimită trupele rămase cu ea?

- Zice că... începu Mike.

- Trimite-le! îi ordonă Kerrigan.

- Dar trebuie să...

- Trebuie să mă infiltrez. Dar pot face acest lucru la fel de bine şi fără sprijinul trupelor. Ar fi doar nişte ţinte în plus. Trimite-le şi vino după mine când reuşeşti.

Mike împărţi ordinul, în timp ce Kerrigan îşi monta casca şi platoşa activă a costumului invizibil. Mike o văzu strângând curelele căştii, atingând un aparat minuscul prins la centură apoi...

Dispăru.

Nu, nu dispăru chiar de tot. Se vedea o unduire împrejurul ei, pe care o puteai urmări dacă ştiai după ce să te uiţi, şi dacă te uitai foarte atent. Dar gărzile de la poarta centrului de comandă nu ştiau după ce trebuie să se uite, şi nici nu se uitau prea

atent. Izbucni focul nevăzut dintr-o carabină cu gaz, şi gărzile căzură bucăţi. Apoi o explozie la intrarea principală, şi porţile se deschiseră brusc. Pentru o clipă se zări o siluetă traversând prin fum, silueta unei femei cu o puşcă mare în mâini. Apoi dispăru iarăşi, în adâncul centrului de comandă inamic.

Mike o urmă încet, teribil de conştient că îi lipsea şi tehnologia de invizibilitate şi talentul psionic care făceau împreună posibilă existenţa fantomelor telepatice. Se opri scurt lângă trupurile sfârtecate ale gărzilor. Purtau uniformele Escadrilei Alfa, dar capetele însângerate erau acoperite cu căşti polarizate sub soarele antigan. Se decise să nu le scoată căştile: puteau fi totuşi băieţi pe care îi cunoştea. Oameni care încă îi datorau bani la poker.

Mike se strecură în centrul de comandă devastat.

Era uşor să îşi dea seama încotro mersese Kerrigan; Mike urmă pur şi simplu drumul trasat de cadavrele sfârtecate şi sângerânde. Bărbaţi şi femei cu echipamentul complet de luptă fuseseră răsfiraţi ca nişte păpuşi de cârpă, iar acum zăceau inerţi în bălţile propriului lor sânge.

Michael Liberty fugi cu gândul o clipă la locotenent Swallow şi îşi dădu seama că se acomoda mai uşor acum cu trupurile proaspăt decedate. Probabil că dezvoltase acea armură emoţională necesară pentru supravieţuirea în universul războiului.

Găsi carabina cu gaz înfiptă prin parbrizul unui păşitor Goliath prăbuşit. De undeva din faţă răzbăteau zgomotele luptei. îşi luă inima în dinţi, strânse în braţe carabina gaussiană de asalt şi înaintă.

Iar soarta îl premie cu privilegiul de a o vedea pe Sarah Kerrigan cum luptă.

Poezia măcelului, baletul războiului. Ajunsese în mijlocul centrului de comandă, înarmată cu un cuţit şi cu un revolver. Se materializa pentru o clipă, tăia un gâtlej, apoi dispărea iarăşi. Infanteriştii năvăleau în acel loc, dar ea apărea câţiva metri mai încolo, trăgând un foc de aproape în casca unei ţinte. Apoi dispărea, apărea iar, de data aceasta

pentru a rupe gâtul unui ofiţer cu o singură lovitură de picior din întoarcere.

Mike ridică arma, dar îşi dădu seama că tot nu putea să tragă. Era mai mult decât incapacitatea emoţională de a suprima o viaţă umană. Nu putea să spună cu precizie unde se afla luptătoarea la un moment dat. Prin toate distrugerile, se mişca suplă, cu graţia unei feline şi cu determinarea de a-l nimici pe fiecare oponent pe care îl întâlnea.

Era într-adevăr o cuţitară teribil de bună. Ba mai mult, era întocmai precum protoşii - glorioasă şi mortală.

Zăbovi în cadrul uşii preţ de poate un minut, dar a fost suficient pentru Kerrigan să anihileze fiecare inamic din centrul de comandă. Singurii supravieţuitori au fost aceia care au avut destulă minte să scape cu fuga.

Şi doar atunci Kerrigan închise dispozitivul de invizibilitate şi ieşi la vedere, lăsându-se extenuată în genunchi, cu spatele spre Liberty.

Mike păşi în spatele ei şi se întinse să îi pună o mână pe umăr.

Mâna lui nu apucă să o atingă. Fără să ezite, luptătoarea se răsuci scurt, îi prinse încheietura întinsă cu o mână, iar cu cealaltă apucă mânerul cuţitului.

Şi doar când vârful ascuţit al lamei ajunse la câţiva centimetri de faţa lui Mike ea se opri, încremenind. Figura îi era toată o mască de furie. Frica îi copleşi mintea lui Mike şi într-o clipă ştiu că ea îi simţea acea frică.

- Să nu mai faci. Niciodată.

Se răsti la el, muşcând propoziţiile. Apoi lăsă cuţitul din mână şi îşi acoperi faţa cu palmele.

- Ţi-e frică de mine.

Mike ezită o clipă, apoi se mulţumi cu un Te cred.

- îmi pare rău, spuse ea. îmi pare rău că a trebuit să vezi toate acestea.

Mike inspiră adânc.

- Nu te-am vizitat până acum la locul de muncă. Odihneşte-te puţin. Eu trebuie să stârnesc o revoluţie.

împinse cât colo un trup sfârtecat care zăcea pe consola de comunicaţii, introduse un disc preînregistrat, reglă nivelul, apoi transmise un mesaj în toate benzile de frecvenţă.

- Sunt Michael Liberty şi vă transmit de pe Antiga Prime ştirea că centrul militar de comandă pentru această lume a fost

anihilat de forţe rebele. Repet, centrul militar de comandă de pe Antiga Prime a fost anihilat. Puterea militară a Confederaţiei a fost astfel suspendată, existând de altfel posibilitatea foarte mare ca ea să fie anulată complet în cazul în care poporul de pe Antiga se va ridica să preia frâiele propriului destin. Infanteriştii care apărau şi susţineau până acum centrul de comandă sunt fie ucişi, fie se retrag, în timp ce pierderile rebelilor au fost...

Privi spre Sarah Kerrigan care plângea, obosită, cu faţa în palme.

-... au fost minime. Am primit un mesaj din partea liderului facţiunii Fiii lui Korhal, Arcturus Mengsk. Rămâneţi pe recepţie.

Mike porni discul preprogramat şi lăsă tonurile melodioase şi blânde ale liderului terorist să ridice lumea la acţiune. Mike se întoarse lângă Kerrigan, de data aceasta mergând prin faţa ei ca să îl vadă apropiindu-se.

Avea ochii uscaţi de plâns, dar tot tremura şi gâfâia, cu braţele strânse la piept.

- Este în regulă, încercă Mike să o liniştească. I-ai dovedit pe toţi.

- Ştiu, spuse ea şi îl privi pe Mike. I-am dovedit pe toţi. Şi în timp ce îi ucideam unul câte unul, le citeam gândurile. Teamă. Panică. Ură. Deznădejde. Mic dejun.

- Mic dejun?!

- Unul dintre tehnicieni sărise peste micul dejun şi regreta amarnic că nu a mâncat clătite, râse ea printre suspine. Era pe cale să moară cu gâtul tăiat, dar el murea de grija clătitelor.

îşi duse mâinile de o parte şi de alta a capului şi îşi trecu degetele prin părul roşcat.

- Este îngrozitor să fii telepat.

- Cred şi eu, o susţinu Mike încă înspăimântat.

înspăimântat că Sarah Kerrigan fusese gata să îl înjunghie în pântece înainte ca el măcar să fie în stare să reacţioneze cumva. Şi înspăimântat că ea ştia la ce se gândea el acum.

- Ştiu că îţi este frică, îi spuse Kerrigan. Şi uite că poţi admite. Ceea ce te face mai inteligent decât majoritatea. Dumnezeule, prin ce am trecut eu ca să ajung ceea ce sunt acum, ce mi-au făcut mie Confederaţii! Ai habar?

- Ştiu că există multe gropi adânci în care Confederaţia şi-a îngropat secretele. Mai adânci şi mai întunecate decât mi-am

închipuit vreodată. Antrenamentul fantomelor adună un grup de elită format din telepaţi atent controlaţi...

Kerrigan aprobă şi completă.

- Controlaţi prin droguri şi ameninţări şi brutalitate, până când îi posedă trup şi suflet. Nu sunt cu nimic mai buni decât creaturile zerg, în formarea de luptători pentru un imperiu mai întins. Noi nu avem viaţă decât atât cât ne permite Confederaţia, până când nu le mai suntem de folos, şi atunci suntem daţi la gunoi, de teamă că le vom crea probleme pe viitor. Doar dacă nu...

- Doar dacă nu scăpaţi, interveni Mike. Sau dacă nu vă ajută cineva să scăpaţi.

Şi atunci înţelese de ce această fostă luptătoare fantomă lucra acum pentru Arcturus Mengsk. Pentru că ea îi datora lui viaţa. Kerrigan aprobă din cap.

- Mai este şi altceva la mijloc, dar până acum este adevărat.

Se auziră paşi grei la intrare, şi Mike se ridică în picioare, ţinând carabina gaussiană de asalt pregătită de tragere. Silueta în armură a lui Raynor apăru în cadrul uşii.

- Sunteţi bine, copii? le strigă el.

- Am cam terminat aici, îi răspunse Mike. Centrul capturat, mesajul transmis.

- Bun! se bucură căpitanul Raynor. Fiindcă se apropie de noi dinspre sud o droaie de infanterişti din Escadrila Alfa, aşa că vom avea nevoie de tot ajutorul pe care îl putem obţine. Ea-i bine?

- Sunt bine, răspunse Kerrigan ridicându-se în picioare. Şi poţi să îmi vorbeşti direct, să ştii.

- Mai bine ţi-aş gândi direct, comentă Raynor.

- Jim! se răsti aspru Mike. De ajuns!

- Ce-am zis? se arătă Raynor surprins de tonul lui Mike.

- De ajuns, repetă Mike pe un ton mai blând, dar la fel de grav.

Era vocea lui serioasă. Căpitanul privi spre Mike, apoi aprobă încet.

- Mda, bănuiesc că este de ajuns.

Se uită la Kerrigan şi îi spuse:

- îmi pare rău că v-am ofensat, domniţă.

- M-am obişnuit, căpitane, îi răspunse Kerrigan. Spuneai că avem de ucis mai mulţi Confederaţi? Atunci ce mai stăm pe gânduri?

Porni pe lângă ei, punând din nou în funcţiune invizibilitatea. Căpitanul Raynor dădu din cap critic.

- Femeile....

Mike îşi înmuie tonul.

- A avut parte de prea mult stres în ultima vreme.

Raynor pufni.

- Eu nu aş fi zis.

Cei doi o urmară pe Kerrigan afară din clădire. De-a lungul orizontului se vedeau fulgerele bătăliei dintre antigani şi Confederaţi, înfrun- tându-se decisiv.

Deasupra lor, pe cerul înstelat, se vedeau alte fulgere, dintr-o altă bătălie. Dansau de-a curmezişul cerului ca nişte comete şi nu încetară decât atunci când un meteorit strălucitor străbătu firmamentul plin de stele şi frânse urletul atmosferei care stătea de veghe.

CAPITOLUL 10
EPAVA Lui Norad II

Pe vechiul Pământ se folosea un cuvânt. Anume Schadenfreude; sentimentul de bucurie sadică stârnit de suferinţa altora. De exemplu, la aflarea veştii că un reporter rival tocmai a fost surprins înjurând birjăreşte în faţa unui microfon uitat deschis în direct sau la aflarea veştii că un consilier corupt a făcut ultimul său pas în faţa unui camion de gunoi care trecea în viteză. O satisfacţie sufletească acompaniată de durerea ascuţită produsă de sentimentul de vinovăţie generat de bucuria aceasta sadică şi de rugăciunea şoptită încet ca niciodată să nu ţi se întâmple şi ţie ceva atât de rău.

Cu protoşi şi zergi muşcând adânc în teritoriul Confederaţiei, am avut parte de schadenfreude cu găleata.
(DIN MEMORIILE LUI LIBERTY).

Alţi bărbaţi şi femei au plecat la război. Mike s-a întors la baza lui Mengsk de unde a monitorizat comunicaţiile. S-a creat o panică oarbă, aşa cum era de aşteptat în timpul unei conflagraţii - unităţi de luptă izolate au început să solicite, apoi să implore

întăriri, după care a apărut uşurarea la primirea ajutorului salvator. S-au mai transmis mesaje de la unităţi care au fost brusc evaporate într-o pâclă de radiaţie. Şi peste toate, mesaje venite de la civili, care cereau ajutor de la oricine, indiferent în ce tabără s-ar fi aflat.

Iar mai apoi au apărut veştile anormale, cele în care se raporta prezenţa bruscă în pustietate a unor monştri, atribuiţi fie Confederaţiei,

fie rebelilor, fie unei invazii venite din cer. Aceste veşti deveneau mai numeroase cu fiecare oră care trecea, convingându-l pe Mike că tot ceea ce îi spusese Kerrigan era adevărat: zergii erau prezenţi şi pe Antiga.

îi venea să izbească cu furie în consolă atunci când şi-a dat seama de adevăr. Prezenţa zergilor era la fel de sigură precum un diagnostic de cancer, şi încă mult mai fatală. Până când nu vor găsi un mijloc prin care să îi înfrângă, zergii vor devora de vie şi această lume. Sau până când protoşii - varianta fatală a chimioterapiei - ar fi sterilizat planeta pentru a împiedica jivinele zerg să se răspândească.

- Dar nu prea funcţionează aşa, după cum se vede, nu? se răsti Mike spre unitatea de comunicaţii. Câteva celule reuşesc să scape, iar cancerul continuă să se înmulţească.

Furia pe care o simţea în stomac dură doar o clipă, fiind înlocuită imediat de o stare de uluire când auzi în căşti un alt mesaj: Aici generalul Duke! Transmit de pe nava amiral a Escadrilei Alfa, NORADII! Ne-am prăbuşit la sol şi suntem atacaţi puternic de zergi! Solicităm sprijin din partea oricui recepţionează acest semnal! Repet, acesta este un apel de urgenţă extrem de prioritar. Aici generalul Duke!...

Apelul de urgenţă continua în buclă, iar Michael îl ascultă de încă trei ori înainte de a verifica şi celelalte frecvenţe.

Se auzeau două apeluri care cereau o confirmare, precum şi alte răspunsuri din abundenţă, descriind atacurile zergilor şi ale rebelilor antigani, iar într-un caz, un asalt din partea altor forţe Confederate. Apărură şi rapoartele despre navele protoss intrate în spaţiul sistemului, luptându-se şi ele cu cineva, probabil cu jivinele zerg care doborâseră crucişătorul Norad II, undeva în afara orbitei lumilor arctice. Se auzeau şi rapoarte despre forţele

protoss coborând la sol. Zgomot şi bruiaj din belşug, dar nimic care să semene cu o ofertă serioasă şi onestă de ajutor.

L-au mâncat fript, se gândi Michael. Bătrânul răţoi Duke, fript şi pus pe varză.

Raynor dădu buzna zece minute mai târziu.

- Mike, mergi cu mine. îmbracă costumul!

- Care-i treaba? întrebă Mike căutându-şi armura de luptă.

- Nu ai auzit ultimele veşti aici? întrebă Raynor privindu-l atât de încruntat, încât părea să fulgere din sprâncene în orice moment.

- Panica obişnuită şi deznădejdea, dădu Mike din mâini. A, da! Am mai auzit că Duke a fost în sfârşit avansat la gradul de general. Să îi trimitem un coş cu fructe?

- Nostim, reporteraşule. Mengsk vrea să mergem să îl salvăm. Crede că Duke ar deveni un bun aliat.

Mike clipi spre căpitan.

- Aud voci stranii, nu?

- Ba chiar aşa am spus, insistă Raynor şi îi întinse casca lui Mike.

- A înnebunit!

- S-a observat deja, răspunse Raynor sinistru.

- Dar Mengsk vrea să merg şi eu?'. Ştirea aceasta o pot urmări şi de aici.

- Eu vreau să mergi şi tu. Ticălosul acela ne-a închis pe mine şi pe oamenii mei în temniţă. O să am nevoie de cineva cu care să fie dispus să discute.

- Ţi-am povestit cumva că ultima oară când am stat de vorbă cu el m-a ejectat cu forţa de pe puntea lui de comandă? întrebă Mike în timp ce îşi punea casca.

- Ai făcut o aluzie la un moment dat, dar măcar voi fi sigur că nu o să îl împuşti când dai iar ochii cu el.

Mike îşi sigilă casca şi îl urmă pe Raynor afară din sala de comunicaţii.

- Brusc mi s-a făcut chef de o ţigară.

- Poate îl uşurezi pe Duke de tutun.

Abia când ieşiră pe drum îi pică fisa lui Mike să întrebe:

- Kerrigan ştie de treaba aceasta?

- M-hm.

- Şi crede că este o idee bună?

- De fapt, răspunse fostul şerif, ea l-a făcut pe Mengsk nebun.

- Deci voi doi aţi căzut de acord până la urmă. Mă uimiţi.
- Mda, mormăi în doi peri Raynor.
După o pauză adăugă:
- Mda, cred că aici suntem de acord.
Arcturus Mengsk începuse deja să adune trupele sub drapelul lui, astfel că atunci când Raynor şi Mike au coborât pe suprafaţa planetei, asaltul iniţiat pentru salvarea crucişătorului doborât era în plină desfăşurare.
Unităţile care traversau ţinuturile uscate includeau rebeli antigani, membri ai facţiunii Fiii lui Korhal, şi militari Confederaţi despărţiţi de armată, care renunţaseră la loialitate, dar îşi păstraseră armamentul. Raynor se deplasa în stânga flancului cu o unitate de motoglisoare Vultur, iar deasupra lor o escadrilă de aeronave de vânătoare de tip A- 17 Wraith împânzea cerul. Păşitori uriaşi de tip Goliath lăsau urme adânci în noroiul moale şi curând ajunseră din urmă o unitate de tancuri de asalt Arclite, care ardeau pe malul aluvionar al unei mlaştini şi de la care demontară şenilele pentru a se deplasa mai repede.
Forţele combinate întâlniră rezistenţă aproape imediat. Jivinele zergling şi hidralisc îi împresurară din toate direcţiile, precum insectele pe parbriz. Aerul se umpluse de tunurile organice (pe care Mike şi restul oamenilor le cunoşteau acum sub numele de mutalisc) şi de creaturi care arătau ca nişte creiere cu corp de meduză şi cleşti de homar; pluteau deasupra forţelor terestre ca norii de furtună din deşert.
Un grup de infanterişti poziţionaţi la dreapta lui Mike înconjuraseră o creatură care semăna cu un zergling uriaş stând drept, un titan cu gheare ca nişte săbii enorme. La orizont, un fel de corcitură între o caracatiţă zburătoare şi o stea de mare gigantică zbura urmărită de vânătorii Wraith.
Arau prin forţele zerg, împrăştiindu-le pe unele, eliminându-le pe altele. O haită de zerglingi erupseră din pământ şi se repeziră lacomi asupra unei unităţi de infanterişti înainte ca motoglisoarele Vultur să le vină în ajutor şi să aştearnă asupra jivinelor un covor de foc nimicitor.
Zergii se retraseră, apoi reveniră în număr mai mare, pentru a fi iar respinşi. Lui Mike i se părea că se luptă cu marea. Valurile erau respinse înapoi în larg, dar se convinsese că era doar o iluzie. Fluxul de jivine urma să se întoarcă, şi atunci cu forţă mai mare, mai numeroasă.

în sufletul lui, Mike ştia că Antiga Prime fusese deja condamnată, la fel de condamnată cum fuseseră şi Chau Sara şi Mar Sara. Jivinele acestea îşi săpau tuneluri până în inima lumii şi ori câştigau împotriva oamenilor, ori mureau arse de razele protoss venite din spaţiu.

Frontul zerg se opuse o clipă, apoi se sparse din nou, iar oamenii trecură mai departe, spre zonele înalte de platou unde se prăbuşise Norad II.

Dintr-o singură privire, Mike înţelese că bătrâna astronavă nu avea să mai zboare niciodată. Motoarele din spate se contorsionaseră la patruzeci şi cinci de grade faţă de restul structurii, iar trenul de aterizare, dacă fusese deschis în timpul aterizării forţate, se îngropase complet în mocirlă. Puntea frontală a astronavei atârna precar deasupra marginii platoului, privind la toată devastarea de dedesubt.

Mike şi Raynor accelerară spre una dintre trapele crucişătorului, rămasă deschisă, şi îşi manevrară motoglisoarele la bord. Sigilară manual trapa în urma lor, în timp ce afară un alt val de tunuri organice mutalisc apăreau la orizont.

- în care parte? întrebă Raynor în timp ce îşi scotea casca.

- Vino după mine! îl chemă Mike şi se îndreptă spre puntea de comandă.

Mergea acum prin culoarele strâmte fără efort, în ciuda armurii pe care o îmbrăcase înainte de luptă. Observase că Mengsk construise pe vasul lui culoare mai largi decât cele de pe navele de război Confederate.

Duke parcă nu părăsise niciodată puntea. Gorila argintie stătea cu spatele cocoşat deasupra postului de luptă, echipat cu armura de război. Singura schimbare era numărul ecranelor din jurul lui pe care nu se

mai vedeau acum decât purici şi o cascadă de cabluri optice care atârnau deasupra unui compartiment. Comandantul se întoarse spre noii veniţi şi pufni nemulţumit.

- Sunteţi ultimii oameni pe care mă aşteptam să îi văd, mormăi el cu răutate.

- Mda, şi noi te iubim, generale! îl salută Mike, făcându-şi loc până la unitatea de comunicaţii a crucişătorului şi introducând codul de apel al bazei lui Mengsk.

- Ce se petrece aici? lătră Duke.

- Un anunţ din partea sponsorului nostru, îi răspunse Mike. Parcă au trecut ani de când nu am mai rostit replica aceasta. Aveţi careva tutun?

Pe monitor apăru forma bruiată a lui Arcturus Mengsk. Mengsk, se gândi Mike, adăpostit în siguranţă în reduta lui secretă în timp ce noi restul luptăm şi ne vărsăm sângele pentru el.

Mike nu crezu că poate fi posibil ca Duke să se încrunte mai mult de atât.

- Cu ce scheme vii, Mengsk? întrebă generalul.

- Scheme?! se răsti Raynor. Stai să îţi dau eu nişte scheme, Confederat jegos...

- încetişor, Jim! îl temperă Mike.

- în caz că nu ai remarcat, interveni Mengsk, Confederaţia se prăbuşeşte, Duke. Coloniile s-au revoltat aproape toate. Zergii devorează totul fără oprire. Ce s-ar fi întâmplat astăzi aici dacă nu am fi apărut noi?

- Ideea fiind? îl contră Duke cu figura împietrită.

Mike privi spre alte monitoare. Un alt atac al vânătorilor Wraith dispersase jivinele mutalisc, dar steaua de mare zburătoare părea să fie mult mai rezistentă.

- îţi dau ocazia să alegi, spuse Mengsk calm. Poţi să te întorci la Confederaţie şi să pierzi sau ni te poţi alătura nouă şi să ne ajuţi să salvăm întreaga rasă umană înainte să fie nimicită complet de zergi.

- Aştepţi să îţi dau vreun răspuns?

- Nu cred că este o decizie dificilă.

Un zâmbet discret apăru sub mustaţa grizonată a lui Mengsk.

- Dar sunt general, pentru numele lui Dumnezeu! explodă Duke.

- Ei, da, bravo! râse Mike. Felicitări! Să îţi trecem şi gradul pe piatra de mormânt?

- Michael, te rog, îl linişti Mengsk. Duke, deocamdată eşti un general fără armată. Eu îţi ofer o funcţie în statul meu major, în cabinetul meu personal, nu un post izolat precum cel în care te-au trimis înainte de război.

- Ştiu eu..., răspunse Duke, şi Mike îl văzu pe bătrânul războinic ezitând pentru o clipă.

Mengsk îl prinsese la mijloc. Bietul Duke muşcase momeala. Doar că încă nu era conştient.

- Nu îmi pune la încercare răbdarea, Edmund! îl îndemnă Mengsk.

Undeva dincolo de compartimentele de pe punte se auzi o explozie
în apropierea crucişătorului, ca şi cum ar fi fost pregătită pentru a sublinia comentariul lui Mengsk. Duke păstră demnitatea momentului, apoi răspunse:

- Foarte bine, Mengsk. Am căzut la învoială.

- Ai ales corect... generale Duke, îl felicită Mengsk. Căpitan Raynor?

- Da, domnule? răspunse încruntat Raynor.

- Escortează-i pe suporterii generalului împreună cu tot echipamentul lor într-o locaţie sigură.

în timp ce Mengsk dădea ordinele mai departe, Duke porni sistemul de auto-distrugere al crucişătorului. În douăzeci de minute ei vor ajunge la câţiva kilometri depărtare, iar Norad II se va transforma într-o minge de foc termonucleară.

- Sper să ia cu el cât mai mulţi zergi! îşi exprimă Mike o ultimă dorinţă, în timp ce puntea se golea foarte, foarte rapid.

Mai târziu, Mike ajunse înapoi în centrul de comunicaţii al lui Mengsk. Odată cu explozia crucişătorului Norad II luptele s-au mai

calmat. Trupele confederate, inclusiv militarii reabilitaţi neural, trecură de partea rebelilor relativ uşor, având permisiune oficială, astfel că singurii inamici pe care trebuiau să îi înfrunte în continuare nu mai erau umani.

Singura problemă rămasă era că numărul jivinelor nu scădea deloc.

Mike încropi o ştire despre salvarea echipajului de pe Norad II şi îl difuză în reţea. Se lăsă pe spătarul fotoliului şi îşi trecu mâna prin păr. Parcă avea un început de chelie.

Un pachet de ţigarete, uşor turtit, ateriză pe consolă, urmat de o folie de chibrituri. Raynor îi spuse:

- Unul dintre oamenii de pe Norad îţi transmite că sunteţi chit.

- Excelent! se bucură Mike şi scoase un cui de coşciug.

- Iar ai trimis un reportaj către nicăieri?

- Credeam că doar Kerrigan citeşte gândurile pe aici. Ai dreptate. Mă dezvăţ greu de vechile obiceiuri, deşi am o fantezie că cineva o să dea peste reportajele mele peste ani şi va aprecia sacrificiul suprem al acestor bărbaţi şi femei împotriva jivinelor. Cum va aprecia şi prostia omenească.

Raynor se aşeză într-un alt fotoliu, în timp ce Mike îşi aprindea ţigareta.

- Mă îndoiesc. Aşa cum zicea şi Mengsk, cei victorioşi scriu istoria. Amintirile celor înfrânţi vor fi şterse ca nişte informaţii nefolositoare.

Mike trase un fum adânc şi tuşi, schimonosindu-se de neplăcere.

- În ce le-au marinat, în urină de mâţă?

Raynor îşi ridică mâinile în semn de nevinovăţie.

- Tot ce am găsit în condiţiile actuale.

- Te cred, fu de acord Mike. Vorbind de UBER-Mengsk, cum a mers discuţia cu Arcturus?

- I-am spus că Duke este o viperă, oftă Raynor. Iar el mi-a răspuns...

- Măcar acum este vipera noastră, corect?

Raynor dădu neîncrezător din cap.

- Eu cred în cauza lui Mengsk, are dreptate că trebuie să scăpăm de Confederaţie, îi datorez şi faptul că m-a scos de la pârnaie, dar până aici. Unele dintre învoielile pe care le încheie şi treburile pe care ni le dă de făcut...

- Nu te concentra asupra cauzelor, îl îndemnă Mike pufăind chinuit. O să te alegi doar cu inima frântă. Când idealismul întâlneşte realitatea, rareori cedează realitatea. Am văzut mai mulţi oameni buni din guvern care s-au transformat în politicieni hrăpăreţi decât am văzut zerglingi. Şi am văzut destui zerglingi.

Se lăsă o tăcere între cei doi. în fundal, difuzoarele unităţii de comunicaţie povesteau discret despre mutalisc şi Wraith, despre Goliath şi hidralisc, despre creaturile ca nişte stele de mare pe care le numiseră reginele zerg. Şi despre moarte. Povesteau fără oprire despre moarte.

- Ţi-am spus că am fost însurat odată? se oferi Raynor să povestească despre el.

Prăpastia pe care o simţea în interacţiunea personală se căscă larg la picioarele lui Mike.

- Nu a venit vorba până acum, răspunse el calm cu speranţa că nu va trebui să împărtăşească şi el din viaţa lui.

- însurat. Am avut şi un copil. Mi s-a spus că este dăruit.

- Am auzit ghilimele pe care le-ai pus. Dăruit în sensul de material bun pentru fantome? Cu puteri psionice? Telepatic?

- M-hm! L-am trimis la o şcoală specială, cu bursă de la guvern. Câteva luni mai târziu, am primit o scrisoare. Ni se spunea că s-a petrecut un incident la şcoală.

Mike auzise despre astfel de scrisori. Din nefericire se trimiteau câtă frunză, câtă iarbă din partea celor care lucrau cu telepaţii. încă unul dintre secretele murdare ale Confederaţiei, despre care s-a difuzat rar câte ceva.

- îmi pare rău, spuse Mike. Singurul lucru pe care putea să îl spună.

- Mda. Liddy nu şi-a mai revenit niciodată. Pur şi simplu s-a topit din picioare, iar în iarna următoare a doborât-o răceala. Iar mai târziu, eu m-am îngropat în slujbă. Mi-am dat seama că îmi plăcea să lucrez de unul singur.

- O capcană în care poţi cădea foarte uşor, să te ascunzi în muncă, spuse Mike cu ochii pe luminiţa de emisie de pe consolă care îl anunţa că reportajul lui era trimis în vid.

- Oricum, am vrut să ştii, încheie Raynor. Poate ţi s-a părut că m-am luat mai tare de Kerrigan pentru că este telepată. Posibil. Dar am avut motivele mele.

- Şi ea are problemele ei, să ştii. Ca mai toată lumea şi ca nimeni altcineva cunoscut. Poate că ar trebui să o laşi mai moale în privinţa ei.

- Destul de greu, mai ales când îţi arată ce gândeşti în sinea ta.

- Kerrigan pare să fie un soldat bun, o lăudă Mike şi imaginea ei ridicându-se ca un derviş aducător de moarte îi umbri privirea. Poate că este un pic prea îndârjită, atâta tot.

- Eu cred că este periculoasă, îl contrazise Raynor. Periculoasă pentru trupele din jurul ei. Periculoasă pentru Mengsk. Periculoasă chiar şi pentru ea însăşi.

Mike ridică din umeri, nefiind sigur cât de mult putea să îi dezvăluie ex-şerifului. Răspunse doar:

- A trăit o viaţă grea.

- Dar noi am trăit uşor până acum?

- Cu atât mai mult trebuie să fii cu ochii pe ea. Să ai grijă de ea. Chiar dacă ştie, chiar dacă nu, deşi cel mai probabil o să afle. Toţi avem nevoie de un înger păzitor.

Conversaţia trecu apoi la întrebări legate de rebeliune, ce alte lumi se ridicaseră împotriva Confederaţiei şi ce efect va avea trădarea lui Duke asupra altor lideri militari. într-un târziu, Raynor se retrase, abandonându-l pe Mike pentru nişte urgenţe din sala de transmisii.

Mike privi pachetul de ţigarete pe jumătate gol. Gustul primeia încă îi amărea gura.

- La dracu'! exclamă el apucând pachetul şi folia de chibrituri. Bag seamă că pe aici ajungi repede să te obişnuieşti cu aproape orice.

CAPITOLUL 11
ŞAH

Am jucat şah cu Arcturus Mengsk. Am pierdut cu regularitate, apropo. Cândva mă vor târî probabil înaintea cine ştie cărei înalte curţi de justiţie unde mi se va spune că am înfăptuit o crimă împotriva statului, iar eu nu voi avea nici un fel de apărare. în afara faptului că am pierdut de mai multe ori decât am câştigat. Deseori Mengsk îmi flutura o momeală pe la nas în timpul jocului, iar eu mă repezeam să o înhaţ, doar pentru a descoperi prea târziu că mi-a distras atenţia de la capcana pe care mi-o întindea.

întreaga campanie umană împotriva rasei zerg s-a desfăşurat similar, manifestându-se ca o serie de înfrângeri, una mai sângeroasă decât cealaltă, pentru că de fiecare dată ignoram ceea ce se întâmpla în realitate. Primul avertisment că zergii au ajuns pe o planetă venea, de obicei, prea târziu, atunci când jivinele practic ne băteau la uşă sau când protoşii ieşeau din gaura de vierme cu vasele lor ca biciul lui Dumnezeu.

Am crezut că putem scăpa. Unii dintre noi, inclusiv Mengsk însuşi, am crezut că putem controla invazia. Dar eram cu toţii doar nişte pioni într-un joc mai mare.

Nu, nu pioni. Nişte piese de domino. Fiecare dărâmând-o pe următoarea, planetă după planetă, persoană după persoană,

până când am ajuns la cea mai mare piesă de domino dintre toate, cea numită Tarsonis.
(DIN MEMORIILE LUI LIBERTY).

- S-a făcut o comparaţie ÎNTRE război şi jocul de şah, spuse Arcturus Mengsk, împingând calul în poziţie pentru a ameninţa şi regina, şi nebunul.

- Tu eşti priceput la amândouă, îl lăudă Mike şi îi luă turnul cu regina.

- De fapt, consider că această comparaţie este întru totul falsă, recunoscu teroristul şi mută calul pentru a lua nebunul. Şah mat, apropo.

Mike clipi uimit spre tabla de joc. Strategia lui Mengsk părea evidentă acum, în acelaşi fel în care fusese complet opacă doar cu câteva secunde mai devreme. Reporterul se înjură în gând pentru prostie şi întinse mâna după păhărelul cu brandy. în fundal, melodiile uitate ale străvechilor solişti de jazz Glenn Miller şi Benny Goodman răzbăteau în triluri din unitatea de comunicaţie. Scrumiera aşezată lângă tabla de şah se umpluse de chiştoace, toate fumate de Mike. Răspândeau un miros iute de urină de mâţă.

Se aflau la bordul vasului Hyperion, odihnindu-se într-un hangar ascuns pe Antiga Prime. Duke plecase să reorganizeze trupele rebele în formaţii mult mai apropiate de natura armatei Confederate. Raynor plecase şi el să aibă grijă ca generalul să nu încurce lucrurile prea mult. Mike nu avea nicio idee unde putea fi Kerrigan, dar lipsa ei era ceva normal pentru Kerrigan.

- Şahul nu este ca războiul? întrebă Mike.

- Odată, demult, poate că a fost, răspunse Mengsk. Pe vechiul Pământ, cu mult înaintea timpului. Doi oponenţi egali, cu forţe egale, pe un câmp de luptă perfect echilibrat.

- Ceea ce nu este cazul acum. Nu mai este cazul.

- Foarte greu, susţinu teroristul care se încinse în propria discuţie. Mai întâi, oponenţii sunt rareori cu adevărat egali. Confederaţia Omului avea rachete din clasa Apocalypse în timp ce lumea mea nu; Confederaţia a jucat aceeaşi carte până când a transformat Korhal IV într-o sferă de sticlă înnegrită atârnând inertă în spaţiu. Cu greu poţi spune că au fost egali. într-un mod similar, micuţa noastră rebeliune părea la început un efort dus cu oameni puţini şi fonduri insuficiente, dar cu fiecare nouă revoltă, Confederaţia pierde tot mai mult din dorinţa de a lupta.

Prea veche şi putrezită, are nevoie doar de un brânci puternic pentru a se prăbuşi în ea însăşi. Aşa ceva nu vezi în şah.

- în al doilea rând, continuă Mengsk, ideea unor forţe egale. Am menţionat rachetele, atât de eficiente pe timpul când trăia tatăl meu, dar ajunse doar nişte împunsături de ac în lumina forţelor dezlănţuite în timpurile noastre. Forţele continuă să se dezvolte: arme nucleare, telepaţi, şi acum aceşti zergi înmulţiţi de Confederaţie.

- Războiul se presupune că implică dezvoltare, interveni Mike.

- Adevărat, dar multă lume foloseşte analogia puştii şi armurii: una dintre tabere construieşte o puşcă mai puternică, iar cealaltă o armură mai rezistentă, ceea ce inspiră mai departe o puşcă mai puternică şi tot aşa. Adevărul este că o puşcă mai puternică inspiră o contraofensivă chimică, aceasta la rândul ei inspiră un atac cu telepaţi, care mai departe creează o inteligenţă artificială care să ghideze armele. Presiunea războiului aduce într-adevăr dezvoltare, dar niciodată o dezvoltare liniară, ordonată, aşa cum ne învaţă prin şcoli.

- Sau cum ni se spune prin media.

Mengsk zâmbi.

- în al treilea rând, ideea unui câmp de luptă perfect stabilit. Tabla de şah se limitează la un caroiaj de opt pe opt. Nu există nimic în afara acestui mic univers. Nu există un al nouălea rând de pătrăţele, şi nici piese verzi care să apară brusc pe tablă şi să atace şi albul şi negrul. Nici pioni care să devină brusc nebuni.

- Un pion se poate transforma în regină, comentă Mike.

- Dar numai avansând prin toate spaţiile de pe coloana lui, fiind permanent în pericol. Nu se transformă instantaneu într-o regină prin propria-i voinţă. Nu, şahul nu se aseamănă nici pe departe cu războiul, ceea ce constituie unul dintre motivele pentru care îl joc. Este mult mai simplu decât viaţa reală.

Nu pentru prima sau ultima oară, Mike se gândi la abilitatea aproape supranaturală a lui Mengsk de a-şi crea o realitate paralelă în jurul său.

- Crezi că liderii militari din Confederaţie vor fi capabili să producă o armă împotriva ultimelor atacuri? împotriva raselor protoss şi zerg?

- Nici vorbă, deşi aruncă în luptă toate resursele de care dispun. Mai ales cele la care se pricep cel mai bine acum:

propaganda şi reducerea la tăcere a celor care se împotrivesc. Acestea sunt armele lor cele mai bune şi nu au ezitat să le folosească nici în trecut. Dar sunt ca nişte scuipaţi în faţa unui elefant ucigaş care tăbăra pe ei cu furie. Stai un pic, am ceva aici pe care am vrut să ţi-! arăt.

Mengsk apăsă butoanele unei telecomenzi. Se zgâi la aparat, ca şi cum încerca să îşi aducă aminte codul pe care trebuie să îl formeze.

- Parcă ai spus odată că oamenii Confederaţiei au înmulţit jivinele zerg, se interesă Mike. Nu înseamnă că zergii sunt arma lor?

- La început aşa am crezut şi eu.

Mengsk mai apăsă câteva butoane, apoi se opri.

- Şi cu toate că presupunerea aceasta este incorectă, din punctul de vedere al propagandei noastre ea este adevărată şi o vom susţine mai departe. Nimic nu macină mai repede încrederea în guvern decât vestea că au dezvoltat o ameninţare extraterestră în timpul lor liber.

- Dar adevărul adevărat care este? insistă Mike.

- Adevărul este întotdeauna maleabil, rânji Mengsk. Da, Confederaţia a studiat zergii ani de zile, iar cei din sistemul Sara au fost aduşi acolo în mod deliberat de agenţii Confederaţi. Da, au fost un test pentru crearea unei arme cumplite. Dar nu, nu au creat ei rasa zerg. Nu, ei au avut în minte un plan mult mai cumplit. Am găsit pe discul pe care l-aţi adus tu şi cu Raynor din Instalaţia Jacobs. Hai să vedem. Sunt convins că o să îţi placă.

Apăsă un buton şi ecranul prinse viaţă. După ce bruiajul iniţial se dispersă, Mike putu să vadă o serie de platouri şi câmpuri sub un cer portocaliu-maroniu. Scena putea să fi fost înregistrată oriunde pe Antiga Prime. Logoul binecunoscut al reţelei UNN. era afişat într-un colţ, iar pe partea de jos a ecranului curgeau de la dreapta la stânga diversele cotaţii la bursele multiplanetare.

Şi apoi o voce înspăimântător de cunoscută vorbi peste această panoramă.

- Sunt Michael Liberty şi vă transmit de pe Antiga Prime.

Mike clipi uimit. Era vocea lui, scoasă din ultima sa transmisie. Dar el nu trimisese niciodată acele imagini. Oare le scoseseră din alte înregistrări?

Camera continuă să panorameze până când îl descoperi pe reporter. Era îmbrăcat într-o manta curată (mult mai curată decât cea care stătea atârnată în dulapul lui Mike), părul blond strâns la spate pentru a acoperi un început de chelie, trăsăturile feţei cioplite şi experimentate, privirea adâncă şi serioasă.
Era Michael Liberty, dar nu Mike. Acest Michael Liberty arăta mai mult ca o versiune ideală a lui Mike însuşi.
Silueta de pe ecran continuă.
- Reporterul pe care îl vedeţi tocmai a scăpat din mâinile infamului terorist Arcturus Mengsk, care îl ţinea în captivitate. Am fost capturat de rebeli pe Mar Sara cu puţin înainte ca reptilele protoss să distrugă planeta, şi de abia acum am reuşit să scap în siguranţă.
- Asta nu sunt eu, spuse Mike.
- Ştiu, spuse Mengsk. Şi protoşii nu sunt nici ei reptile, din câte cunoaştem până acum. Dar priveşte mai departe.
Imaginea plată a lui Mike Liberty continuă imperturbabilă.
- Pe timpul captivităţii mele am aflat că Mengsk şi Fiii lui Korhal se află în posesia unor medicamente foarte puternice pentru controlul minţii, pe care le-au folosit după cum au crezut de cuviinţă asupra populaţiei. Sute de oameni au murit ca urmare a împrăştierii fără discriminare, ceea ce poate fi descris drept un atac chimic îndreptat împotriva cetăţenilor inocenţi. Alţii au suferit mutaţii genetice, trans- formându-se în fiinţe ciudate, ca urmare a efectelor secundare produse de aceste medicamente.
Mengsk pufni enervat, dar imaginea reporterului de pe ecran continuă.

Mengsk a trimis un sabotor la bordul crucişătorului Norad II care a expus echipajul unei toxine extrem de virulente. Rezultatul s-a concretizat în prăbuşirea recentă a vasului. Agenţi ai facţiunii Fiii lui Korhal i-au capturat pe cei afectaţi de medicamentele de control mental, lăsându-i pe ceilalţi să moară atacaţi de aliaţii lor zergi.
- Aliaţii zergi?! se răsti Mike spre ecran. Cine a scris tâmpenia asta?!
- Identic şi la fel, îi răspunse Mengsk calm. Cum să faci din ţânţar
armăsar.

- Cred că generalul Edmund Duke, descendent al Familiei Duke de pe Tarsonis, a căzut pradă acestor medicamente de control al minţii, iar acum a ajuns doar un zombi reprogramat mental pentru a-i servi pe terorişti. în acest fel, Mengsk şi aliaţii săi inumani speră să răspândească confuzie în rândul bravilor luptători ai Confederaţiei şi să îi facă să îşi piardă încrederea în liderii lor.

- Bravii luptători ai... Am folosit termenul acesta ca legătură între două materiale pe care le-am trimis de pe Norad II! exclamă Mike. Iar partea cu toxina virulentă, îmi spune şi ea ceva.

- Poluarea stratului de apă freatică de sub o şcoală, îi aminti Mengsk. Unul dintre cele mai bune materiale ale tale, dacă îmi aduc bine aminte.

- Doar printr-o vigilenţă continuă vom putea să-i extirpăm pe aceşti terorişti precum Mengsk şi slugarnicii lui cu minţile întunecate de medicamente, încheie figura de pe ecran. Chiar în timp ce vă vorbesc, Confederaţia a instituit o blocadă majoră împrejurul planetei Antiga Prime, iar teroriştii urmează să fie distruşi în următoarele câteva zile. Pentru UNN , a transmis Michael Daniel Liberty.

Mengsk apăsă un alt buton. Michael Daniel Liberty încremeni tăcut pe ecran.

- Ai văzut? strigă Mike sărind de pe scaun. Ăsta nu am fost eu!

- Aşa sper şi eu, zâmbi calm Mengsk. Tu pari să fii un reporter raţional care spune adevărul în cea mai mare parte a timpului.

- Ce au făcut din mine?!

- Nu ai mai fost editat niciodată până acum? ridică Mengsk o sprânceană.

- Fireşte! se răsti Mike şi reveni imediat cu explicaţii. Când materialul era prea lung sau anumite fapte nu puteau fi confirmate, sau departamentul juridic avea o problemă, sau vreun sponsor se împotrivea reportajului. Adică, mi s-a mai tăiat din material, iar uneori au introdus alte imagini care au schimbat tonul reportajului în cu totul altă direcţie. Dar asta este o... o...

- Minciună?

- O născocire! se încruntă Mike.

- într-adevăr. Bucăţi din reportaje anterioare puse cap la cap, un alt actor pus să stea în locul tău, mici corecţii la pixeli. Vezi tu, este foarte uşor să faci aşa ceva cu o imagine plată, dar aproape imposibil cu o hologramă adevărată. De aceea eu o prefer pe ultima, să ştii. Iar transmisia aceasta este suficientă pentru a păcăli pe cineva care dă drumul să vadă ştirile, pentru a le reaminti că eşti viu, întreg şi lupţi pentru cauza cea dreaptă a reţelei UNN. şi a Confederaţiei.

- Dar reportajele mele... se stropşi Mike.

- Praf în ochi pe care l-au cernut şi l-au aranjat cum au crezut ei de cuviinţă.

Mike se lăsă moale în scaun.

- O să îl omor pe Anderson.

- îmi este teamă că Anderson ăsta al tău s-ar putea să fie deja mort, spuse teroristul. Dacă este un reporter la fel de devotat meseriei cum eşti şi tu.

Mike pufni neîncrezător.

- Sau, reveni Mengsk cu altă părere, poate deja şi-a dat consimţământul actualei structuri de putere, deşi ştie că este o idee oribilă. Poate de aceea au băgat fraza cu otrăvurile toxice: un pic de sabotaj intern, un strigăt disperat de ajutor. Adică, nu prea are sens. De ce ar fi medicamentele de control mental otrăvuri? Bineînţeles că le-a permis să folosească o întreagă frază fără să o mai modifice.

- Mda, aşa ar proceda Handy Anderson dacă ar trebui să editeze ceva.

- Am vrut doar să ştii că propria ta reţea de ştiri ţi-a întors spatele într-un mare fel. Nu am vrut să afli într-un moment prost. Cum ar fi pe câmpul de luptă, de exemplu.

Mengsk îi reumplu păhărelul lui Mike.

- Dar de ce chestia asta?

- Propaganda este o armă pe care Confederaţia ştie să o mânuiască cel mai bine, şi o mânuieşte cu toată forţa. Este ciocanul lor. Iar când în mână nu ai decât un ciocan, atunci totul în jur seamănă cu un cui.

- Te-ai gândi că ar trebui să aibă arme mai bune cu care să te atace decât un amărât de reporter, mormăi Mike.

Dădu din cap spre ecran.

- Ce s-a întâmplat cu toată cercetarea lor asupra rasei zerg, informaţiile pe care le-am scos din instalaţie?

- A! exclamă Mengsk şi apăsă alte butoane pe telecomandă. Discul Jacobs. îmi pare bine că ţi-ai amintit. înseamnă că medicamentele mele de control al minţii nu au avut un efect complet asupra ta. Nu te uita chiorâş la mine, am făcut şi eu o glumă.

- În momentul acesta sunt cam sensibil la glume. O să îmi treacă.

- M-am aşteptat să găsesc informaţii despre arme, ceva care să îi menţină avansaţi pe curba tehnologică. în schimb am dat peste ceva mult mai interesant. Uite aici. Ştii despre fantome, bineînţeles.

Mike se gândi imediat la Kerrigan, războinica nemiloasă care simţea moartea fiecărei victime.

- Războinici telepaţi. O specialitate a Confederaţiei şi un exemplu al curbei tale tehnologice.

- Un exemplu interesant, dacă îmi permiţi o digresiune. Pasagerii originali ai vaselor colonizatoare erau oameni de pe Pământ, dar voiajul extrem de lung le-a produs aparent o modificare în codul genetic, suficient cât să scoată la iveală abilităţile psionice mai mult decât la populaţia de pe Terra. O coincidenţă favorabilă.

- Cred că am ajuns amândoi în punctul în care nu mai credem în coincidenţe favorabile, îl contră Mike sorbind din păhărelul cu brandy.

Mengsk ridică sincer din umeri.

- Prin cercetare sau printr-un accident, oamenii care au format mai târziu Confederaţia au dezvoltat abilităţi psihice. Iarăşi spun, prin cercetare sau prin accident, le-am descoperit şi astfel am ajuns să creăm fantomele, asasini superiori cu puteri de citire a gândurilor. Un proces oribil, pentru că doar puţini copii au reuşit să reziste procesului până la capăt pentru a fi folositori întrucâtva. Iar până de curând se credea că nu se poate sparge controlul Confederaţiei asupra lor.

- Locotenent Sarah Kerrigan, cum ai reuşit să spargi controlul asupra ei?

- Acesta este un caz în care o tabără construieşte o armură mai rezistentă, iar cealaltă tabără vine cu o puşcă mai puternică, răspunse Mengsk zâmbind. Suficient să spunem că am reuşit să spargem controlul asupra ei printr-o modalitate care a lăsat-o uimitor de intactă şi extrem de folositoare.

- Şi recunoscătoare.
- Şi recunoscătoare, admise Mengsk. Plus că a apărut de suficient de multe ori, încât a produs în rândul Confederaţilor o stare de confuzie.
- Ceea ce ţie îţi convine de minune, îl lăudă Mike, dar să lăsăm digresiunea.
- Da. Să trecem la discul Jacobs. Am aflat că prietenii noştri zergi se pot acorda pe lungimea de undă a emanaţiilor psihice. Aparent lungimile de undă pe care funcţionează fantomele sunt similare cu cele folosite de jivinele zerg mai dezvoltate pentru a le controla pe cele primitive. Aşa că se pot aduna în jurul lor până la distanţe mici.
-Cât de mici? întrebă Mike cu gândul brusc la activităţile desfăşurate de Kerrigan pe sistemele Sara şi Antiga.
- Pentru un telepat normal, foarte, foarte mici. Câteva zeci de metri cel mult. Dar până atunci, un hidralisc poate deja să îl miroasă. Dar aceasta este partea tehnologică folosită de Confederaţi în construirea sistemelor de apărare a turnurilor şi în alte detectoare anti-fantome.
- Puşti şi armuri. Dar fantomele pot să citească gândurile jivinelor zerg aşa cum pot să le citească pe cele ale oamenilor?
- Pare mult mai dureros. Dar sigur că da, Confederaţii au încercat. Le-a venit ideea că zergii ar fi o poveste de succes evolutiv: totul devine ori material genetic pentru creaţiile lor, ori carne pentru a-şi hrăni copiii. Funcţionează pe baza unei ierarhii de stup, fiecare mai presus decât cei de dedesubt, crescând într-atât, încât ajung să dezvolte o conştiinţă aproape planetară.
- Sună atractiv.
Mike sorbi iar din păhărelul cu brandy. îi ardea gâtul, amintindu-i că el era uman.
- Ba neplăcut, îl contrazise Mengsk. Protoşii sunt şi mai răi. Vezi tu, toate lucrurile acestea sunt înregistrate pe disc din punctul de vedere al rasei zerg, dar protoşii sunt cei mai puri genetic. Se văd pe ei înşişi drept judecătorii universului, eradicând orice formă de viaţă care scapă de sub control şi care nu se ridică la standardele lor de perfecţiune.
- Supravieţuitorii genetici împotriva xenofobilor genetici. Meciul dracului.

- Cam aşa ceva. Deci Confederaţia descoperă zergii şi descoperă şi atracţia telepatică. Au nevoie atunci de mai mulţi zergi.

- Mai mulţi?! Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ar vrea mai mulţi?

- Natura neliniară a războiului, fiul meu. Căutau o armă cu toate avantajele exploziei nucleare, dar fără efectele secundare, cum ar fi radiaţiile sau comentariile răutăcioase din presă. Zergii erau perfecţi: nişte extratereştri hidoşi pe care Confederaţii îi pot asmuţi asupra oricui, apoi vin peste ei şi îi elimină. O plagă de buzunar monstruoasă.

- Parcă spuneai că ei i-au înmulţit.

- Am spus greşit, recunoscu blând Mengsk. Să îi înmulţeşti este mult mai complicat decât să capturezi o haită de zerglingi pe care să îi îndeşi în aceeaşi cuşcă. Aşa că au avut nevoie să atragă mai mulţi în capcanele lor şi aici au intrat în scenă telepaţii.

- Dar telepaţii au totuşi puteri limitate.

- Exact, fu de acord Mengsk. Aşa că au lucrat să le dezvolte aria de emisie. Ce aţi luat voi din Instalaţia Jacobs era exact planul unui Emiţător de Unde Psionice Transplanare. Drăguţ numele şi destul de grăitor. Cu acest dispozitiv pot creşte puterea de emisie a unui telepat, trans- formându-l astfel într-o baliză interplanetară pentru zergi, atrăgându-i ca pe nişte molii la lumină.

Mike rămase tăcut o clipă, apoi spuse:

- Sistemul Sara.

- Exact. La acest lucru m-am referit când spuneam că foloseau acele planete drept laborator de teste pentru armele lor. Au adus zergii pe Sara, şi după ei au venit şi protoşii. Dar au adus mai mult decât o haită de zergling: au atras întregul ecosistem zerg cu toată structura lor de putere, lucru la care nu se aşteptau. Iar acum zergii trec dintr-un sistem în altul la discreţie, conduşi de propria lor inteligenţă, hotărâţi fie să transforme întreaga omenire, fie să o consume.

- Deci ştii cum să îi înfrângi? întrebă Mengsk.

- Altfel decât să îi rupem în bucăţi pe fiecare şi să le ardem cuiburile,
nu.

Mengsk se aplecă în faţă.

- Dar ştiu cum să îi trimit în direcţiile în care vreau să meargă.

- La ce ne-ar ajuta? dădu Mike din cap de parcă alcoolul îl făcuse dintr-odată prost.

Mengsk se lăsă înapoi în scaun.

- Există o parte de adevăr în reportajul pe care l-a transmis dublura ta. S-a instituit o blocadă serioasă în jurul planetei Antiga. Confederaţii speră să ne ţină cu forţa aici până când ne vor distruge fie zergii, fie protoşii.

- Dar noi stăm pur şi simplu aici?

- Ei, nu, deja am iniţiat o acţiune. Am construit un emiţător pe baza planurilor eliberate de voi. Avem de gând să îl ducem în inima teritoriului Confederat şi să îl pornim acolo. Fiecare zerg de la o distanţă

de zece ani-lumină se va îndrepta într-acolo. Se vor abate asupra Confederaţiei precum ulii asupra porumbeilor. în comparaţie, prăbuşirea crucişătorului Norad II nu va fi decât o mică zgârietură.

- Dar emiţătorul doar va amplifica. Ai nevoie de un telepat care să...

în sfârşit circuitul logic se închise în creierul lui Mike.

- Kerrigan! O foloseşti pe Kerrigan să atragă jivinele zerg!

- Foarte bine.

- Nu poţi face aşa ceva! obiectă Mike. Vrei să o trimiţi să se infiltreze într-o tabără Confederată?! Au la dispoziţie detectoare! Nu va reuşi niciodată!

- Am mare încredere în locotenent.

- Nu poţi face aşa ceva! repetă Mike.

- Foloseşti timpul gramatical greşit. Am transmis ordinele necesare înainte să ne aşezăm la primul joc. Locotenentul ar trebui să împacheteze emiţătorul în atelierul de dedesubt chiar în timp ce vorbim. Dacă te grăbeşti, poţi să o prinzi din urmă.

Mike înjură şi se lansă din scaun.

- Şi urează-i succes din partea mea! îi strigă Mengsk în timp ce reporterul ieşea ca o furtună din cabina teroristului.

Apoi Mengsk se lăsă confortabil în scaun, îşi ridică păhărelul de brandy şi toastă în tăcere în sănătatea siluetei falsului Michael Liberty, încremenit pe ecran.

CAPITOLUL 12
În burta bestiei

Extratereştrii puseseră o mare presiune pe spaţiul stelar uman, dar oamenii reacţionau întorcându-se unul împotriva celuilalt. îmi imaginez ce trebuie să fi gândit zergii şi protoşii când aterizau pe planete unde nu găseau decât rebeli şi Confederaţi rupându-şi unii altora capetele. Probabil s-au gândit că acesta era modelul comportamental obişnuit al rasei noastre. Până la urmă tind să cred că aveau dreptate.

Succesele repurtate de Mengsk, în mare parte cu ajutorul reportajelor mele difuzate ilegal, au aprins zeci de războaie neînsemnate. Orice tembel cu brandul puternic a pus mâna pe armă şi s-a ridicat împotriva regimului Confederat învechit. Drept răspuns, Confederaţia a reacţionat aşa cum a făcut-o mereu împotriva disidenţilor înarmaţi - cu o opresiune şi mai dură, care În rândul ei a stârnit alte revolte.

Peste toate acestea, zergii se infiltrau în tot mai multe planete, iar protoşii le transformau pe rând în bulgări fără viaţă. Oamenii nu aveau atât de multe lumi încât să îşi permită luxul de a le pierde în ritmul acela. în cazul în care cele două tabere ar fi avut minte să gândească, şi-ar fi unitt forţele să lupte împotriva ameninţării reale.

După cum am văzut însă, toată lumea era prea ocupată să pună la punct planuri de luptă şi să se războiască încât nimeni nu avea timp să mai stea să se şi gândească.
(DIN MEMORIILE LUI LIBERTY).

- Kerrigan! Strigă Mike pe platforma de andocare.

Locotenentul tocmai îşi punea casca pe cap. Reporterul nu avusese
timp să îşi îmbrace armura, dar măcar îşi luase cu el mantaua.

- Liberty! îl salută ea rece. Tocmai plecam.

Mike văzu un dispozitiv imens montat pe lateralul motoglisorului Vultur.

- Lansator mobil?

- Uite ce este, în mod normal aş... începu ea, apoi privi spre Mike cu ochii săi de un verde intens precum jadul.

Lui Mike i se ridică părul pe ceafă şi îşi dădu seama că ea îi citise gândurile. Buzele ei prea largi se schimonosiră o clipă. Apoi dădu din cap şi spuse simplu:

- Pleci la înmormântarea ta, să ştii. Eu oricum aveam nevoie de cineva să mă ajute cu echipamentul. Haide, urcă!

Cei doi ieşiră din hangar călare pe motoglisorul zgomotos, îndrep- tându-se imediat spre punctul de întâlnire.

Antiga Prime suferise sub asediul continuu. Cerul se întunecase de la fumul rugurilor imense, iar silueta butucănoasă a soarelui atârna plină de gaze ca un zeu trist ascuns în spatele unui voal de doliu. Undeva la distanţă bubuia artileria Arclite, deşi nu se ştia cine trăgea şi nici în cine.

Trecură pe lângă buncăre abandonate, sparte ca nişte coji de ouă, înconjurate de resturile parţial îngropate ale războiului: arme frânte şi oameni sfârtecaţi. Tunetul se auzea din ce în ce mai puternic, şi Mike înţelese că se îndreptau chiar spre inima furtunii.

- Avem tancuri de asediu şi păşitori Goliath, îi explică prin inter- comunicaţie Kerrigan, cu care vrem să facem o gaură în liniile inamice. Ne strecurăm prin asediu apoi intrăm în teritoriul Confederat. Regreţi acum că ai venit?

- Poate doar un pic.

Mike ştia că fantoma îi cunoştea răspunsul înainte să vorbească.

- Deci Mengsk ţi-a făcut o ofertă completă şi tot tacâmul, continuă femeia.

Mike se încruntă, îngrijorat că telepata îi răscolea prin gânduri atât de uşor.

- Te-a convins să mergi cu mine.

- Verifică-mi răspunsul mental încă o dată, locotenente! o îndemnă Mike deranjat. Mengsk nu mi-a cerut deloc să merg.

- Nici nu avea nevoie să îţi ceară. Ştie ce butoane să apese la oameni. Probabil că a simţit că dacă îţi ordonă să mă ajuţi, l-ai fi refuzat pe loc.

- Probabil că are dreptate.

- De obicei are. De aceea mi se pare totuşi o idee bună că ai venit cu mine.

În faţa lor o grămadă de bolovani se vaporizară brusc într-o explozie masivă. Kerrigan opri scurt motoglisorul.

- N-ar fi trebuit să se întâmple, comentă ea. Tancurile noastre de asalt ştiu că venim pe aici. Să fi modificat Duke sistemul de ochire al artileriei sau...

Mike auzi apropiindu-se şuieratul ascuţit al altui s’et de proiectile.

- Sunt tancurile lor! strigă el. Ne-au rupt ei liniile!

Kerrigan acceleră chiar în momentul în care reporterul îşi începea fraza, virând brutal motoglisorul la un unghi drept faţă de cursul iniţial. Drumul din faţă dispăru într-un crescendo de pământ şi piatră zburând în toate direcţiile, sub efectul exploziei altui proiectil care ochise mai aproape. Pământul scuturat cu violenţă era prea mult pentru repul- soarele gravitaţionale, şi întregul vehicul tremură din toate încheieturile.

- Este un pic cam... începu Mike.

- îmi cer scuze pentru călătoria cam violentă! ţipă Kerrigan în intercomunicaţie. Ţine-te bine!

Data viitoare lasă-mă măcar să îmi termin fraza, se gândi Mike şi o simţi pe Kerrigan cum ridică din umeri pe motoglisor.

Confederaţii trebuie să fi avut un lunetist. Pentru că focul de artilerie îi urmărea fără milă, lovind la doar o sută de metri în urma lor. Kerrigan intră într-o ravenă din care se evaporase demult orice picătură de apă.

- Hai să îi vedem cum ne mai urmăresc aici, se bucură ea.

Mike auzi şuieratul ascuţit al metalului biciuind văzduhul.

- Vânătorii Wraith! urlă el în intercomunicaţie.

Aeronava de vânătoare coborî în picaj razant cu pământul şi deschise focul asupra ambelor maluri ale ravenei cu laserele de 25 de milimetri. Buruienile se incinerară la prima atingere, iar pilotul se ridică înapoi în văzduh, incapabil să îşi vadă prada prin fumul pe care îl generase.

- Ne mână de la spate, mârâi Kerrigan prin intercomunicaţie. Dar încotro?

Pământul îşi schimbă dintr-odată textura sub motoglisor, din mâlul roşcat şi pietrele maronii trecând spre viţa pestriţă de mucegai gri.

- Rizom! exclamă Mike imediat ce recunoscu mizeria. Ne mână înspre teritoriul zerg!

Kerrigan înjură şi apăsă frâna, dar rizomul de dedesubt nu oferea tracţiune pentru repulsoarele gravitaţionale ale motoglisorului. Vehiculul subţirel începu să derapeze, apoi se aplecă oribil pe o parte, tăind din crusta groasă a rizomului ca spuma pe valurile mării.

Mike urlă, iar Kerrigan îi strigă ceva. Reporterul strânse în braţe containerul emiţătorului psi, sperând că îi va oferi măcar un pic de protecţie. Era convins că dacă aveau să scape din situaţia aceea grea, doar locotenentul fantomă îi putea salva.

Apoi pământul se căscă sub ei şi amândoi se rostogoliră în hăul întunecat.

Un pic mai târziu, Mike auzi o voce ca din depărtare.

- Liberty? îl strigă Kerrigan.

- Au! îngână Mike.

La naiba, poate să îmi citească gândurile, atunci să mi le citească.

- Emiţătorul psi a rămas întreg? întrebă ea.

- A, desigur! I-am atenuat căderea cu trupul meu.

Deschise ochii şi descoperi că zăcea pe o porţiune recent arsă de pământ. Probabil cenuşa îi atenuase căderea atunci când se prăbuşise prin văgăună.

Privi în sus. Se vedea o gaură ruptă în tavan, probabil acolo unde motoglisorul tăiase în stratul de rizom. Viţa deasă deja se ţesea la loc de-a latul rupturii.

Mike scuipă un pic de sânge. îşi muşcase gura pe dinăuntru în timpul căderii. Restul corpului îl durea un pic, dar în general rămăsese întreg. Mantaua se pătase cu lut moale. De abia mâine va simţi cucuiele şi vânătăile.

Dacă am noroc, se gândi el.

- Dacă avem noroc, îl corectă Kerrigan.

Se ridicase deja în picioare şi cerceta zona cu o lanternă montată pe încheietura mâinii. îşi atârnase pe umăr carabina cu gaz.

Mike se ridică şi el în picioare, clătinându-se un pic ameţit, dar fără să fie rănit serios.

- E bine? mormăi el.

- Destul de, îi răspunse fantoma. Am aterizat pe mândria mea personală, care din nefericire este o cauză pierdută. A trebuit să o împuşc, să îi curm suferinţa. Suntem ultimii fraieri. Nişte proşti. Mocofani. Nerozi.

- Cine se aştepta de la Confederaţi să... începu Mike.

- Să folosească terenul şi situaţia în avantajul lor? Exact ce spuneam. Suntem ultimii fraieri. Ne-au ieşit înainte ca să ne

întâmpine atacul, apoi ne-au mânat înspre singurul loc în care nu ne doream să ajungem.

- Ştii, poate ar fi mai uşor dacă m-ai...

- Lăsa să îţi termini frazele. Scuze. Obicei nervos în situaţia dată. Practic îţi difuzezi toată frica, ceea ce mă irită la culme.

De parcă nimănui altcuiva nu i-ar fi frică într-o asemenea situaţie, se gândi Mike, apropiindu-se de rămăşiţele motoglisorului Vultur.

- Motoglisorul este străpuns, îl anunţă Kerrigan fără să se uite şi bineînţeles că avea dreptate.

Carcasa era îndoită în trei locuri, astfel că vehiculul lung şi subţire se contorsionase ca un tirbuşon. Ceva important fusese găurit, iar lichidul se scurgea pe pământ. Motoglisorul, în ciuda şasiului de metal şi ceramică, resimţise căzătura mult mai dureros decât reporterul.

- Pe acolo! arătă Kerrigan spre o parte a tunelului.

- Ai idee de ce pe acolo?

- Nu, dar ceva mare şi urât mirositor se află în partea cealaltă. Tu trebuie să cari emiţătorul.

Mike atârnă emiţătorul în container şi o urmă. Se gândi la starea emoţională a locotenentului. După câteva minute Kerigan îi explică:

- Este un răspuns în buclă.

- Termină!

- Dar aşa este. Frica ta ajunge la mine, iar ca răspuns eu ţi-o transmit înapoi. Ceea ce îţi creşte ţie furia.

Făcu o scurtă pauză.

- Simt ceva aici. Ceva dubios. În mod normal pot să fac faţă unor astfel de lucruri. în marea majoritate a situaţiilor.

Mike se gândi la presupusa legătură dintre zergi şi telepaţi, apoi îşi dori să nu se fi gândit.

Buzele prea largi ale femeii se strânseră într-un zâmbet crud.

- Mda, ştiu. Raynor mi-a transmis deja mental durerea lui în timpul informării de luptă cu Arcturus, mulţumesc foarte mult. Explică pe de o parte interesul Confederaţilor pentru telepaţi. Şi apoi s-au raportat o mulţime de dispariţii în rândul telepaţilor Confederaţi. Chiar din afara unităţii de fantome tot mai aud câte ceva.

- Crezi că zergii îşi fac propria colecţie de telepaţi? întrebă Mike şi îşi dădu seama că pentru prima oară Kerrigan îl lăsase să îşi termine fraza.

- M-hm! Stai aşa, a apărut ceva ciudat în faţă.

îşi scoase pistolul şi porni înainte, cu lanterna de la încheietură luminându-şi drumul.

Acel ceva atârna de-a curmezişul tunelului ca un păianjen gigantic. Lanterna îl lumină şi el se strânse când simţi raza. Era un ochi uriaş, asemănător cu cel omenesc, cu pupila contractându-se sub lumina puternică a lanternei.

Mike simţi cum îl copleşeşte un val de scârbă şi de greaţă. Aparent şi Kerrrigan simţise la fel, iar emoţiile ei se amestecau în mintea lui Mike. Luptătoarea înjură cu voce tare şi trase o salvă scurtă în ochiul care se zbătea convulsiv.

Jivina-ochi scoase un ţipăt ca de sticlă şi plesni, nervurile musculare ale reţelei jupuindu-se şi lipindu-se de perete ca nişte benzi de cauciuc rupte.

- Ce a fost...? începu Mike.

- Observator? Santinelă? încercă să ghicească Kerrigan şi pentru prima oară Mike sesiză o undă de teamă în vocea de obicei sigură a femeii.

Răspuns telepatic în buclă, îşi reaminti el. încercă să se calmeze. Altfel, riscau să fie ucişi amândoi.

- Cum se simte? întrebă el pe când treceau pe lângă rămăşiţele de carne ale jivinei-ochi.

Mike observă şi rizomul care se întinsese pe pământ şi pe pereţii tunelului.

- Ce anume? întrebă Kerrigan cu atenţia distrasă de fiere.

- Spuneai că a apărut ceva dubios în faţă. Dubios?

Kerrigan tăcu o clipă, suficient cât să îi permită lui Mike să simtă că încerca să îşi refacă stabilitatea emoţională.

- Este foarte greu de explicat unei carapace, pardon, unui non- telepat. Ca şi cum ai merge pe holul unui hotel, iar într-una dintre camere se dă o petrecere. Când treci pe lângă uşă, auzi că înăuntru se dă o petrecere, dar la care tu nu participi. Nu înţelegi nimic clar, dar din cameră răzbat voci amestecate. Aşa se simte.

- Poate o putere psionică pe un canal diferit? sugeră Mike.

- Poate, dar mult mai puternică. Ca şi cum ai sta pe trotuar în faţa unui teatru în care se dă un concert. Auzi ceva care pare

organizat, şi totuşi nu percepi decât o bălmăjeală. Te înnebuneşte.

Se opri o clipă.

- O, Dumnezeule! Mike, vino încoace!

Tunelul se deschidea spre dreapta, într-o cavernă mai largă, înainte să continuee înainte. Mike simţi aer proaspăt venind dinspre tunelul de dincolo. Trebuie să fi ajuns destul de aproape de suprafaţă.

Caverna mai largă era plină cu rizom. Săculeţi transparenţi atârnau de pereţi, şi chestii care păreau să fie organe împânzeau mucegaiul gri. De-a lungul peretelui o mulţime de creaturi ca nişte viermi se târau printr-un câmp de ciuperci.

- Viermi! exclamă Mike. I-am văzut şi în Baza Anthem, pe Mar Sara.

îi descrise scurt imaginea din tavernă şi o văzu pe Kerrigan scuturată de un fior.

- Am ajuns la o groapă de gunoi pentru zergi? Cu ce se hrănesc aici?

- Nu se hrănesc. Aici este o creşă. Se îngrijesc de ouă.

Ceea ce Mike considerase la început a fi nişte ciuperci erau de fapt ouă, verzi cu pete roşcate, prinse pe nişte picioare de rizom împletit. Ouăle pulsau în ritmul propriilor bătăi de inimă. Figura scheletică a unui pui de hidralisc se lipi de peretele îngroşat al celui mai apropiat ou, ca o creatură înecată într-un balon inundat. Oul tremură scurt, de parcă fiara dinăuntru era conştientă de prezenţa lor.

Viermii erau preocupaţi să împletească funii din rizom. Apoi unul se căţără pe piciorul de mucegai, se încolăci şi începu să ţeasă împrejurul său un cocon de pânză groasă ca de păianjen. Când coconul se întări, viermele deveni un ou.

- Ce rahat! exclamă Mike înţelegând atunci ce erau, de fapt, viermii.

- Larve. Sunt unităţile de bază ale ecosistemului zerg. Larvele se transformă în ouă, iar din ouă ies monştrii. De aceea Confederaţii nu au reuşit cu nici un chip să înmulţească scârboşeniile, indiferent ce spune Mengsk. Jivinele zergling şi hidralisc nu se pot înmulţi, ele apar din acelaşi material genetic pregătit de-a gata de cine ştie ce putere supremă.

Mike aprobă din cap, iar figura bestiei din ou se întoarse spre el. Oul începu să se scuture violent, în timp ce jivina dinăuntru se forţa să iasă afară.

- Mergi spre aerul proaspăt! îl îndemnă Kerrigan desfăcându-şi carabina cu gaz de pe umăr. Te ajung imediat din urmă.

151

Gâfâind sub greutatea emiţătorului, Mike îşi continuă drumul prin celălalt tunel. Când auzi huruitul canistrei care încărca rapid carabina, o luă la fugă. în spatele lui se pornea răpăitul proiectilelor ascuţite trecând prin sită creşa de ouă. Apoi se lăsă liniştea.

Aerul deveni mai proaspăt, şi curând văzu lumina de afară răzbătând undeva în faţă. Mike îşi simţea picioarele ca turnate în plumb, dar şi le forţă să alerge mai departe. încă vreo zece metri, apoi cinci şi pe urmă doar doi. După care ieşi la suprafaţă, în aerul serii, unde...

Se pomeni faţă în faţă cu propria imagine reflectată în viziera armurii unui infanterist Confederat. Mike nu se putu abţine să nu scoată un strigăt scurt, aproape căzând înapoi de surpriză. Forţele Confederate postaseră o santinelă la ieşire.

Santinela se împletici spre reporter şi Mike văzu că se petrecuse ceva în neregulă cu omul. Genunchii îi erau îndoiţi ciudat, iar braţele păreau să aparţină altui trup. O mână ridică nesigură o mitralieră gaussiană, în timp ce cealaltă atingea ceva la baza armurii.

Viziera se ridică pentru a scoate la iveală o figură desprinsă parcă din iad. jumătate din ea fusese mâncată până la craniu, din gaura nefolositoare a ochiului scurgându-se un rizom gros. Cealaltă jumătate, partea verzuie mucegăită, era spartă cu extruziuni ca de piatră care ieşeau prin piele ca nişte pumnale scurte.

Era o santinelă, dar deloc Confederată. Odată fusese un om, dar pierise demult. Odată fusese în toate minţile, dar şi le pierduse demult. Acum trăia doar pentru a proteja cuibul. îşi ridică nesigură mitraliera gaussiană şi scoase un ţipăt de parcă gâtlejul i-ar fi fost umplut cu monezi. Din ochiul rămas întreg al creaturii se scurgea sânge.

Mike auzi huruitul canistrei în spatele său şi se aruncă la pământ, răsucindu-se pentru a proteja emiţătorul în cădere. O

secundă mai târziu aerul pe care îl ocupase mai devreme se umplu de proiectile. Câteva proiectile fierbinţi îi topiră marginea mantalei.

Santinela Confederată transformată în monstru parcă împietrise de focul tras din carabina cu gaz. Apoi mitraliera gaussiană pe care o

ţinea în mână îi căzu şi el se prăbuşi pe spate cu armura ţăndări. Ce se vedea sub armură nu mai era demult omenesc, dar reacţionase la proiectilele cu gaz în acelaşi fel.

Kerrigan alergă spre Mike şi îl smuci puternic de guler.

- Hei, eşti bine?

Mike vedea numai stele verzi în faţa ochilor, dar refuză să se lase copleşit de fierea amară care i se ridica în gâtlej.

- Ce era acela?

- Zergii sunt maeştri biologi. Probabil că asta vor să facă din rasa umană. Să ne transforme într-un alt experiment. O altă rasă de sclavi.

Mike inspiră adânc, privind spre carnea putrezită, şi comentă:

- Nu pare deloc un experiment reuşit.

Kerrigan ridică obosită din umeri.

- Poate că le-ar fi reuşit mai bine dacă ar fi avut la dispoziţie un material genetic mai bun cu care să lucreze. Nu te oferi voluntar? Sunt convinsă că au şi ei nevoie de un reporter.

Zâmbi aspru, ceea ce îl făcu şi pe Mike să chicotească.

Se rupe bucla de răspuns telepatic, îi trecu prin minte. Glume de adăpost individual. Umor de spânzurătoare în faţa obscenităţilor războiului. Dacă Kerrigan i-a citit şi gândurile acelea, nu lăsă să se vadă.

- N-ai chef să alergi un pic? întrebă ea.

- Cât de departe?

- Cât de departe putem.

- Porneşte tu, eu mă iau după tine! o îndemnă Mike luând emiţătorul în braţe.

Aveau noroc. Ieşiseră la marginea rizomului. Cu toate acestea, Mike putea să vadă din locul în care se aflau o linie de turnuri ridicate în partea opusă direcţiei în care se îndreptau. Arătau ca nişte flori deformate crescute în grădina cine ştie cărui monstru gigant, iar tunurile mutalisc dansau în jurul lor. Se

mai vedeau şi alţi monştri zburători, inclusiv caracatiţele-stele-de-mare, meduzele-homari şi crabii zburători uriaşi.

- Monştrii câştigă, spuse Mike. Monştrii zergi devin mai puternici cu fiecare planetă pe care o iau în stăpânire.

- încearcă să nu te mai gândeşti la ei.

Kerrigan îşi atinse încheietura mâinii.

- Tocmai am trimis un mesaj sub forma unui impuls scurt. Dacă Arcturus ne ascultă, măcar o să ştie că suntem încă vii.

Drumul devenise mai uşor acum. Chiar dacă soarele apusese, venea suficientă lumină de la gigantul de gaz de deasupra planetei. Spre stânga lor se zăreau fulgere de-a lungul orizontului; tot de acolo răzbăteau sunetele unor tunete îndepărtate.

- Spuneai că ai auzit de dispariţia altor fantome, se interesă Mike. Ai mai primit vreun semn de la ei?

Kerrigan îşi strânse buzele şi scutură energic din cap.

- Cei mai mulţi telepaţi se evită unul pe altul. Eu nici măcar nu discut cu cei aflaţi sub comanda lui Duke. îmi este suficient că mă aflu în preajma bolboroselii mentale a oamenilor obişnuiţi. Lângă un alt telepat este de o sută de ori mai rău. Oamenii nu îşi pot controla gândurile, cel puţin nu foarte bine. Fantomele se citesc unele pe altele foarte bine şi îşi formează propriile răspunsuri telepatice. Majoritatea au nevoie de un absorbant psionic pentru a rămâne în toate minţile. Seamănă cu reabilitarea neurală, dar cu mult, mult mai rău.

- Dar tu nu ai absorbante psionice.

- Ei, mai am câteva, deşi pe cele mai multe le-am consumat. Arcturus...

Se opri o clipă, apoi continuă.

- Nu prea îl placi, să ştii.

- Nu aş fi ghicit niciodată. În schimb, tu îl apreciezi foarte mult.

- El mi-a...

Se opri iarăşi.

- El m-a scos la suprafaţă, cred că aşa se poate descrie cel mai bine. M-a salvat, m-a eliberat, m-a rupt de gărzi şi de groază. îi datorez viaţa. Şi mai mult, îi datorez sufletul meu.

Ca răspuns la comentariul ei, unitatea de comunicaţie sună scurt. Mike scrută orizontul pentru ceva mişcare. Nimic. Kerrigan

deschise un ecran minuscul, pe care Mike îşi putu imagina zâmbetul lui Mengsk.

- îmi pare bine să aflu că trăiţi, îi salută liderul rebel. Aţi ajuns într-o poziţie situată la un kilometru de unde ar trebui să fiţi. Nici un monstru zburător între voi şi tabăra Confederată. Ne muncim să le epuizăm rezervele.

- Am fost întârziaţi, explică Kerrigan. Zergii sunt deja o mulţime aici.

- Şi vor mai veni când veţi porni micuţa noastră surpriză. O să îi menţină pe prietenii noştri Confederaţi ocupaţi în timp ce noi scăpăm.

Kerrigan se încruntă subit.

- Dar vor fi şterşi de pe faţa pământului, Arcturus.

Linia de comunicaţie se acoperi de bruiaj.

- Arcuturs? Mă auzi? Zergii nu iau prizonieri.

- Kerrigan! se auzi Mengsk, şi Mike şi-l imagină din nou pe terorist cu figura lui părintească. Nu am inventat noi emiţătoarele, dar dacă nu le folosim, vom muri cu toţii sub blocada Confederaţiei. Iar dacă murim noi, moare şi restul speranţei omenirii.

- Am înţeles, domnule.

- Ţine minte cât de multă încredere am eu în tine. Şi transmite-i salutări domnului Liberty din partea mea, bine?

Kerrigan închise ecranul şi porni spre nord. Mike luă emiţătorul şi o urmă. Merseră în tăcere o vreme, apoi Mike îndrăzni să deschidă discuţia.

- Cred că le este teamă.

- Cui? Celor care controlează fantomele?

- Da. Nu vor ca tu să poţi comunica din experienţele tale şi altor telepaţi. Să complotezi împotriva lor. De aceea au inventat absorbantele psionice şi tot antrenamentul.

Kerrigan ridică din umeri.

- Este foarte posibil ce spui. Cred că şi pentru a-şi păstra investiţia întreagă. Rata pierderilor este incredibil de ridicată printre fantome.

- Credeam că or să vă trateze ca pe nişte vedete, după toată investiţia. Aşa cum procedează cu piloţii de vânătoare de pe Wraith sau căpitanii distrugătoarelor.

Kerrigan pufni într-un râs oribil.

- Vedete?! Dumnezeule, până şi brutele care au molestat copiii şi pe care i-au încorporat în infanterie au avut parte de un tratament mai bun. Criminalii sunt îndopaţi cu medicamente şi îndoctrinaţi să îşi urmeze liderii. Nouă ni s-a dat coşmarul de a ne lovi de lanţuri în mod constant, ştiind că dacă le rupem, vom înnebuni pentru că nu vom putea să ţinem la distanţă minţile şi gândurile celorlalţi.

- încetişor, locotenente, nu am vrut să...

- Bineînţeles că nu ai vrut nimic, se răsti Kerrigan înfierbântată. Iată ce ne înnebuneşte cel mai mult. Vorbele voastre spun una, dar mintea transmite cu totul alta. Raynor pare el entuziast şi dedicat, dar eu pot să îi simt neliniştea, dezgustul. Şi ştiu că mă priveşte, chiar atunci când sunt întoarsă cu spatele. Este un chin să ştiu ce îi stă fiecăruia pe vârful minţii fără să îi şi pot răspunde.

- îmi pare rău.

- Ştiu, se mai înmuie Kerrigan un pic. Iată unul dintre lucrurile care îmi plac la tine, Michael Liberty. Laşi totul să iasă la suprafaţă. Nu mi-o lua în nume de rău. Te gândeşti la ceva şi exact aia spui. Singura ta apărare apare atunci când adresezi întrebări, când faci pe reporterul câinos. Eşti mai uşor de tolerat decât majoritatea oamenilor.

Tăcu în timp ce treceau peste culmea unei coline. în depărtare se ridicau ruinele turnurilor Confederate de pe linia perimetrului exterior. Nu se vedea nici un foc ieşind din turnuri; trupele lui Mengsk le epuizaseră complet.

- Ştii care este examenul final pentru a fi admis în antrenamentul fantomelor? întrebă ea dintr-odată.

Mike dădu din cap, ştiind că nu era bine să întrerupă omul.

- Au un paznic înarmat, explică ea şi ochii părură să se înlăcrimeze.

Ea însăşi părea să fi plecat cu mintea departe.

- Paznicul ia arma şi îi lipeşte ţeava de fruntea ta sau de fruntea cuiva la care ţii foarte mult. Trebuie să ucizi paznicul înainte ca el să apese pe trăgaci.

Privirea îi reveni şi se uită dur la Mike.

- Aveam doisprezece ani atunci.

Mike păli şi se gândi fără să vrea la băiatul lui Raynor. Copilul „dăruit" care avusese parte de un „incident".

Kerrigan reacţionă de parcă Mike o pălmuise. Se lăsă pe un genunchi şi îşi apucă fruntea cu mâna. După o vreme exclamă:

- Dumnezeule mare!

Mike se scuză repede.

- îmi pare rău, nu am vrut să îţi spun, pur şi simplu mi-a scăpat.

- Dumnezeule mare! repetă ea. Ar fi trebuit să ghicesc. Dar chiar nu am ştiut.

Mike dădu din cap.

- Eşti telepată. Cum să nu ştii?

Kerrigan privi în sus, cu lacrimi în colţurile ochilor.

- Telepaţii nu sapă adânc în gândurile oamenilor, cel puţin nu dacă vor să rămână întregi la minte. Noi citim doar gândurile de suprafaţă, numai ce răzbate deasupra. Lucrurile la care te gândeşti într-un moment sau altul. Gânduri fugare. Dacă femeia aceea are picioare frumoase. Tâmpeniile obişnuite. Nu ceea ce oamenii păstrează adânc în ei. Tâmpeniile importante nu.

Tăcu pentru câteva momente, apoi se interesă.

- Ţi-a spus când s-a întâmplat?

Mike scutură din cap şi îşi întoarse privirea, pe de o parte pentru a fi atent la eventuale patrule Confederate, iar pe de altă parte pentru a-i lăsa timp locotenentului să îşi revină.

Ea probabil că ştia de ce se întorsese Mike, dar când el privi din nou spre ea, femeia se ridicase deja în picioare, iar lacrimile dispăruseră.

- Hai să plantăm dispozitivul. La baza unuia dintre turnurile acelea ar fi numai bine.

Ajunseră la parapetul tunului fără dificultate, unde Mike lăsă jos greutatea pe care o cărase în cârcă atâţia kilometri. Cu mâini dibace şi experimentate, Kerrigan se apucă să instaleze emiţătorul psi pe care nu îl mai folosise niciodată. Mike bănui că trebuie să fi primit telepatic instrucţiunile de instalare atunci când luase aparatul în primire.

Era o improvizaţie şi dură doar câteva minute până când desfăcu toate elementele şi verifică toate legăturile. Apoi scoase un fel de căşti ca o stea de mare pe care şi le aşeză pe cap. O coroană dintr-o sârmuliţă firavă de cupru se pierdea printre şuviţele ei roşcate.

- Emiţătorul de Unde Psionice Transplanare, îi explică Kerrigan, acţionează precum cutia acustică a unei viori. Va

capta, amplifica şi apoi propaga baliza psihică cu care este alimentat. De aceea am venit noi până aici. Are nevoie de o fantomă care să îl activeze.

Setă câteva butoane, apoi apăsă un comutator, după care îşi dădu căştile jos de pe cap. Faţa îi arăta foarte obosită.

- În regulă. Să mergem!

- Gata?!

- La ce te aşteptai, la vreo sirenă şi un girofar? Un clinchet de deasupra? Sau un ceas mare care să numere invers? Scuze.

Kerrigan se înnegrise la faţă şi Mike înţelese că, deşi el nu putea sesiza emisia, Kerrigan o recepţiona, iar undele deveneau din ce în ce mai „tari".

- Corect, îi spuse Kerrigan. Să mergem!

Mike şi Kerrigan parcurseră o distanţă de-a lungul perimetrului de turnuri abandonat, fiecare un monument dărâmat în onoarea luptelor de pe Antiga Prime. Luptătoarea se mai oprea din când în când, schimonosindu-se din cauza zgomotului neauzit. Parcă ar fi perceput nişte unghii pe o tablă, zgârieturi la care Mike era complet surd acum.

Ajunseră până la cel de-al patrulea tu’rn, unde durerea mentală părea să se mai domolească. Deja la al şaselea tu’rn îşi revenise aproape la starea normală. Deschise ecranul minuscul de la încheietura mâinii.

- Emiţătorul psi activat! anunţă ea.

Figura nevăzută a lui Mengsk exclamă bucuroasă:

- Excelent, Sarah, ştiam eu că vei reuşi! Trebuie să vă scoatem de acolo înainte ca fiecare zerg de pe Antiga să ajungă la voi. Aeronava de desant a pornit spre voi.

- Ştiu, răspunse Kerrigan respirând cu greutate.

Buzele se strânseră într-o linie subţire, apoi ceru:

- Promite-mi... Promite-mi că nu vom mai face niciodată aşa ceva.

- Sarah.

Mike şi-l imagină pe Mengsk dând din cap în faţa unităţii de comunicaţie.

- Vom face tot ce este necesar să salvăm omenirea. Responsabilitatea noastră este prea mare pentru a nu ne strădui mai mult.

Şi dispăru iar, marele lider înţelept aflat de partea cealaltă a canalului de comunicaţie, dirijând războiul de la adăpostul coniacului şi al jocurilor sale de şah.

- De ce ai încredere în el? o întrebă Mike.

Gândul îi trecuse prin minte, de aceea o şi întrebase.

- De ce îi urmezi ordinele?

Sarah reuşi să zâmbească obosit.

- Pentru că mi-a salvat sufletul.

- Şi de atunci tot ucizi pentru el. Nu se mai echilibrează balanţa datoriei? Nu ar trebui să fii liberă?

- Este foarte... complicat. Mengsk seamănă mult cu tine. Mă rog, îmi cer scuze, în realitate el este tocmai contrariul. Tu laşi totul să iasă la suprafaţă, ca un ziar. El, în schimb, ţine totul în adâncul lui. îţi spune ceea ce gândeşte şi este atât de pătruns şi de convins, până în adâncul fiinţei lui, încât efectul este oarecum acelaşi. Mă inspiră să am încredere.

- Este un politician. Dacă te-ai uita mai adânc, ai să vezi că aşa este. Are fund şi mlaştina aceea de suflet al lui.

- Ar schimba cu ceva dacă aş privi în sufletul lui? îmi doresc oare să privesc?

- Uneori să priveşti nu este chiar un lucru aşa de rău. Dacă ai privi cu mai multă atenţie, poate că nici Raynor nu ţi s-ar părea chiar aşa de porc.

Kerrigan deschise gura să comenteze ceva, apoi se opri şi dădu din cap aprobator.

- Mda, probabil că ai dreptate. Cel puţin în cazul lui Raynor. Cred că măcar atât îi datorez porcului.

- Responsabilitatea noastră este prea mare pentru a nu ne strădui mai mult, cită Mike.

Kerrigan izbucni în râs, un chicot scurt. Atât de neaşteptat şi neplanificat şi foarte omenesc.

Mike răsuflă uşurat, întrebându-se cine va ajunge mai întâi la ei: zergii din colonia aflată în apropiere sau aeronava de desant pe care o promisese Mengsk.

CAPITOLUL 13
În CĂUTAREA SUFLETULUI

Sub lupa istoriei războiul apare funcţionând cu o punctualitate înspăimântătoare, ca o cutie muzicală ucigaşă. Luptele nu par altceva decât nişte ceasuri ale morţii, o dramă a distrugerii cu fiecare act trecând firesc în următorul, până când o tabără sau alta dispare complet. Privind în retrospectivă, căderea Confederaţiei arăta ca o alunecare logică, iar odată începută, nu lăsa loc de interpretare a concluziei finale.

Noi cei prinşi în mijlocul războiului nu am avut parte decât de panică, întreruptă din când în când de perioade de oboseală totală. Nimeni, nici măcar cei care se presupunea că ar concepe planurile, nu avea vreo idee clară asupra forţelor pe care le înfruntam, până când a devenit prea târziu ca să se mai poată schimba ceva.

Ceasuri? Probabil. Dar eu prefer să mă gândesc la război ca la o numărătoare inversă a unei bombe pe care noi ne chinuiam din răsputeri să o dezarmăm, în speranţa că vom reuşi înainte ca bomba naibii să explodeze în feţele noastre colective.

(Din Memoriile lui Liberty).

Aeronava de desant urma să revină pe Hyperion, undeva pe orbita antigană. Mengsk părăsise suprafaţa planetei de îndată ce emiţătorul fusese instalat şi activat, dar parcă nu îndrăznea să încerce să spargă blocada Confederată de deasupra înainte de a-şi aduna toţi fiii risipitori şi desculţi înapoi acasă. Cel puţin aşa i se părea lui Mike.

în timp ce se ridicau de pe suprafaţa planetei, Mike urmări ecranele. Toate camerele şi senzorii aeronavei erau îndreptaţi asupra planetei. Emiţătorul avea deja efect asupra jivinelor zerg de dedesubt. Năvăleau din cuiburi ca nişte furnici mânioase, umblând haotic, chiar atacându-se unele pe altele într-o nebunie inspirată psionic. Dar curând se apropiară de turnul unde Mike şi Kerrigan instalaseră emiţătorul. Un uragan de creaturi vii împrejmuiau baliza telepatică aşa cum se adunau moliile în jurul focului.

Pe măsură ce aeronava se ridica mai sus, senzorii detectau alte cuiburi şi alte reacţii generate de acordul neîntrerupt cu care Kerrigan alimentase emiţătorul şi care producea încontinuu ecouri şi reverberaţii din ce în ce mai puternice cu fiecare secundă. începură să se audă strigăte de ajutor din partea trupelor Confederate terestre copleşite de invazie, iar partea întunecată a planetei Antiga Prime se împestriţa treptat cu mici

explozii. Rebelii primiseră avertisment mai devreme, dar cei care se mişcaseră mai greu să părăsească suprafaţa erau înghiţiţi de valurile de zergling şi hidralisc.

Aeronava de desant continuă să se ridice, iar Mike văzu curbura orizontului luminată brusc de un fulger uriaş, urmat câteva secunde mai târziu de pulsul electromagnetic care mătură nava. Ecranele se stinseră înainte să se activeze contramăsurile. Unul dintre crucişătoarele din clasa Behemoth, navă soră pentru defuncta Norad II, cedase sub puterea atacului nimicitor.

Deasupra lor, blocada Confederată începuse să se dezintegreze. Navele disponibile dotate cu sisteme de aterizare erau reorientate pe alte rute, în timp ce altele încercau să atace în picaj valurile prezente ale jivinelor zerg.

Lângă ei apărură trei triunghiuri strălucitoare, iar Mike clipi dureros de la modelele aprinse imprimate pe retină. Protoşii îşi făcură şi ei simţită prezenţa, nu în forţă, dar în atmosferă.

Apoi primiră înştiinţări de la vasele aflate înaintea lor. Găuri de vierme se deschideau în spaţiu, iar prin găurile de vierme năvăleau hoarde întregi de zergi. Creierele-meduză-homari, reginele, tunurile organice mutalisc şi ciudaţii crabi zburători erupeau cu toţii din spaţiu şi coborau pe Antiga, atraşi în capcană de apelul de alarmă montat pe planetă.

Aeronava de desant andocă pe Hyperion şi întregul echipaj fu imediat evacuat. Aeronava de desant fu abandonată, desprinsă din legături şi lăsată să se ducă învârtindu-se spre suprafaţa planetei. Prezenţa ei ar fi încetinit Hyperion în manevrele de evadare, şi nici nu mai era timp să o asigure în docuri.

Vasul lui Mengsk se ridică precum o bulă printre Confederaţii panicaţi şi ploaia de zergi. Zergii luptau doar dacă întâlneau ceva în calea lor, iar Confederaţii nu s-au făcut de râs, împotrivindu-se asaltului cu cele mai bune astronave ale lor. Alte fulgere se produseră pe cer, dar Hyperion le prezenta pe ecrane doar ca pe nişte licăriri minuscule, fiecare reprezentând moartea a încă cinci sute de militari Confederaţi într-o minge de foc nuclear.

Kerrigan pălise şi aproape o copleşise oboseala. Mike era sigur că ea încă mai auzea apelul psionic, chiar şi de la altitudinea aceea. Funcţiona cumva la un nivel pe care el nu prea îl înţelegea, transmis în adâncimile spaţiului pentru a

atrage inamicul. O ajută să iasă din cală. Raynor veni spre ei de pe un culoar interior.

- Felicitări, voi doi! îi întâmpină el călduros. Aţi aprins un foc straşnic sub fundurile zerg. Nu ştiu ce le-ai spus, locotenente, dar cu siguranţă i-ai adus într-o fugă.

Kerrigan îşi ridică brusc capul, cu privirile arzând de furie, chiar şi Raynor putând vedea toată înverşunarea şi frustrarea din spatele lor. Apoi, la fel de brusc precum apăruse, se disipă, se risipi, lăsând doar oboseală în albul ochilor.

Raynor îi puse luptătoarei o mână pe umăr. Vocea i se muiase, iar fruntea se încreţise de îngrijorare.

- Locotenente, eşti în regulă?

Separase cuvintele prin pauze scurte, observă Mike.

Kerrigan privi din nou în ochii lui Raynor, dar mânia dispăruse. Mike se gândi la răspunsul telepatic în buclă - frica hrănind frică, îngrijorarea hrănind îngrijorare.

- Sunt bine, răspunse ea şi îşi dădu la o parte de pe faţă o şuviţă din părul roşcat. Doar că a fost foarte obositor.

Mike întrebă:

- Mengsk?

- Sus în cupola lui de observaţie, îi răspunse Raynor. Cred că vrea să urmărească bătălia. L-am lăsat în plata lui. Nu mă atrage să văd nimic.

- Pot să îi raportez eu dacă vrei să te odihneşti, se oferi Mike să o degreveze pe Kerrigan de o sarcină prea obositoare.

Ea tăcu o clipă, aproape tremurând.

- Dacă eşti aşa de bun, Michael.

Se uita încă spre Raynor.

- Arăţi tare epuizată, îi spuse Raynor locotenentului cu atâta îngrijorare, încât până şi Mike putea să îl citească. Vrei nişte cafea la popotă? Poate stăm şi de vorbă?

- Cafeaua ar fi bună, răspunse Kerrigan şi un zâmbet minuscul i se formă în colţul gurii. Şi de vorbă, da. Ar fi bine şi să stăm de vorbă.

Mike îi salută cu mâna şi plecă spre lift, lăsându-i pe cei doi pe culoar. Când ajunse lângă uşile liftului, îşi aşeză un gând peste toate celelalte, în vârful minţii, acolo unde Kerrigan putea să îl afle cu uşurinţă.

Adu-ţi aminte să îl laşi să îşi termine naibii frazele, se gândi el, apoi urcă să îl caute pe arhitectul distrugerii sistemului planetar Antiga Prime.

Mengsk şedea singur pe puntea de observaţie, cu mâinile împreunate la spate şi cu faţa la ecranul principal. Tabla de şah fusese aranjată pentru un joc nou şi un pachet neînceput de ţigarete aştepta lângă scrumiera goală. Două păhărele de brandy şi o sticlă nedesfăcută fuseseră scoase pe tejgheaua barului.

Toate celelalte monitoare, în afara ecranului principal, erau stinse; pe singurul ecran pornit se vedea imaginea în timp real a planetei Antiga Prime, plutind în centru. Triunghiuleţele galbene reprezentau forţele Confederate, triunghiuleţele roşii multiplicându-se constant reprezentau rasa zerg. Câteva punctuleţe alb-albăstrui pe care Mike nu le mai văzuse niciodată pe hartă se vedeau la nivelul suprafeţei. De asemenea, şi câteva cercuri singuratice: forţele rebele care nu avuseseră noroc să scape la timp de pe planetă. în scurt timp, aveau să fie înghiţite de valurile de triunghiuleţe roşii.

Pe orbită povestea se desfăşura similar. Tot mai multe triunghiuri roşii, fiecare reprezentând zeci sau sute de zburători zerg, şi toţi con- vergând spre Antiga Prime. Astronavele care reuşiseră să scape la timp cu fuga plecaseră neatinse. Rămăseseră însă destule să lupte, adunate în formaţie, dar cotropite de tot mai mulţi zergi care le aruncau bucăţi în spaţiu.

Mike îşi aminti imaginea crucişătorului Norad II prăbuşit. De data aceasta lucrurile stăteau de o sută de ori mai rău.

- Noi ne depărtăm cu viteza maximă, îl asigură Mengsk pe reporter. Am reglat însă computerul principal să corecteze imaginile şi să compenseze deviaţiile pentru a păstra scala neschimbată.

Mike traversă puntea spre barr, scoase dopul din sticlă şi îşi turnă cam de un deget coniac. Lui Mengsk nu îi turnă deloc.

- Am calculat pe baza puterii emiţătorului că am atras spre noi toţi posibilii zergi pe o rază de douăzeci şi cinci de ani-lumină, continuă Mengsk. Poate chiar mai mult. Locotenent Kerrigan seamănă cu o sirenă, atrăgându-i pe marinarii aceştia în mormânt.

- A epuizat-o foarte mult, comentă Mike şi sorbi o duşcă mare din păhărel.

- Dar nu mai mult decât poate suporta. Mă bucur că ai fost'lângă ea să o ajuţi. Poate nu ar fi reuşit de una singură.

Mike simţi cum se înroşeşte tot la faţă şi pentru o clipă crezu că s-a înfierbântat de la alcool.

- Nu prea mi-ai lăsat de unde să aleg, ce zici?

- Nici chiar aşa.

Mengsk ridică din umeri stânjenit şi se întoarse spre Mike. În spatele lui, triunghiurile roşii se multiplicau văzând cu ochii. Nu mai rămăsese aproape nimic din forţele Confederate de la sol.

- Dar mă bucur că ai fost lângă ea să o ajuţi.

Mike pufni nemulţumit şi mai trase un gât de coniac. Mengsk îşi turnă şi el un păhărel. Triunghiuri alb-albăstrui apăreau acum la marginea ecranului. Protoşii îşi făceau intrarea în forţă. Mengsk privi spre ecran şi interveni:

- Am primit un raport interesant cât ai lipsit.

Mike nu comentă nimic, iar Mengsk continuă.

- Forţele terestre protoss au atacat brutal cuiburile de zergi pe care le-am descoperit noi. Liderul lor se numeşte Tassadar. îşi spune înaltul Templier şi Executor al Flotei Protoss. Vasul său amiral poartă numele de Gantrithor.

- Poate i-ai impresionat cu strategia ta şi s-au hotărât să îţi dea o mână de ajutor. înseamnă că ai un agent de presă foarte bun.

Mengsk îi aruncă o privire duşmănoasă.

- Haide, haide, Michael. Mă aştept la mai mult de la tine. Analizează ce am spus.

Mike tăcu un moment, apoi exclamă:

- Forţe terestre?!

Mengsk se lumină la faţă.

- Exact! Luptători individuali în costume autoportante foarte maleabile. Vehicule ciudate în formă de insecte. Vrăjitori care aruncă blesteme despre care pot bănui că sunt un fel de maeştri psionici. Mult mai tari decât zergii, unu la unu, deşi zergii i-au năpădit în număr extrem de mare. M-a intrigat teribil să îi văd cum luptă. Dacă vrei, poţi să vizionezi înregistrările mai târziu.

- Ia stai un pic! îl opri Mike.

Zâmbetul lui Mengsk se întinse pe toată figura.

- Stau. O să îţi dai seama. Am încredere în tine.

- Dacă protoşii au trupe terestre...

- Chiar teribil de bune, cred că deja am spus.

- înseamnă că au mai luptat împotriva rasei zerg la sol şi înainte. Iar ceea ce este mai important, au şi câştigat bătăliile.
- Altfel de ce să se obosească să mai trimită forţe terestre, nu? Exact! Mergi până la capăt cu analiza.
Mike făcu ochii mari.
- Ceea ce înseamnă că zergii pot fi distruşi şi fără să arunci în aer planeta pe care se aşează!
- Nota maximă! sorbi Mengsk mulţumit din păhărel. S-ar putea să fie o sarcină dificilă, iar protoşii cred că par depăşiţi în acest caz, dar sigur că da, zergii pot fi învinşi la sol.
Chicoti.
- Lui Raynor a trebuit să îi explic de trei ori până să priceapă, să ştii.
- Dar atunci, continuă Mike, atunci tot ce am reuşit să facem aici a fost să forţăm mâna rasei protoss să arunce în aer Antiga Prime!
- Şi o mare parte dintre forţele zerg împreună cu ea. Ceea ce îi va da înapoi pentru o vreme. Suficient cât să ne lase nouă timp să obţinem avantaj asupra Confederaţiei.
- Dar or să arunce în aer Antiga Prime împreună cu ultimii oameni supravieţuitori!
- Nici un om nu va supravieţui împotriva atâtor zergi. Noi vom face tot ce este necesar pentru a salva marea majoritate a omenirii! declamă solemn Mengsk.
- Chiar dacă trebuie să ucidem toţi oamenii pentru a ne îndeplini scopul? se răsti Mike.
Mengsk nu răspunse nimic, iar Mike lăsă tăcerea să umple puntea. Pe ecranul principal, Antiga se acoperise aproape în totalitate cu triunghiuri roşii, dar împrejurul ei pe orbită se formase un perimetru de triunghiuri albăstrui. Nu se mai vedea nici un triunghi galben.
După un timp, Mengsk rupse tăcerea.
- Ştiu la ce te gândeşti.
Mike îşi lăsă păhărelul pe masă.
- Acum eşti şi telepat?
- Sunt politician, aşa cum îţi place să îmi spui. Ceea ce înseamnă că sunt sensibil la ceilalţi oameni. La nevoile lor, la dorinţele lor, la motivaţiile lor.
- Atunci la ce mă gândesc? întrebă Mike nervos, simţindu-se dintr-odată ca o musculiţă sub microscop.

- Te întrebi dacă te-aş sacrifica pentru binele omenirii. Răspunsul este da, cât ai clipi din ochi şi fără mustrări de conştiinţă, dar nu îmi doresc deloc aşa ceva. O mână de ajutor, cum se spune, este greu de găsit. Iar tu îmi eşti de mare ajutor, mai mult decât ca reporter.

Mike dădu din cap.

- Cum reuşeşti?

- Cum reuşesc ce? înclină Mengsk din cap.

- Să găseşti la cei din jur exact butoanele pe care trebuie să le apeşi. „Cânţi" la oameni de parcă ar fi nişte piane. Kerrigan ar sări în gura unui hidralisc pentru tine, Raynor ar sări şi el prin foc pentru tine; la naiba, ai reuşit chiar să faci gorila aia încăpăţânată de Duke să îţi mănânce din palmă. Nu te deranjează chiar deloc?

- Deloc. Este un dar. Am văzut că toţi ceilalţi gândesc destul de împrăştiat. Eu încerc să le ofer un centru puternic. Raynor este, din multe puncte de vedere, măcinat de furia pe care o are împotriva Confederaţiei. Eu nu sunt decât mijlocul prin care el îşi poate refula mânia. Duke nu caută altceva decât o acoperire politică sub care să îşi plătească vechile datorii şi să creeze noi atrocităţi. Lui îi ofer exact ce îi trebuie. Sarah? Ei bine, locotenent Kerrigan a căutat întotdeauna aprobare, în ciuda abilităţilor cu care este şi ea dăruită. îi ofer şi ei aprobarea pe care o caută.

Mike se gândi la Sarah Kerrigan, coborâtă la o cafea în popotă şi stând de vorbă cu Raynor. întrebă:

- Iar eu?

Mengsk zâmbi larg şi dădu încet din cap.

- Tu vrei să salvezi suflete, dragul meu. Tu vrei să schimbi ceva. Fie că te ocupi de blocaje în trafic, fie că încerci să dezvălui cine ştie ce corupţie administrativă, încerci să faci lucrurile să meargă mai bine. Practic aşa îţi este scris în codul genetic. Şi crezi foarte mult în ceea ce faci. Ceea ce îţi creşte foarte mult valoarea. Ai devenit o resursă incredibilă, îl ţii din scurt pe Raynor să nu acţioneze prea impulsiv, iar pe Kerrigan să nu devină prea inumană. Amândoi te respectă, să ştii. Pe generalul Duke l-ai caracterizat ca pe un militar fără speranţă, parcă, destul de curând după ce l-ai cunoscut; mie însă cred că îmi mai aloci ceva speranţe. De aceea ai rămas cu mine, sperând că îmi voi găsi propria-mi mântuire.

Mike se încruntă.

- Şi ce mă opreşte să nu plec acum, când ştiu deja că mi-am făcut speranţe greşite pentru mântuirea ta?

- A! exclamă Mengsk privind pe ecran.

Protoşii efectuaseră deja o încercuire completă.

- Pe de o parte fiindcă îţi faci griji pentru ceilalţi. Dar acum pot să fiu cinstit cu tine, pentru că autorităţile Confederate, prin reţeaua marionetă UNN , te-au trădat. Ţi-au folosit figura şi cuvintele împotriva ta. Acum ai şi tu un motiv personal să lupţi împotriva lor. Un motiv să te implici. Ei l-au făcut să fie personal. Poţi să pleci de unul singur...

Mengsk îşi lăsă ideea în aer.

- Dar unde m-aş duce, completă Mike pe un ton neutru.

Fusese o declaraţie, nu o întrebare.

- Exact. Ai pornit pe un drum fără întoarcere. Până la victorie sau înfrângere. A, uite că începe. Rămâi să priveşti împreună cu mine?

Mike se uită spre ecran la cercul de triunghiuri alb-albăstrui care înconjura lumea condamnată. Deja vârfurile roşii se ridicau de la suprafaţă, dar erau respinse de protoşi, care îşi încărcau armele pentru a arde lumea, pentru a o steriliza până în fundul celor mai adânci tuneluri.

- Nu mă atrage spectacolul, spuse Mike cu un gust de cenuşă în gură.

Se răsuci pe călcâie şi porni spre lift, fără să mai privească înapoi.

Mengsk păru să nu remarce plecarea lui Mike. Rămase în picioare, cu păhărelul în mână, privind la ploaia de foc otrăvitor pe care protoşii o arunca asupra planetei Antiga Prime.

CAPITOLUL 14
EPICENTRO

Utilizarea emiţătorului psi pe Antiga Prime a constituit un punct de răscruce, un fel de Rubicon, dincolo de care nu mai exista cale de întoarcere, întocmai ca apariţia fantomelor în rândul armatei Confederaţiei sau utilizarea fără discriminare a bombelor din clasa Apocalypse pentru distrugerea planetei Korhal IV. A schimbat totul.

în acelaşi timp nu a schimbat mai nimic. Atât pentru cetăţeanul de rând prins la mijloc între rebeli şi Confederaţi, cât şi pentru Confederaţia strânsă cu uşa între zergi şi protoşi, războiul continua mai ucigător ca niciodată. Tot mai multe planete se vaporizau sub puterea armelor folosite de protoşi, şi tot mai mulţi oameni piereau înghiţiţi de roiurile zerg. Şi totuşi, după roiul imens atras pe Antiga Prime, rebelii şi-au făcut o nouă speranţă. Acum, cel puţin, aveam şi noi o armă.

Şi ca nişte oameni ai naibii de proşti ce eram, nu puteam rezista să nu o folosim.

(DIN MEMORIILE LUI LIBERTY).

Zece zile mai târziu ajungeau chiar pe Tarsonis, ducând lupte de gherilă prin cele mai dense cartiere centrale.

Oraşul suferise cumplit de pe urma asaltului. Sectoarele vestice fuseseră cuprinse de flăcări după ce un crucişător se prăbuşise în mijlocul lor, o fântână de praf fierbinte împroşcând particule grele de metal fosforic spre sud, în direcţia în care bătea un vânt puternic. Ferestrele de la etajele superioare ale clădirilor fuseseră sparte, iar în unele cazuri faţade întregi fuseseră jupuite de pe scheletele metalice, lăsând munţi de sticlă spartă la picioarele turnului titanic.

Turlele elegante de pe Tarsonis nu mai erau decât nişte dărâmături jalnice, contorsionate, julind cu pereţii lor fracturaţi cerul însângerat. Atmosfera clocotea de răcnetele şi tumultul maşinăriilor de luptă, întu- necându-se de fumul trupelor coborând din văzduh.

Majoritatea străzilor erau blocate de epavele deformate şi arse ale vehiculelor terestre. Vopseaua strălucitoare fusese arsă de foc şi căldură până la un cenuşiu uniform, iar din geamurile altădată fumurii nu mai rămăseseră decât nişte găuri hidoase. La început, Mike se uita în vehicule să vadă dacă mai putea recunoaşte pasagerii din ele, dar după prima oră ignoră cadavrele pârjolite, cu membrele complet arse şi feţele uscate şi schimonosite în urlete de groază.

Singurele urme de viaţă care animau străzile erau luptătorii, chi- nuindu-se din răsputeri să se ucidă unii pe alţii.

Străzile lăturalnice blocate cu tot felul de epave ţinuseră trupele lui Raynor pe bulevardele principale, străzi largi odată dominate de alveole centrale ca nişte parcuri. Copacii fuseseră

rupţi şi arşi, iar grupurile statuare faimoase în Confederaţie ajunseseră doar nişte biete cioturi amputate.

Unitatea lui Raynor rămăsese blocată lângă una dintre fântânile etajate situate de-a lungul pieţei centrale. O placă metalică smulsă de la locul ei identifica locul drept un aranjament memorial ridicat de Fiicele Veteranilor din Războiul Breslelor. Fântâna odată impresionantă fusese îngropată într-un morman de moloz, singurul semn al încarnării ei trecute, ridicându-se ca un tun din molozul de piatră. Cât şi-ar mai fi dorit Mike să aibă la dispoziţie un tun adevărat.

De partea cealaltă a pieţei, în spatele unei baricade ridicate în grabă din epave de vehicule arse, un tanc de asediu din clasa Arclite se plantase ferm între două clădiri. Şedea drept în calea lor, în poziţie de luptă, cu postamentele laterale înfipte energic în asfalt. Tunul trimitea proiectile de şoc pe deasupra capetelor, iar mitralierele de calibru 80
tocau molozul din preajma fântânii. Tancul de asediu devenise un punct de adunare pentru Forţele de Securitate Confederate, cele mai multe fiind rămăşiţe ale Escadrilelor Delta şi Omega. Forţele acestea reunite acum la adăpost în spatele tancului Arclite executau continuu un foc zdrobitor asupra poziţiei lui Raynor.

În spatele obeliscului de piatră, Mike îşi ţinea capul la cutie şi lovea disperat în unitatea de comunicaţie. Aparatul bolborosea frustrant şi fără noimă.

- Trebuie să mă gândesc serios să îmi aleg o altă carieră, mormăi el şi se adăposti instinctiv când un alt proiectil scutură zdravăn canioanele de piatră din oraş.

Raynor se lăsă prin mormanul de piatră spre Mike, împingând cu vârful bocancului o mică avalanşă.

- Avem ceva noroc? întrebă el cu ochii pe unitatea de comunicaţie.

Mike dădu din cap.

- Probabil că folosesc o unitate de bruiaj general, şi nu un puls electromagnetic cu care ne-ar fi amuţit de tot comunicaţia. înseamnă că radioul încă funcţionează. Dar nu pot să trec deloc de interferenţe. Cu un emiţător mai puternic poate că aş reuşi.

- Al dracului de teribil de minunat! Şi totuşi ne macină întruna, înapoi nu putem să dăm şi nici dincolo de tanc nu

putem trece. Trebuie să cerem evacuarea, ceea ce nu vom reuşi dacă nu putem lua legătura cu Hyperion.

- Hei, băieţi, aveţi nevoie de o mână de ajutor?

Sarah Kerrigan apăru brusc lângă ei. Era echipată cu armura invizibilă şi purta în spate carabina butucănoasă cu gaz. Manşetele pantalonilor îi erau pătate cu pete vişinii, de parcă umblase cu picioarele printr-un râu de sânge. Ochii îi străluceau şi pândeau foarte, foarte alert.

- Ne pare bine să te revedem, locotenente! o salută Raynor. Tocmai ne plângeam şi noi soarta.

- Treceam prin zonă şi am auzit ceva împuşcături, spuse Kerrigan. Care-i treaba?

- Tanc Arclite, îi explică Raynor, proptit în asfalt acolo între clădiri şi sprijinit de un pluton întreg de infanterişti.

- Atâta tot?! Credeam că aveţi necazuri!

- Orice ajutor pe care ni-l puteţi da va fi bine-venit, doamnă, o invită Raynor zâmbind.

- Floare la ureche, se lăudă Kerrigan şi trase carabina peste umăr ca pe o sabie din teacă. Deschideţi şi voi foc să mă acoperiţi cât timp mă strecor printre ei, bine?

- Pe flancul drept sau stâng?

- Stâng, cred, zâmbi din nou Kerrigan, iar zâmbetul îi accentuă şi mai mult sălbăticia din priviri. Pe flancul tău stâng, Jimmy.

- S-a făcut, Sarah! o asigură Raynor.

Kerrigan atinse un buton de la centură. Sistemul de invizibilitate se activă şi luptătoarea dispăru ca prin farmec, în timp ce Raynor urla noile ordine spre restul plutonului. Mitralierele gaussiene de asalt începură să latre, împroşcând şi ele o perdea devastatoare de gloanţe ca răspuns la tirul Confederat. Asaltul lor brusc îi reduse la tăcere pe infanterişti, în schimb tunul Arclite continuă să scuipe proiectile de şoc peste capetele rebelilor.

- Zici că se descurcă, „Jimmy"? întrebă Mike.

James Raynor se înroşi tot şi ridică din umeri sub armură.

- Probabil. Dar nu va însemna nimic dacă nu reuşim să oprim pe careva să ne scoată de aici din mlaştină.

O perdea de gloanţe se desfăcu între cele două tabere, înfierbântând aerul într-un duel de foc, şi Mike se întrebă îngrijorat cum ar putea să danseze Kerrigan printr-un astfel de

câmp de luptă. Un singur glonţ rătăcit i-ar putea dezactiva armura invizibilă, şi atunci ar sângera sub atacul proiectilelor electrice ca orice alt soldat.

Apoi flancul îndepărtat al liniei Confederate începu să se surpe, sub acompaniamentul urletului ascuţit al carabinei cu gaz. Unul câte unul, infanteriştii Confederaţi gemeau şi cădeau ca sub loviturile unui lunetist nevăzut. Flancul devenise vulnerabil, pe măsură ce infanteriştii trăgeau tot mai mult la nimereală spre atacatorul suspect.

Se văzu un scurt fulger şi Sarah Kerrigan apăru pentru o fracţiune de secundă deasupra baricadei de epave. Apoi se făcu iar nevăzută, şi aerul din preajma ei se umplu de gloanţe electrice.

Raynor urlă declanşarea asaltului, iar soldaţii rebeli rămaşi din pluton se ridicară din ascunzişuri şi alergară de-a curmezişul pieţei, cu bocancii lor grei, fărâmând pavajul din granit fals al trotuarelor.

Ecranul protector format de infanteriştii Confederaţi împrejurul tancului de asediu era cuprins de dezordine, deşi tunul Arclite pe care îl apărau continua să ciocănească poziţiile rebele. Mitralierele de 80 de milimetri găsiră repede ţintele care porniseră asaltul, în timp ce tunul principal se răsucise şi el exact cât trebuie, trăgând proiectile grele de 120 de milimetri.

Kerrigan apăru iar, de data aceasta pe puntea principală a tancului de asediu, chiar sub tun. înfipse ţeava carabinei cu gaz prin turelă, apoi execută un salt mortal pe spate văzând că tirul Confederat se apropia de ea.

Lui Mike i se păru că aude prin tot vuietul luptei cum se supraîncarcă pompa carabinei cu gaz, şi strigă la ceilalţi. Dar Raynor şi oamenii lui nu aveau nevoie de nici un avertisment, aşa că se aruncară imediat la pământ.

O flamură roşcată înflori la baza turelei, iar explozia ucise şi restul Confederaţilor. Mitralierele de pe tanc fuseseră reduse la tăcere, în schimb tunul imens îşi continua treaba, trăgând proiectil după proiectil şi învârtindu-se ca un apucat, cu sistemul de ghidaj dereglat.

Ţeava tunului de şoc muşcă din colţul uneia dintre clădirile care îl flancau, zguduind pământul sub ei. Dar tunul nu se lăsa, şi chiar dacă ţeava i se înroşise de atâtea explozii, părea hotărât să îşi continuie şi mişcarea de rotaţie, aşa prins cum era în

structura clădirii. Scuipa proiectile încontinuu, iar structura masivă începu să tremure sub asaltul neîntrerupt. Trapa de pe capotă se deschise şi echipajul încercă să iasă repede de la posturi, ca într-un număr de circ cu mulţi clovni sărind dintr-o maşină mititică.

Nu reuşiră să părăsească la timp tancul. Un cutremur zgâlţâi întreaga piaţă, clădirea măcinată de explozii şi foc prăbuşindu-se peste tancul de la picioarele ei. Tone de oţel şi zidărie îngropară tancul, echipajul şi cadavrele din jur, ridicând un nor fierbinte de praf. Doar după ce clădirea prăbuşită îngropă tancul complet, tăcu şi tunul.

Raynor şi ceilalţi oameni se ridicară de pe pavajul spart. Mike se ridică şi el din ascunziş şi strigă:

- Kerrigan! Locotenente!

Vocea i se auzea încet şi pierdut în vuietul exploziei finale.

Kerrigan apăru plutind printre ei, cenuşie aşa cum trebuia să fie o fantomă. Mike îşi dădu seama că se lipise praf de ecranul de invizibilitate al costumului, formând un fel de scut care o împrejmuia pe telepată. Femeia atinse un buton de pe centură şi deveni din nou tangibilă. Urmele de efort şi extenuare se adânciseră pe figura ei, doar ochii îi rămăseseră luminoşi. Costumul invizibil consuma parcă ceva şi din energia ei, deşi nu se arăta deloc dispusă să admită adevărul.

- Ţinta neutralizată, căpitane! raportă Kerrigan. Dar îmi este teamă că nu mai putem trece pe acolo.

- Ce mai contează! răspunse Raynor. Confederaţii trebuie că se regrupează deja. Cât de curând vor organiza o contraofensivă. Chiar nu mai putem să menţinem poziţia. Avem în schimb nevoie urgentă să trecem cumva de bruiaj.

- Jim, îl anunţă Mike, la trei străzi de aici înspre vest se află clădirea UNN . Circuitele au fost ecranate, iar în subsol există generatoare proprii. Ar putea să mai aibă suficientă zeamă în ele cât să răzbim peste interferenţe.

Raynor aprobă.

- S-ar putea să fie doar nişte dărâmături şi acolo, dar merită să încercăm.

Făcu semn patrulei să pornească înainte. Kerrigan veni lângă Mike.

- Deci aşa, treceai prin zonă! îi spuse Mike telepatei. Pur şi simplu s-a întâmplat să fii prin apropiere?

- Eu merg acolo unde Arcturus Mengsk crede că este nevoie de mine cel mai mult, îi răspunse Sarah Kerrigan aproape amuzată de gândurile lui Mike.

- Şi ce mai pune la cale liderul nostru de poveste de data aceasta? întrebă Mike. Pentru că Jim are dreptate, am reuşit să surprind fragmente de rapoarte despre întăriri trimise încoace dinspre suburbii. Păşitori, tancuri, repulsoare. Curând se va încinge de tot zona. Are un plan şi pentru o astfel de posibilitate?

- El mi-a spus că are.

Clădirea centrală a reţelei Universe News Network suferise destul de mult de pe urma luptelor, dar rămăsese încă intactă. Ferestrele de pe partea dinspre răsărit deveniseră nişte găuri hidoase, iar una dintre literele imense de pe faţadă căzuse de la sute de metri înălţime şi se înfipsese în asfaltul crăpat din faţa clădirii. Raynor privi în sus spre clădire.

- Sper că echipamentul pe care te gândeşti să îl foloseşti nu se află la etajele superioare.

- Etajele superioare erau rezervate conducerii, îl asigură Mike. Albinuţele de angajaţi munceau la etajul al patrulea, iar cabinele de transmisie şi generatoarele au fost instalate în subsol.

Deşi vorbea destins, numai el ştia ce era în inima lui. Aici fusese baza lui de operaţii ani de zile, căminul lui departe de casă. Obişnuia să îşi cumpere un hotdog şi un suc chiar de pe locul unde acum trona litera căzută, dezbătând politici planetare sau ordonanţe administrative locale cu redactorii şi corespondenţii. Dispăruse şi standul de covrigi de lângă vitrina cu premii. Doar fiarele grilajelor spintecau trotuarul, şi nici urmă de supravieţuitori.

Patrula intră înăuntrul clădirii. Mike nu se aştepta să mai găsească pe nimeni în sediu, dar tăcerea mormântală acoperea holul de la intrare ca un giulgiu. Nici măcar la sfârşit de săptămână nu înceta vacarmul. Acum se vedeau peste tot hârtii împrăştiate şi praf de azbest scuturat din tavanele zgâlţâite de explozii.

O tăcere aproape perfectă, dacă nu li s-ar fi auzit scârţâitul şi bocănitul bocancilor. Mike privi în sus spre scările care duceau la mezanin şi la etajele superioare (scări care se dovediseră întotdeauna mai rapide decât lifturile în perioadele când

funcţionau), şi se gândi să îşi caute vechiul birou. Oare ar mai fi găsit ceva din lucrurile lui?

Se întrebă dacă îi mai trebuia ceva din ce lăsase acolo. Raynor îi surprinse privirea uitându-se în sus.

- Parcă ziceai că echipamentul ar fi la subsol.

- Mda, mă luptam şi eu cu nişte stafii mai vechi de-ale mele, spuse Mike cu vocea uşor răguşită.

Conduse plutonul printre resturi şi moloz în jos, în subsolul principal al clădirii.

Indiferent ce părere ar fi avut Mike despre conducerea reţelei, toţi aveau la bază o pregătire militară, ceea ce însemna că se gândiseră în termeni triplu redundanţi. Curentul fusese oprit, dar studioul de emisie avea propriile baterii, iar dacă ar fi fost nevoie, porneau şi nişte generatoare vechi alimentate cu benzină. Legătura cu turnul de antene fiind foarte solidă, rezistase în ciuda luptelor, iar UNN întinsese linii subterane spre toate punctele de pe centura informaţională a metropolei. Multe dintre ele fuseseră însă tăiate, iar lămpile roşii de control clipeau puternic pe pupitrul principal.

Chiar şi aerul condiţionat mai funcţiona aici jos, iar vizierele se aburiră din cauza diferenţei bruşte de temperatură.

Raynor privi în jur neliniştit. Un singur proiectil rătăcit din haosul de afară putea să dărâme clădirea peste ei, să îi îngroape de vii. Se întoarse spre Mike.

- Ce zici, durează mult?

Mike dădu din cap în timp ce trăgea nişte cabluri din unitatea portabilă de comunicaţii până la pupitrul principal.

- Am nevoie doar cât să amplificăm semnalul. Floare la ureche. Gata, încercăm.

Apăsă butonul de emisie şi vorbi în microfon.

- Plutonul Raynor cheamă Nava Mamă. Recepţie! Plutonul către Nava Mamă. Hyperion, ne auziţi?

Difuzoarele cârâiră şi pufniră, apoi figura cheală a unei femei apăru pe ecranul minuscul.

- Aici Nava Mamă. La naiba, Liberty, aproape că mi-ai spart timpanele! Cu ce transmiţi?

Vocea îi părea oarecum cunoscută.

- Din preaplinul UNN , răspunse Mike. Puterea presei. Suntem la sediul Reţelei. Unitatea a fost destul de zdruncinată, iar urâţii se regrupează. Avem nevoie de evacuare.

- Ne ocupăm! îl asigură vocea de la celălalt capăt.

Mike reuşi să o recunoască. Era tehniciana de pe puntea fostului crucişător Norad II. Din vechea gardă a lui Duke.

- La patru străzi de voi spre sud se află un parc. Puteţi să vă deplasaţi până acolo?

Mike privi spre Raynor şi Kerrigan. Amândoi aprobară din cap.

- Afirmativ! răspunse Mike. Ne vedem acolo, timp estimativ treizeci de minute.

- Recepţionat! confirmă tehniciana. Aşteaptă o clipă. Îţi fac legătura pe puntea de comandă.

Mike se încruntă din cauza întârzierii neaşteptate, apoi figura încărunţită a lui Mengsk se materializă pe ecran.

- Michael! îl salută liderul cu voce serioasă şi cute de îngrijorare accentuate la colţurile ochilor. Raynor şi Kerrigan sunt şi ei pe acolo?

- La post! interveni Raynor. La fel şi locotenentul.

- Excelent! Atunci vă aştept la raport când vă întoarceţi.

Se auzi un semnal venind din dreapta teroristului şi el se întinse spre pupitre. Generalul Duke apăru pe un alt ecran.

- Aici Duke.

Arăta mai mult ca niciodată ca o gorilă temperamentală.

- Emiţătoarele sunt asigurate şi activa’te. Ne întoarcem pe vasul de comandă.

- Emiţătoare?! exclamă Mike. Emiţătoare psi?

Kerrigan se aplecă şi ea peste umărul lui Mike, cu faţa foarte aproape de ecran.

- Cine a autorizat folosirea emiţătoarelor psi?

Mengsk împietri.

- Eu, locotenente.

- Ai de gând să chemi zergi şi aici? A fost destul de urât când i-ai asmuţit împotriva Confederaţilor pe Antiga. Dar aici ar fi o nebunie!

Raynor interveni şi el.

- Are dreptate! Mai gândeşte-te!

Mengsk răsuflă nervos.

- M-am gândit şi m-am tot gândit, credeţi-mă.

Se opri şi îi privi pe cei trei pe ecranele reţelei. Pe un alt monitor, generalul Duke arăta ca un motan care tocmai a înghiţit canarul.

- Aţi primit fiecare nişte ordine. Duceţi-le la îndeplinire!
Apoi legătura se întrerupse.
- Şi-a pierdut simţul realităţii, comentă Raynor. A depăşit orice limită.
Kerrigan dădu din cap.
- Nu. Trebuie să aibă un plan.
Raynor o contrazise cu fermitate.
- Ei, da, are un plan. Plănuieşte să îi lase pe protoşi şi pe zergi să ardă Confederaţia planetă după planetă, apoi să ocupe el ce mai rămâne.
Kerrigan se împotrivi încăpăţânată.
- întotdeauna a avut un fel al lui de a rezolva lucrurile. Nu îi este teamă să facă sacrificii, dar nici prost nu este.
- Nu îi este deloc teamă să facă sacrificii, repetă Raynor sec. Confederaţi. Zergi. Protoşi. Când va veni şi rândul nostru oare?
- Am să vorbesc eu cu el atunci când ne întoarcem, promise Kerrigan.
Mike tăcuse, privind fix ecranul mort.
- Este un politician, interveni el. Ia deciziile în funcţie de cât de departe îl propulsează pe drumul personal spre putere. Să nu uitaţi acest lucru.
Raynor deschise gura să spună ceva, dar imediat răzbătu până la ei zgomotul mitralierelor care începuseră să tragă deasupra lor.
- Avem vizitatori! anunţă Kerrigan.
- Ne-au dat de urmă! spuse şi Raynor. Probabil au recepţionat din semnalul pe care l-am trimis noi. Să mergem!
- Corect, aprobă Mike. încă ceva.
Se ridică de la pupitru şi îşi croi drum mai adânc în subsol.
- Liberty! strigă Raynor după el. Ce naiba!?
- S-a dus să caute ceva, îi explică locotenent Kerrigan. Merg eu după el. Tu ocupă-te de vizitatori. Am sesizat doar câţiva infanterişti. Poţi să îi dovedeşti fără probleme. Ai grijă însă, unul are un aruncător de flăcări.
Apoi plecă şi ea după reporter. îi luă urma lui Mike până la alte scări, care coborau în spirală în bezna de dedesubt. Pompă un pic de gaz în canistra carabinei, apoi coborî cu atenţie după el. Mike ajunsese în faţa unei uşi masive de oţel şi se apucase să izbească în lacăt cu patul armei.
- Ar trebui să plecăm, îl avertiză Kerrigan.

- Imediat. Aici este comoara ascunsă a lui Handy Anderson. Secretele lui. Nu mi-am adus aminte de ele decât mai adineauri. Nimănui nu îi era permis accesul aici. Ar trebui să fie arhiva diverselor dosare, morga înregistrărilor, dar aici Anderson îşi ţinea şi mizeriile pe care le aflase despre toată lumea din oraş.

- Informaţii pe care le-ai putea folosi, se lămuri Kerrigan în timp ce îi citea calmă gândurile de suprafaţă. Te poţi uita prin ele să vezi dacă s-au dat avertismente, dacă s-a ascuns ceva în legătură cu zergii şi protoşii. Lucruri care poate ar fi schimbat prezentul dacă lumea ar fi ştiut despre ele.

- Ai o clarviziune perfectă în percepţia adevărului, confirmă Mike.

- Dă-te la o parte! îl îndemnă fantoma.

Canistra carabinei fluieră scurt când se încărcă, apoi luptătoarea trase un proiectil cu gaz în lacăt. Fragmente metalice se împrăştiară care încotro.

Ascunzătoarea, nu mai mare decât o debara de curăţenie, era plină cu rafturi strâmte. Cutii cu discuri magnetice fuseseră aranjate pe rafturi.

- Nu putem să le luăm pe toate, spuse Kerrigan.

- Atunci luăm câte putem.

Mike îşi deschise raniţa şi aruncă din ea raţiile de alimente şi muniţia de rezervă, înlocuindu-le cu discuri.

- Dacă Mengsk are de gând într-adevăr să ucidă şi planeta aceasta, vreau ca unele dintre reportajele mele să supravieţuiască. Şi poate aşa ne dăm seama ce s-a întâmplat cu adevărat aici.

Kerrigan îşi deschise şi ea raniţa şi începu să îndese în ea discuri. Dar tot trebuiau să lase mare parte dintre discuri acolo.

- Lasă-le pe alea mai vechi, o îndemnă Mike.

- Chiar crezi că Mengsk vorbeşte serios în legătură cu emiţătoarele psi? întrebă Kerrigan şi obţinu răspunsul lui Mike aproape concomitent.

Totuşi, Mike se exprimă şi verbal.

- Aşa cum am mai spus, el este un politician. Dacă ar reuşi să îi forţeze pe Confederaţi să se retragă doar ameninţându-i cu emiţătoarele psi, ar face-o. Dacă nu, eh, atunci Tarsonis va fi doar o altă pierdere în război. Pe care, de altfel, poate să o justifice uşor. Cineva de pe Tarsonis a dat ordinul ca lumea lui să fie distrusă.

- Dar aici este inima lumilor umane. Cea mai mare şi cea mai strălucitoare. Centrul omenirii.

- Vezi tu, aici apare Mengsk. Cu emiţătoarele psi în braţe, el este mai mare decât omenirea.

- Nu pot să cred că ar face aşa ceva. I-am citit şi lui gândurile, aşa cum le-am citit pe ale voastre, ale tale şi ale lui Jim. Nu ar face aşa ceva.

- Chiar tu ai spus că atunci când eşti în preajma lui, crede în vorbele pe care le spune, şi crede cu toată inima.

- Exact.

- Atunci, data următoare când mai stai prin preajma lui, citeşte mai adânc. Gata! Mai multe nu o să putem căra cu noi. Ce se mai întâmplă deasupra?

Kerrigan nu răspunse nimic, şi Mike se întrebă dacă se gândea la întrebarea lui sau la sugestia lui. Până la urmă femeia spuse:

- Toată lumea este în regulă, dar vin mai mulţi Confederaţi încoace. Să mergem!

Mike îşi luă raniţa şi porni pe scări în sus.

- Gândeşte-te la ce ţi-am zis, bine?

- De gândit, zâmbi amar Kerrigan, iată o sarcină de la care nici un telepat nu se poate eschiva.

CAPITOLUL 15
Se dărîmă şandramaua (dovedit ştiinţific)

Nimănui nu îi plac surprizele. în zilele din urmă ale planetei Tarsonis, surprizele păreau să fie a doua natură a campaniei. Apăreau unităţi militare acolo unde nu se raportase nimic, aliaţii croşetau între ei transmisii secrete, planurile de luptă deveneau operaţionale deşi noi habar nu aveam că fuseseră măcar concepute. Am aflat câte mişcări noi fuseseră deja executate din acele planuri. într-un cuvânt, am fost prostiţi.

Dar chiar şi cei aflaţi la conducere s-au trezit că au parte de propriile lor surprize. Pe măsură ce fiecare operaţiune militară se complică, tot mai multe fragmente încep să scape printre degete, altele sunt ignorate, până când ajung să se petreacă lucruri despre care nu aveai nici o idee că ar putea surveni. Aşa s-a întâmplat cu Mengsk la sfârşit, atunci când o parte dintre

soldaţii lui cei mai loiali s-au răzgândit, iar piesele nu se mai mişcau pe tabla de şah aşa cum ar fi vrut el.

Probabil că de aceea aruncase tabla de joc cât colo. A naibii strategie de încheiere a jocului, dar părea să funcţioneze.

Se presupune că atunci când deţii controlul, surprizele nu îţi fac nici o plăcere. Dar ascultaţi la mine, atunci când nu mai deţii nici un control, atunci urăşti cel mai mult surprizele.

(DIN MEMORIILE LUI LIBERTY).

Aeronava de transport i-a întâmpinat în piaţa Atkin. În timp ce restul plutonului lui Raynor se urca la bord, un grup de tehnicieni în armuri uşoare debarcau. împreună cu ei se afla şi una dintre fantomele lui Duke, figura telepatului fiind ascunsă în spatele unei viziere opace.

- Locurile acestea nu sunt propice pentru nişte ţinte uşoare, îi apostrofă Raynor. Voi, băieţi, nici măcar nu aveţi armuri decente.

- Aşa o fi, dar avem ordine! se răsti la el căpitanul care conducea grupul.

Trecură pe lângă oamenii lui Raynor şi porniră spre oraş, îndreptându-se în direcţia din care tocmai veniseră rebelii.

Mike presupuse că Mengsk îşi trimisese oamenii să vadă ce ar putea jefui din clădirea UNN . Dintr-odată se simţi tare bine cu raniţa plină de secrete furate pe care o avea în spate. Ceva care să îi ofere un avantaj în faţa liderului rebel. Apoi privi spre Kerrigan. Kerrigan se uita la fantoma lui Duke. I se scursese tot sângele din obraji.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Mike.

Kerrigan dădu din cap fără să îl ia în seamă.

- Mai bine ne-am întoarce pe vasul de comandă, îl îndemnă ea.

De îndată ce reveniră pe Hy per ion, Raynor fu chemat în cabina
generalului Duke pentru a discuta strategia, cât mai curând posibil, după cum spunea mesajul. Mormăind un şir de obscenităţi, fostul şerif porni înainte pe culoare, fără măcar să îşi dezbrace armura de luptă. Mike îşi desfăcu viziera şi încuietorile autosigilante şi ieşi din costum. Kerrigan, dezbrăcându-şi armura uşoară cu mişcări experte îndelung repetate, se îndrepta deja spre ieşire.

- Aşteaptă-mă! o strigă reporterul. Her-Mengsk ne-a chemat pe amândoi la raport când ne întoarcem. Merg şi eu cu tine.

Kerrigan îl refuză.

- Lasă-mă să vorbesc singură cu Arcturus. Cu mine se va comporta mai direct.

Porni înainte pe coridor spre liftul care urca pe puntea de observaţie. Mike se gândi să se ia după ea, dar femeia avea dreptate. Liderul
rebel şi fantoma aveau istoria lor, iar Mengsk va fi mult mai dispus să vorbească sincer în prezenţa ei.

Şi poate, se gândi Mike, ar putea să extragă câte ceva folositor din mintea teroristului. Ca de pildă la ce se gândise el când plantase mai multe emiţătoare psi.

Mike privi în jur. Aproape toţi ceilalţi din pluton se dezechipaseră şi se îndreptau spre duşuri. Raynor plecase să se întâlnească cu generalul. Nu că ar fi fost cea mai bună companie în astfel de momente, dar să vorbească şi el cu generalul tot era mai bine decât să aştepte aiurea până l-ar fi chemat Mengsk.

Şi nici nu ar fi vrut ca locotenentul să îl prindă cu săpunul pe el dacă ar fi avut nevoie cumva de prezenţa lui.

în timp ce Mike pleca prin navă, se gândi la tehniciana cu care discutase mai devreme prin unitatea de comunicaţie. Acum observa că, de fapt, cei mai mulţi membri ai echipajului de pe Hyperion erau străini: membri ai Escadrilei Alfa în loc de rebelii iniţiali ai lui Mengsk de dinainte de Antiga Prime. Unul câte unul, acei revoluţionari originali căzuseră în dizgraţie sau fuseseră promovaţi pe alte nave. Făcea parte din planul lui Mengsk să îşi împrăştie agenţii pe toate celelalte nave din flotă sau, din contră, făcea parte din planul lui Mengsk să înlocuiască vechea gardă cu soldaţi profesionişti?

Oricare ar fi fost situaţia, Mike era convins că făcea parte dintr-un plan al lui Mengsk.

Mike ajunsese la popotă când uşa se izbi de perete şi doi bărbaţi în armuri ieşiră îmbrâncindu-se.

Raynor şi Duke se luaseră la trântă. Fostul şerif reuşise deja să îi rupă placa blindajului de pe umăr şi să îi spargă viziera generalului cu un pumn înmănuşat în oţel. Duke nu se lăsase mai prejos nici el, reuşind să îi îndoaie în câteva locuri platoşa de pe piept şi aşa destul de uzată.

- Jim! exclamă Mike.

Fără să vrea, Raynor se întoarse spre reporter.

Generalul Duke nu rată ocazia şi îşi aruncă amândoi pumnii în lateralele căştii lui Raynor. Fostul şerif se clătină pe picioare, dar nu căzu.

Eliberat acum de îmbrăţişarea de neooţel a oponentului său, Duke îşi duse mâna spre arma de la şold, un pistol cu ţeava lungă şi subţire care putea penetra peretele despărţitor al cabinelor. Raynor îşi reveni tocmai când generalul ridica arma în sus şi îl apucă pe bătrân de încheietura mâinii. Apoi, cu servomecanismele din ambele armuri scârţâind forţat, Raynor îi izbi mâna lui Duke de peretele cabinei.

O dată. De două ori. A treia oară ceva plesni în interiorul mănuşii lui Duke şi generalul urlă de durere. Scăpă arma din mână şi se scurse bleg la podea. Revolverul sări învârtindu-se cât colo. Mike îngenunche, apucă arma şi se ridică înapoi în picioare, punându-l la centură pentru a nu mai tenta pe careva.

Şi doar atunci Mike văzu că nu erau chiar singuri pe hol. Dincolo de cei doi oponenţi se strânseseră infanterişti cu armele scoase şi aţintite asupra lui Raynor şi Mike.

- Taman ce-ţi semnaşi condamnarea la moarte, băiete! mârâi Duke.

Colţul gurii i se mânjise de sânge şi îşi ţinea la piept mâna dreaptă.
Plesnise mai mult decât metal în urma loviturilor aplicate de Raynor.

- Iar tu tocmai ai semnat condamnarea la moarte a planetei pe care te-ai născut, generale! se stropşi la el Raynor, apoi se întoarse spre infanterişti. Tocmai a pornit emiţătoarele. A chemat aici toate jivinele zerg! La naiba! El şi Mengsk nici măcar nu le-au dat Confederaţilor şansa de a se preda! Zergii vin încoace, iar ticălosul acesta este cel care le-a întins covoraşul roşu de bun-venit!

Câţiva dintre soldaţi coborâră armele. Păreau să se fi răzgândit în ceea ce privea revoluţia sau poate îi cuprinsese subit îngrijorarea că zergii urmau să le bată la uşă. Ceilalţi îl priveau neutru, cu ochii duşi, iar armele rămăseseră orientate spre pieptul lui Raynor.

Mike se gândi că toţi cei care ezitau nu fuseseră reabilitaţi neural. Ceilalţi, în schimb, aşteptau doar ordinul de a ucide.

- O să te târăsc în faţa Curţii Marţiale! îi strigă generalul.

Mike răsuflă uşurat. Duke ameninţa doar, nu ordona încă uciderea lui Raynor. Îi era teamă că Mengsk ar fi putut să nu îşi dea acordul.

- Dacă îmi vrei gradul, poţi să îl iei chiar acum! se răsti la el Raynor. Şi nu ascult de ordinele tale. Răspund doar în faţa lui Mengsk, la fel ca şi tine. Nu poţi să faci nimic fără să îţi dea Mengsk voie.

- Aşa! Dar ordinele cui crezi tu că le-am urmat când am activat emiţătoarele, băiete? îl contră Duke zâmbind forţat în ciuda durerii.

- Ai activat douăsprezece emiţătoare pe Tarsonis! strigă Raynor. Populaţia va fi devorată de roiuri!

- Le-am activat în poziţii Confederate puternice, îi răspunse Duke, iar înainte am evacuat aproape toate trupele noastre. La naiba, băiete, nu ţi-ai dat seama că venisem să mai plantăm unul când v-am cules şi pe voi?

Mike se gândi imediat la fantomă şi la grupul de tehnicieni, şi la modul în care reacţionase Kerrigan. Bineînţeles că lui Mengsk puţin îi păsa de informaţiile din sediul UNN . El urmărea să preia controlul asupra întregului regat al spaţiului omenesc. Raynor scuipă enervat.

- Pe mă-ta de neno...

Făcu doi paşi spre general. Generalul Duke, echipat în armura sa de luptă, ridică braţul sănătos. Dar nu pentru a ataca, ci pentru a se apăra de lovitură. Generalul se speriase, un bătrân care dârdâia sub carcasa de neooţel.

Raynor făcu o mică pauză, apoi scuipă iar. Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre liftul care urca pe puntea de observaţie.

Nici unul dintre soldaţi nu încercă să îl oprească. Unii dintre ei nu aveau curajul să deschidă focul asupra unuia de-al lor. Alţii nu primiseră ordin. Iar câţiva nu mai ştiau care dintre ofiţeri era adevăratul criminal.

Mike se luă după Raynor. În spatele lui, generalul Duke se porni să urle la soldaţi să se întoarcă fiecare la posturi.

Mike îşi puse o mână pe umărul lui Raynor şi imediat uriaşul se întoarse spre el. O clipă Mike se temu ca nu cumva Raynor să îi înfrumuseţeze moaca cu o lovitură de pumn, dar furia din

privirea bărbatului se transformase deja într-o tristeţe adâncă şi amară.

- Nici măcar nu le-au dat o şansă, spuse el. Puteau să se folosească de ele doar ca ameninţare, dar ei le-au activat pur şi simplu. Nici un avertisment, nimic. în timp ce noi ne întorceam înapoi pe vas, le-au activat.

- Şi ce ai de gând să faci acum? se interesă Mike.

- Am de gând să lămuresc problema cu Mengsk direct, răspunse Raynor. Trebuie să îl pot face să gândească raţional.

- Nu poţi să urci acolo. Duke cred că vorbeşte deja cu el, încercând să îţi jupoaie pielea. Ai cam zece minute înainte să îşi convingă soldaţii să te aresteze, cu sau fără acceptul lui Mengsk.

- Mda, mormăi Raynor cu amărăciune. Şi la cum mă simt acum, probabil că l-aş pocni şi pe Mengsk.

- Ei, vezi? Doar că Mengsk va ordona uciderea ta dacă faci aşa ceva.

- Atunci ce îmi recomanzi, doctore Liberty? îl întrebă Raynor.

- Mergi şi caută-ţi câţiva aliaţi. Restul unităţii tale de pe planetă. Oricare dintre foştii membri ai miliţiei coloniale de pe sistemul Sara, dacă a mai rămas vreunul la bord. Mergi şi stai liniştit până te chem eu. Ţine aici!

îi trecu raniţa cu discuri.

- Ai grijă de discurile acestea. Conţin foarte multe bârfe interesante.

- Tu unde mergi? îl întrebă Raynor.

- Eu merg sus pe puntea de observaţie. Trebuie să vorbesc cu marele nostru om. încerc să mă abţin să nu îl pocnesc.

Raynor aprobă în tăcere şi se depărtă, raniţa cu secrete părând minusculă în mâna lui puternică. Mike inspiră adânc, închise ochii şi repetă mantra:

- Nu am să îll pocnesc, murmură el încet. Nu am să îl pocnesc.

Uşile liftului se deschiseră şi Kerrigan ieşi din cabină. Figura ei era toată un nor de furtună amestecat cu furie şi neîncredere. Mike sări într-o parte de parcă s-ar fi ferit din calea pumnului ameninţător al generalului.

- Locotenente! exclamă el. Sarah, ce s-a întâmplat?

- Am vorbit cu Arcturus! începu Kerrigan şi pentru prima oară de când o cunoştea Mike femeia se poticni, neştiind cum să se

exprime mai departe. Mi-a... a formulat o explicaţie. Pe care explicaţie a umplut-o cu exemple şi cuvinte pompoase şi citate, şi omlete, şi ouă sparte, şi libertate, şi datorie şi tot felul de alte chestii. A reuşit să mă convingă, Mike. Am vrut să cred că ar dispune de nişte informaţii pe care noi nu le cunoşteam, cum ar fi că reginele zerg s-ar ascunde în inima planetei Tarsonis, de unde trag sforile marionetelor de la putere, sacrificând populaţia şi mâncând copilaşii pe străzi.

Inspiră adânc.

- Dar pe măsură ce ascultam, mă uitam cu coada ochiului la harta planetei Tarsonis din spatele lui.

Mike interveni.

- Cunosc ecranul. Jucăria lui favorită.

Kerrigan pufni sfidător.

- Pe măsură ce priveam, ecranul se colora în roşu. în întregime, roşu din cauza roiurilor zerg care soseau pe planetă.

Se uită la Mike, încercând să găsească confirmarea în ochii lui.

- Nu exista nici un zerg pe Tarsonis înainte să activeze emiţătoarele psi, continuă ea cu voce scăzută. Nici măcar unul. Nu era deloc ca pe sistemul Sara, nici măcar ca pe Antiga Prime, acolo unde deja veniseră câţiva, iar noi pierduserăm planeta încă de la început. Pe Tarsonis nu se afla nimic ameninţător în afară de alţi oameni.

Inspiră iar adânc şi închise ochii.

- Iar acum zergii vin de pretutindeni. Au ajuns pe planetă. Arcturus nu a chemat înapoi nici o unitate aflată în luptă acolo. Nici măcar nu s-a obosit să mai culeagă de pe planetă echipele care au plantat şi activat emiţătoarele. Pur şi simplu le-a lăsat acolo. Trebuie să facem sacrificii, spunea el, şi o spunea cu atâta calm şi cu o voce atât de plăcută, de parcă ar fi comandat o cafea.

Mike îşi aduse aminte de echipa care aterizase în Piaţa Atkin, sperând ca Sarah să fie prea nervoasă încât să-i mai citească şi presupunerile lui. încercă să îşi acopere gândul.

- Foarte bine. Ţi-a spus toate acestea. Şi după aceea ce s-a întâmplat?

- Apoi a venit vorba de pe punte că s-ar fi încăierat Jim şi Duke.

Kerrigan era iarăşi înfuriată ca un nor de furtună.

- Şi el m-a poftit să plec. Mi-a spus că trebuie să plec, pur şi simplu. Iar eu... eu mi-am pierdut cumpătul.

- Mai avem ceva exemple similare în ultima vreme. Şi din motive admisibile.

- Mike, nu avea nici cel mai mic motiv logic pentru ultima acţiune. Am crezut iniţial că este doar un bluf sau că infecţia se răspândise deja şi pe Tarsonis, sau că avea un plan general. Dar s-a dovedit că Arcturus a pus mâna pe ciocan, iar când ai un ciocan toate problemele devin nişte cuie.

Mike şi-l aminti pe Mengsk rostind acelaşi citat cu ceva timp în urmă. Parcă trecuse o altă viaţă de atunci.

- în regulă, o linişti Mike şi o luă de umeri.

Ea nu se desprinse, dar continuă.

- Şi Mike, şopti Kerrigan, când m-am enervat atunci pe el, am privit. Adică am privit cu adevărat înăuntrul lui.

Michael o aşteptă să continuee, dar ea se mulţumi să dea din cap. Când vorbi iar şuieră de nervi.

- Ce ticălos! scuipă ea.

Mike îi spuse:

- Uite, l-am trimis mai devreme pe Jim în cabină să îşi adune prietenii în jurul lui. Cred că şi tu te numeri printre ei.

Kerrigan îl privi şi pentru o clipă părea nesigură. Apoi un zâmbet ironic îi apăru în colţul gurii.

- Nu, nu cred, îl refuză ea. Sunt atât de nervoasă acum… Jim nu m-ar face decât să mă simt şi mai…

Răsuflă lung şi scutură din cap.

- Vreau să mă liniştesc un pic singură. Vreau să mă conving că mă mai pot baza pe mine însămi. Să mă asigur că mai pot face ceea ce trebuie făcut. În ciuda celor întâmplate, sunt încă un soldat bun şi am o sarcină de îndeplinit. Poate că ceva bun tot va ieşi din mişcarea aceasta. Bine?

Mike nu era de acord, dar nu avea ce să facă.

- Bine.

Kerrigan rânji.

- Chiar dacă nu aş fi telepată, tot aş şti că minţi. Mengsk are dreptate în legătură cu tine. Tu vrei să îi salvezi pe toţi de ei înşişi. Vreau să ştii că… apreciez mult.

- Ai grijă de tine.

- Eu pot să am grijă de mine, reuşi Kerrigan să zâmbească cu toată gura. Nu sunt martirul nimănui. La naiba, uneori chiar mă cred şi pe mine. Spune-i lui Jim...

Se opri şi dădu iar din cap.

- Ce anume? întrebă Mike aşteptând completarea.

- Nimic, spuse ea până la urmă. Spune-i doar să aibă şi el grijă, bine? Măcar pentru mine.

Şi plecă, îndreptându-se spre platformele de andocare. Mike o urmări cu privirea cum străbate culoarul, radiind nervozitate şi nesiguranţă ca un fluture părăsindu-şi crisalida.

Mike ar fi vrut ca stomacul să nu îl chinuie atât de mult, era sigur că va trece mult timp până când o va mai vedea iar în carne şi oase.

Apoi luă liftul spre puntea de observaţie. Îl găsi acolo pe Arcturus Mengsk, cu mâinile împreunate la spate, privind ecranul pe care Tarsonis se umplea de tot mai multe triunghiuri roşii. Se împreunaseră deja pe ecran, printre ele doar câteva puncte galbene reprezentând trupele Confederate.

Mike observă că tabla de şah fusese aruncată cât colo prin sală, iar piesele se împrăştiaseră pe jos. Kerrigan îşi pierduse cumpătul serios.

Mengsk îşi întoarse privirea de la hartă, barba-i căruntă arătând mai albită ca de obicei.

- A, al treilea dintre rebelii mei cei mai străluciţi! îl întâmpină el pe reporter. Mă întrebam când o să apari şi tu. De fapt, m-aş fi aşteptat ca tu să fii primul care dai buzna aici cu solicitări şi insulte, nu bunul meu locotenent. înseamnă că i-ai intrat mult pe sub piele.

- Eu nu am avut nici un amestec, se apără Mike, dar sunt de partea ei în ceea ce priveşte trimiterea irevocabilă la moarte a încă unei planete.

- Un mort reprezintă o tragedie, un milion de morţi devin o statistică.

- Ai cumva o arhivă de citate pe care le foloseşti să îţi justifici excesele? întrebă Mike privindu-l chiorâş.

Mengsk zâmbi sec.

- Să înţeleg că ai renunţat în sfârşit să mai încerci să îmi salvezi sufletul? Sper totuşi că nu, pentru că după ce vom reuşi, voi avea nevoie de oameni ca tine mai mult ca niciodată, pentru a mă ajuta să formăm noua ordine universală. Pentru a mă ajuta

să formăm ordinea necesară pentru a respinge ameninţarea extraterestră.

- Ameninţarea extraterestră?! exclamă Mike aproape scuipând vorbele. Cumva aceeaşi ameninţare pe care chiar tu însuţi ai atras-o asupra acestei lumi? Despre această ameninţare vorbeşti?

Mengsk îşi înclină încet capul şi îşi încruntă sprâncenele, ca şi cum ar fi fost nemulţumit de răspunsul lui Mike. în spatele lui, ecranul continua să strălucească şi să pulseze în culori, iar acum triunghiuri alb-albăstrui se deplasau dinspre marginea hărţii. Mengsk încercă să se justifice.

- Nu m-am aşteptat ca Sarah să urce aici atât de nervoasă. Şi nu m-am aşteptat nici ca Raynor să se încaiere cu generalul. Ce mai prostie! Şi cât de neprielnic! Va trebui să le îmblânzesc un pic sentimentele contradictorii.

- Sentimente contradictorii?! Aproape că au vrut să se ucidă unul pe altul!

Mengsk dădu iar din cap, şi Mike înţelese că liderul minimaliza problemele, aşa cum minimaliza şi situaţia pe care o provocase pe Tarsonis. Le minimaliza până în punctul în care ajungea să le igno’re, să le ascundă, să le uite.

Se ascunde în spatele propriei lui realităţi paralele, îl acuză în gând Mike.

- Generalul Duke, spuse liderul rebel, este un laş din firre. Eu i-am oferit coloana vertebrală de care avea nevoie să meargă mai departe. James, pe de altă parte, este plin de curaj şi onoare, căutând un loc unde să se afirme. O armă încărcată în căutarea unor ţinte. Eu i-am dat o direcţie, i-am oferit ţinte. Ambii oameni sunt foarte folositori în ceea ce fac, şi de îndată ce vom pune mâna pe Tarsonis, toată cearta dintre ei se va şterge cu buretele. Nici unul dintre ei nu poate supravieţui fără mine, şi pentru a rămâne în viaţă, îşi vor da seama că trebuie să îmi urmeze directivele.

- Ei nu sunt decât nişte piese de şah pentru tine? îl întrebă Mike.

- Eh, nu piese de şah. Unelte. Unelte folositoare şi pricepute. Dar ai dreptate. Raynor, Duke, zergi, protoşi.... Da, chiar şi tu şi locotenent Kerrigan sunteţi cu toţii nişte unelte pentru a ne construi un viitor mai bun, mai măreţ. Poate că lucrurile arată într-adevăr cam întunecate acum, şi îmi recunosc vinovăţia. Dar

gândeşte-te un pic! Dacă lucrurile par teribile acum, gândeşte-te cât de bine vom arăta noi atunci când le vom prelua, ei?

- Nu te uita acum! îl contră Mike ironic cu ochii dincolo de Mengsk, spre ecran. Cred că mai multe dintre uneltele tale au început să îţi atace alte unelte.

-Cum?!

Mengsk se răsuci pe loc şi privi nedumerit spre ecran. Deja primele triunghiuri alb-albăstrui, cele care reprezentau protoşii, coborau pe planetă. Triunghiurile roşii zerg se dispersau în valuri din faţa celorlalte. Ca şi cum protoşii ar fi fost nişte pietre aruncate în apa purpurie a unui iaz.

- Asta-i rău, mormăi încet Mengsk. Foarte rău. Nu m-am aşteptat să ajungă şi ei atât de repede. Este într-adevăr foarte rău.

- O, Dumnezeule! exclamă surprins Mike. Chiar nu te-ai aşteptat la
aşa ceva!

Apoi nervozitatea pe care o simţea chinuindu-i stomacul se transformă într-o teamă rece ca gheaţa şi adăugă:

- De ce nu mă face vestea aceasta să mă simt deloc mai bine?

CAPITOLUL 16
NEGURA RĂZBOIULUI

Hai să nu ne păcălim singuri, am ajuns în situaţia în care propriile noastre capete ne-au fost oferite pe tavă de către zergi şi protoşi. Ei, da, amândouă rasele s-au dovedit mult mai mult decât am văzut noi vreodată. Da, biologia lor era cu totul diferită. Da, tehnologia lor sau ceea ce am numi noi tehnologia lor, era mult mai avansată decât a noastră în nenumărate domenii. Şi bineînţeles, s-au dovedit beligeranţi şi agresivi până la extrem, ştiau şi unde să ne găsească şi, mai ales, au avut avantajul surprizei.

Dar (un dar foarte cuprinzător) noi oamenii suntem poate cele mai penibile şi mai ingrate creaturi din galaxie. Ne-am războit între noi încă de când am apărut aici în sector şi ne-am perfecţionat într-atât tehnologiile de război, încât am ajuns egalii lor în multe feluri. Am avut avantajul liniilor de

aprovizionare interioare (adică în termeni milităreşti „amfost înconjuraţi") şi al terenului propriu (alt termen milităresc care s-ar traduce „ne-am luptat cu ei în propria noastră ogradă"). Am fi putut să îi răzbim dacă ne-am fi unitt cu toţii.

Şi atunci ce s-a întâmplat? Ceea ce ne-a caracterizat drept buni luptători - adică faptul că ne-am războit între noi atâta timp - ne-a făcut să devenim şi oribil de dezbinaţi în momentele noastre de criză. Nu ne-am putut uni sub un singur drapel şi nici măcar să formăm o coaliţie. De fapt, de fiecare dată când am avut ocazia, o facţiune sau alta a făcut ce a făcut numai pentru a-şi creşte avantajul politic faţă de celelalte grupări. Adesea pe cheltuiala întregii omeniri. Nu mi-i pot imagina pe zergi, cu mintea lor împărţită în roiuri, sau
pe strălucitorii protoşi căzând pradă unor nevoi atât de rudimentare şi omeneşti precum lăcomia, puterea şi încăpăţânarea stupidă.

Bineînţeles, acestea sunt nevoi omeneşti esenţiale, şi de aceea alte fiinţe, neumane, ne potriveau nouă ceasurile.
(DIN MEMORIILE LUI LIBERTY).

- Chiar nu ai ştiut deloc? întrebă Mike. Nu AI ŞTIUT că protoşii vor veni şi ei încoace? Cum adică nu ai ştiut?

- Căţelandru insolent! mârâi Mengsk repezindu-se la consolă şi scanând mai multe monitoare în acelaşi timp. Fireşte că am ştiut că vor veni şi protoşii încoace! îi urmăresc pe zergi peste tot ca nişte gospodine alergând muştele cu un ziar făcut sul, aşteptând să se aşeze undeva ca să le strivească. Nu m-am aşteptat că vor veni atât de curând.

Fără să vrea, Mike zâmbi. Orice îl scotea din ale lui pe marele Arcturus Mengsk era suficient să îl facă pe Mike fericit. Şi apoi, dacă se gândea mai bine, luând în calcul ipoteza că protoşii intraseră în contact cu Mengsk, atunci probabil că văzuseră şi ce politician cu două feţe era, ceea ce îi împinsese să aştepte în gaura de vierme până când îşi dădea arama pe faţă cu o astfel de acţiune.

Mengsk verifică o serie de monitoare, apoi înjură în barbă. În cele din urmă deschise comunicaţia şi strigă:

- Duke!

Figura obosită a generalului apăru pe ecran.

- Domnule, v-aţi mai gândit la cererea mea legată de căpitanul Raynor?

- Scuteşte-mă cu păruiala voastră! i-o tăie scurt Mengsk. Adună toţi comandanţii locali pentru o videoconferinţă. Protoşii au ajuns aici.

- Da, domnule, ştim, se lăudă Duke. Dar ne evită forţele, concen- trându-se în principal pe roiurile zerg.

Se opri şi clipi nedumerit, complet inconştient că o astfel de veste putea însemna ceva rău.

- Dacă forţele protoss îi atacă pe zergi, sublinie Mengsk fiecare vorbă, atunci zergii se vor lupta cu ei în loc să îi cotropească pe confederaţi. Dacă protoşii îi atacă pe zergi, Confederaţii ar putea avea o şansă să scape. Vechile Familii ar putea să fugă în exil, iar odată cu ele şi inima puterii Confederate!

Duke clipi mai repede, apoi pe faţă i se aşternu îngrijorarea.

- Trebuie să îi oprim pe protoşi în acest caz. Le pot trimite un mesaj prin care să le spun vulturilor acelora strălucitori să se retragă.

Mengsk îl ignoră şi mai deschise câteva linii de comunicaţie.

- Trimite-o pe doamna locotenent Kerrigan împreună cu o forţă de asalt să contraatace trupele protoss de la sol. Căpitanul Raynor împreună cu generalul Duke va rămâne în rezervă pe nava de comandă.

Figura roşie de furie a lui Raynor, la fel de roşie ca suprafaţa planetei Tarsonis, apăru pe un alt monitor.

- Mai întâi vinzi toate sufletele de pe lumea aceasta jivinelor zerg, iar acum ne ceri să pornim şi împotriva trupelor protoss? Te-ai pierdut cu totul. Ba o mai trimiţi şi pe Kerrigan la sol fără nici un sprijin aerian?

Figura lui Mengsk trecuse de la surpriză la agitaţie, apoi la calmul şi siguranţa de sine. Bula realităţii sale paralele suferise un oarecare şoc, dar rămăsese întreagă. Mike se întrebă cât mai trebuia ca să distrugă întreaga faţadă pe care o afişa acest om. Şi ce s-ar fi întâmplat odată ce masca i-ar fi căzut? Avea el oare măcar un pic de echilibru de scos la iveală?

Mike îşi dădu seama că ar fi putut să rămână pe loc, să insiste cu întrebări şi argumente, şi poate chiar să primească un răspuns furios din partea teroristului. Mengsk părea să fi ajuns deja la capătul răbdării, dar avea dreptate cel puţin într-un caz: Michael Liberty renunţase să mai încerce să îi salveze sufletul lui Arcturus Mengsk.

Mai ales că alţii aveau nevoie disperată de ajutorul lui.
Mike se îndreptă spre lift. în spatele lui, Mike îl auzi pe Mengsk susţinând calm:
- Am încredere absolută că doamna locotenent Kerrigan va putea respinge trupele protoss.
Uşile liftului se închiseră înainte ca Raynor să îşi termine înjurătura.
- Mănânci rah...
Şi apoi Mike coborî acolo unde, spera, Raynor îşi adunase câţiva aliaţi. Şi fără să vrea, îşi dorea din tot sufletul ca şi Kerrigan să se fi răzgândit şi să fi mers acolo.
În cabina lui Raynor se adunaseră cam vreo douăzeci de oameni. Câţiva se echipaseră deja în armurile de luptă. Alţii se îmbrăcau în grabă. Raynor se conectase la unitatea de comunicaţie.
Kerrigan nu era prezentă fizic. În schimb, vocea ei metalică, aşa cum se auzea din difuzorul minuscul montat la încheietura mâinii, răzbătea în toată cabina.
- Dar nu îi datorezi nimic! striga Raynor încercând să o convingă să se răzgândească. Ce dracu', ţi-am salvat pielea de atâtea...
Kerrigan îl întrerupse.
- Jimmy, lasă aerele de cavaler în armură strălucitoare care vine călare pe un cal alb să mă salveze pe mine. Uneori îţi stă bine. Dar nu...
Se opri o clipă, ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele.
- Nu acum, completă ea.
Avea o voce obosită, epuizată, aproape învinsă.
- Eu nu am nevoie să fiu salvată. Ştiu ce fac. După ce îi liniştim pe protoşi, o să ne ocupăm cumva şi de zergi.
O auziră inspirând adânc.
- Arcturus o să se dea pe brazdă, spuse ea, dar lui Mike i se păru că nici ea nu mai avea vreo speranţă. Sunt convinsă că da.
Buzele lui Raynor formaseră o linie subţire încadrată de barba-i blondă ca nisipul.
- Sper să ai dreptate, drăguţo... Vânătoare plăcută!
închise legătura şi de abia atunci privi spre Mike.
- Mergem după ea, spuse Mike.
Nici un fel de intonaţie, enunţase doar o hotărâre.

- Să fii sigur că mergem! Pune-ţi costumul, Ia-ţi tot echipamentul. S-ar putea ca la sfârşit să nu mai fim bine primiţi înapoi aici.

Mike se apucă să îmbrace una dintre armurile rămase libere.

- Mengsk a mai greşit o treabă, spuse el în timp ce mâinile parcă zburau singure deasupra fitingurilor şi legăturilor autosigilante. Imediat ce Kerrigan o să atace trupele protoss, ne vor considera şi pe noi ostili. Pe toţi! Plus că şi-au adus destul de multe maşinării în sistemul Tarsonis pe care le-au amplasat pe orbită în jurul planetei.

Raynor mormăi aprobator în timp ce îşi verifica sistemele costumului. Cârpise majoritatea buşelilor suferite în urma încăierării cu Duke de mai devreme, dar Mike observă că totuşi câteva luminiţe de control clipeau în galben.

- Deci va trebui să ne ferim şi de păsăroii protoss pe lângă zergi, se plânse Raynor. Niciodată treaba nu este uşoară pe aici.

- De aceea ne plac nouă provocările, spuse Mike mai mult ca pentru sine decât pentru ceilalţi.

Luă raniţa cu discurile furate şi, fără să stea prea mult pe gânduri, îndesă şi mantaua cea veche, cadoul primit de la colegii din redacţie, deasupra discurilor. Fusese arsă pe alocuri de proiectile de laser, stropită cu sânge şi alte fluide mai puţin cunoscute, şi pe deasupra decolorată de căldura soarelui străin. Ajunsese o zdreanţă ruptă şi decolorată.

Cam aşa am ajuns şi eu, se gândi Mike, îndesând mantaua adânc în raniţă şi potrivind cât mai bine lucrurile înăuntru. Altceva nu avea ce să mai ia din vestiar. O ridică în braţe şi şi-o trecu în spate, simţind-o atârnând pe armură, apoi îl urmă pe Raynor afară din cabină.

Pe navă se dăduse alarma chiar de la prima apariţie a trupelor protoss, astfel că acum oamenii lui Raynor se deplasau prin coridoarele luminate în roşu spre platformele de andocare. Mike putea să simtă forţele de acceleraţie prin plăcile punţii; marea navă de comandă evita ceva, dar nu putea spune cu precizie dacă erau resturi sau foc inamic.

- Crezi că putem pleca de pe navă? întrebă Mike imediat ce ajunseră pe platforma de andocare.

- Mda, îl asigură Raynor. Piloţii de pe aeronavele de desant sunt băieţi hârşâiţi. Nu le este teamă de mânia lui Duke, şi nici

de altceva. Pot spune oricând că i-am ameninţat să ne ducă la sol.

- Lor poate nu le este teamă de mânia mea, în schimb ţie ar trebui să îţi fie! se răsti generalul Duke dintr-un colţ întunecat.

Luminile se schimbară din roşu în galben, şi Mike îl văzu pe Duke stând printre aeronavele de desant, înconjurat de două grupe de infanterişti. Aveau armele aţintite spre oamenii lui Raynor. Duke ţinea şi el o armă, o carabină gaussiană pe care o împrumutase de undeva; sprijinea arma cu mâna sănătoasă, mâna dreaptă atârnându-i inertă pe lângă corp.

- Pleci pe undeva, băiete? îl interogă Duke şi zâmbi din toată inima peste inelul autosigilant al căştii.

Avea încă sânge uscat la colţul gurii. Probabil că îl considerase drept un însemn de onoare, se gândi Mike, sau o zgaibă pe care trebuia neapărat să o răzbune.

- Mergem după Kerrigan, îi răspunse Raynor. Are nevoie de sprijin, indiferent de ce spune Mengsk.

- Fata aia are nevoie de ce zice Mengsk că are nevoie, vorbi Duke tărăgănat. Dar ce frumos din partea ta să încerci. Acum am dovada de netăgăduit că s-a pus la cale o revoltă la bordul navei, şi în plus am pus mâna şi pe trădători.

Mike îi scrută pe infanterişti cu privirea. Toţi făceau parte dintre cei reabilitaţi neural şi, ceea ce părea mai grav, li se pompaseră deja stimulenţi până în măduva oaselor. Ochii nici nu mai aveau pupile. Într-o astfel de stare pur şi simplu se conectaseră direct la sistemul nervos al lui Duke. De îndată ce generalul ar da comanda, soldaţii ar sări în sus, ar deschide focul, ar face douăzeci de flotări sau s-ar da cu fundul de pământ fără măcar să stea pe gânduri.

Aşa că singura soluţie pentru Mike era să îl facă pe general să nu le dea nici o comandă.

- Mengsk ar fi foarte dezamăgit dacă ne-ai ucide, îl ameninţă Mike.

Duke râse.

- Eh, am să-i recit şi eu unul dintre citatele lui preferate. Este mai uşor să ceri îndurare decât să obţii încuviinţare. Acum, voi băieţii lui Raynor, aruncaţi imediat armele şi predaţi-vă! Poate mă îndur de voi şi o să vă las să trăiţi.

Raynor nu se mişcă. În spatele său, Mike auzi câţiva militari punând încet mitralierele pe podea.

Apoi Hyperion se aplecă pe o parte, brutal. Ceva imens izbise nava în lateral. Infanteriştii, încălţaţi cu bocancii lor cu talpă grea, se clătinară pe picioare, iar Duke se dezechilibra şi el pentru o clipă.

Când îşi reveniră, Raynor deja îşi armase carabina şi îl ameninţa pe general.

- Din ce în ce mai bine! rânji Duke cu dinţii săi gălbejiţi ca nişte cârlige.

- Nu cred că ai sânge în tine, îl provocă Raynor.

- Numai să clipeşti, băiete, şi oamenii mei or să te umple cu atâţia plumbi încât o să-ţi deschizi un cimitir de fiare vechi. Aruncaţi armele până număr la trei. Unu... Doi...

Se auzi un vâjâit ascuţit şi umărul stâng al lui Duke explodă în particule de metal topit. Infanteriştii lui Duke se regrupară şi îşi întoarseră armele, dar nu deschiseră focul. Li se ordonase să aştepte comanda.

Generalul se prăbuşi încet în genunchi, lăsând arma să îi cadă pe podea. Armura începu să fâsâie în timp ce inelele autosigilante izolau rana de la umăr, iar pachetele de prim-ajutor începeau să pompeze narcotice în venele generalului.

Din ţeava revolverului ieşea un fuior de fum. Mike trase cocoşul armei şi un alt cartuş intră pe ţeavă.

- Cred că a venit vremea ca tu să taci din gură, îi spuse Mike generalului.

- Pot să vă ciuruiesc pe toţi acolo unde sunteţi, mârâi Duke.

Medicamentele din armură începeau să îşi facă efectul, vocea parcă
nu îl mai asculta. Mike făcu doi paşi înainte şi se răsti:

- Hai, încearcă! Tu o să arzi primul. Dă ordinul, generale!

Duke ezită, cu ochii tulburi pentru moment din cauza drogurilor care îi forţau sistemul nervos. Se chinuia să rămână treaz cu o încăpăţânare deplină.

- Nu ai curajul, reuşi el să bolborosească.

- Pune-mă la încercare, îl provocă Mike. Tocmai am învăţat să trag asupra ţintelor umane.

Pentru o clipă se lăsă tăcerea pe platforma de andocare, apoi Raynor hotărî:

- Băieţi, luaţi-vă armele! Plecăm de aici.

Oamenii lui Raynor îşi ridicară carabinele de jos şi îşi croiră drum printre infanteriştii rebeli. Fără ordinul specific al lui Duke,

nu îndrăzneau să deschidă focul asupra unor ţinte posibil prietene. Raynor se opri între Mike şi generalul îngenuncheat.

- Mergeţi înainte, îl îndemnă Mike. Vă ajung din urmă.

Figura lui Duke devenise precum ceara, iar ochii, lăptoşi şi fără pupile. Nu mai gândea raţional, doar ura şi laşitatea îi acopereau mintea. Şuieră printre dinţi.

- Dacă te mai văd o dată, te ucid!

- Atunci priveşte-mă bine de la spate, îi spuse Mike, pentru că doar aşa vei putea să tragi la timp.

Apoi narcoticele preluară controlul deplin asupra generalului; Duke se înmuie şi căzu pe spate. Mike se întoarse spre infanteriştii cu feţe de zombi.

- Duceţi-l la infirmerie, rapid! Şi eliberaţi platforma pentru decolare.

Infanteriştii reuşiră să mormăie aprobator şi plecară, luându-l cu ei
şi pe liderul căzut. Mike se grăbi să prindă aeronava de desant. Motoarele porneau deja să urle chiar în timp ce alerga pe placa de acces.

Raynor avusese dreptate în legătură cu piloţii de pe aeronave. Pilotul îşi potrivise coordonatele şi obţinuse aprobarea de decolare înainte ca Mike să ajungă la bord. După ce se evacuă atmosfera, aeronava ţâşni din burta navei Hyperion şi pătrunse în haosul de afară.

Spaţiul era sfâşiat peste tot împrejurul lor. Hyperion zbura printr-un câmp de resturi încă arzând, de abia smulse din fuzelajul găurit prin care aerul sângera mortal rămăşiţele unei alte nave umane care îndrăznise să se interpună în calea armatei protoss. Raze de energie despicau vidul, chinuind retinele observatorilor.

Mike se aşeză în faţa consolei unităţii de navigaţie şi comunicaţie din spatele pilotului.

- încerc să dau de unitatea lui Kerrigan, îi anunţă Mike.

- Nu cred că o să îi placă, comentă sec Raynor, dar încearcă oricum.

Cargoboturile uriaşe ale armatei protoss pluteau ca nişte bestii prin
spaţiu, stolurile de vânători dansând în jurul lor ca nişte muşte aurii. Astronave în formă de semilună coborau spre planetă, iar

vânători ca nişte ace şi cercetaşi din argint şi pietre preţioase se lansau prin câmpul de resturi.

în urma lor, Hyperion ardea şi el în câteva locuri. Nimic important, dar deocamdată Mengsk avea de ce să fie îngrijorat mai mult decât de nişte foşti suporteri care plecaseră fără învoire. Tunul Yamato cu care era echipat crucişătorul sfâşia cerul cu proiectile repetate, rupând în bucăţi unităţi întregi din astronavele protoss de vânătoare.

- Ne-au mai sosit invitaţi! anunţă pilotul aeronavei de desant. Le- gaţi-vă centurile şi ţineţi-vă bine în scaune!

Acum zergii se ridicau şi ei de pe Tarsonis. Tunurile uriaşe zburătoare, portocalii, cu aripi purpurii, urcau abrupt şi se repezeau cu sutele împotriva cargoboturilor protoss. Le urmau jivinele-crabi zburătoare, pe care vânătorii mici le afectau mai puţin decât pe jivinele mutalisc. Sub ochii lui Mike unul dintre crabii zburători se lansă direct în burta unui cargobot, iar întregul vas protoss explodă într-o minge de foc alb- albăstruie.

Două jivine mutalisc remarcară aeronava de desant şi plonjară asupra lor, vomitând fiecare prin esofag globule spiralate de materie organică.

Rebelilor le cam lipsea apărarea pe aeronavele de desant, astfel că pilotul înjură din plin şi încercă să evite cursul de interceptare.

Cel mai probabil că nu vor reuşi, înţelese Mike, şi se strânse mai bine în scaun în aşteptarea impactului cu flegma acidă scuipată de zburătoarele zerg.

Un trio de bolţuri rupse atacul mutalisc în bucăţi, tocându-le aripile cu laser. Un trio de astronave de vânătoare din clasa A-17 Wraith trecu prin rămăşiţele zerg, iar Mike remarcă insigna Confederată de pe cocă. Apoi şi ei dispărură din raza vizuală, plecând în căutare de noi aliaţi şi noi ţinte.

- Ai reuşit să dai de ea? întrebă Raynor, aplecându-se peste umărul lui Mike.

- Destul de mult trafic la ora aceasta, răspunse grăbit Mike. Stai un pic. Am prins ceva. Chiar transmite. Comut pe ecran.

- Aici Kerrigan.

Figura de pe ecran era stoarsă de oboseală. înspăimântată, se gândi Mike, şi îl trecu un fior rece.

- Am neutralizat trupele terestre protoss, dar un val zerg se îndreaptă spre poziţia noastră. Avem nevoie imediată de evacuare.

Un alt ecran se aprinse şi figura lui Mengsk flutură în faţa lor. Se vedea ceva fulgerând inconstant lângă el, cauzând o imagine întreruptă ca un vârcolac.

- Anulaţi ordinul! se răsti liderul rebel. Ne retragem.

Raynor apăsă butonul de emisie.

- Ce?! Doar nu te bate gândul să îi laşi acolo!?

Dacă Mengsk auzise comentariul lui Raynor, nu lăsă să se vadă. Cu toate interferenţele, cel mai posibil era să nu îl fi auzit. în schimb, ordonă:

- Toate navele pregătiţi-vă să plecaţi de lângă Tarsonis la comanda mea.

Un bruiaj puternic întrerupse semnalul lui Kerrigan. Ceva imens lovise chiar lângă ea. Apoi reveni.

- Hei, băieţi? Ce se aude cu evacuarea?

- Să te ia dracul, Arcturus! mârâi Raynor printre dinţii încleştaţi. Nu pleca fără ei!

Mengsk continua să apară şi să dispară. în cele din urmă reveni, clar şi răspicat.

- Semnalizaţi flotei şi du-ne în afara orbitei. Acum!

- Arcturus? insistă Kerrigan, dar în comparaţie cu Mengsk, semnalul ei era doar o fantomă pe ecran. Jim? Mike? Ce naiba se întâmplă acolo?...

Apoi ceaţa războiului o înghiţi complet şi ecranele nu mai înregistrară decât paraziţi. Raynor pocni frustrat în consola de navigaţie şi comunicaţie.

- Hei, fii atent că dacă o strici o plăteşti! îl avertiză pilotul şi trimise aeronava într-o spirală menită să se rupă de o pereche de crabi zburători care se luaseră pe urmele lor.

Cu nervi de oţel, pilotul coborî naveta sub un cercetaş protoss, iar crabii zburători se hotărâră să îl atace pe el în locul lor.

Mike localiză poziţia de unde transmisese Kerrigan şi introduse noile coordonate în sistemul de navigaţie. Aeronava se scutură şi porni pe noul curs.

împrejurul lor, o sută de noi stele se năşteau şi mureau într-o clipită. Cel mai mare pericol devenise acum marea de resturi provenite de la astronavele lovite, astfel că pilotul înjură de

câteva ori când fu nevoit să vireze brusc pentru a evita coliziuni frontale sau laterale în cocă.

În cele din urmă, intrară în atmosfera planetei, ecranele colorându-se în portocaliu din cauza arderii atmosferice. Lupta principală se dădea acum deasupra lor. Ei trebuiau să îşi facă griji doar pentru trupele terestre.

Dar ca în spaţiu, aşa şi la sol. Zburau la mică altitudine peste suprafaţa acoperită cu moloz. Marile oraşe de pe Tarsonis ardeau, pieţele largi se acoperiseră cu rămăşiţe şi epave, iar turlele zgârie-norilor arătau ca o dantură stricată. Toată sticla marilor clădiri se spărsese, lăsând doar scheletele contorsionate de oţel şi o mare de cioburi dedesubt. O brazdă imensă se întindea pe trei cartiere, sfârşind la capătul celălalt în epava unui cargobot protoss, împărţind radiaţii neomeneşti.

Clădirile scădeau în dimensiuni pe măsură ce rebelii se apropiau de ferme şi suburbii, dar şi aici devastarea era la fel de gravă. Mike văzu cratere adânci acolo unde astronavele se prăbuşiseră la sol. Şi aici incendiile măturau totul în calea lor, consumând case şi câmpuri, iar printre ele îşi căutau poziţii mai bune trupe din toate taberele.

Apăruseră şi clădiri noi de-a lungul peisajului ars - cele ale invadatorilor extratereştri. Rizomul crescuse pretutindeni şi structuri cu acoperişuri ca nişte corole de mac se ridicau în spirale spre cer. Cuiburi înconjurate de ouă pulsânde se vedeau peste tot în peisaj.

Apăruseră şi alte structuri printre clădirile prăbuşite. Acestea erau aurii, cu fortăreţe imposibile şi scuturi curbate, şi suprafeţe lucitoare ca oglinda, construite din sticlă necasabilă. Protoşii îşi aşezau apărarea pe Tarsonis.

Poate s-au gândit că există ceva aici care merită salvat, se gândi Mike. Ceea ce însemna că ei aveau mai multă încredere în omenire decât avea Mengsk.

Pământul sub ei colcăia de jivine zerg, iar printre ele, ca nişte cavaleri strălucitori, păşeau luptătorii protoss, lăsând în urma lor numai cadavre zemoase. Păianjeni mecanici cu patru picioare se târau printre ruine şi maşinării uriaşe care arătau ca nişte râme blindate asaltau roiurile zerg. Luptători subţiri ca lancea atacau continuu jivinele burtoase zerg care treceau prin protoşi ca nişte fermieri la cosit.

Mike anunţă:

- Ar trebui să ajungem imediat.

Radioul zbârnâi şi scuipă, iar vocea unui bărbat tânăr şi speriat îi chemă insistent.

- ...Avem nevoie de evacuare. Avem civili şi răniţi. Vă putem vedea aeronava. Mai aveţi loc pe-acolo?

Raynor răspunse primul.

- Locotenent Kerrigan, eşti acolo?

- Nu este Kerrigan, domnule! se auzi răspunsul perturbat de interferenţe. Dar suntem foarte răniţi. Zergii sunt peste tot şi se apropie cu un alt asalt. Dacă nu plecăm acum, nu mai plecăm deloc.

Se simţea un tremur de teamă în vocea tânărului. Mike privi spre Raynor. Pe figura fostului şerif nu se citea nimic, părea doar o sculptură de ceară a modelului real. În cele din urmă îi răspunse:

- Coborâm. Spune-le că venim la ei.

Mike aprobă şi spuse:

- Dar Kerrigan...

- Ştiu! îl întrerupse Raynor şi Mike putea să jure că dacă bruiajul nu ar fi fost atât de puternic în unitatea de comunicaţii i-ar fi putut auzi inima frângându-se.

Fostul şerif inspiră adânc şi adăugă:

- Mengsk i-a abandonat pe aceşti oameni ca şi pe ceilalţi. Noi nu-i vom abandona. Sper că din acest motiv noi suntem mai buni ca el.

Aeronava de desant coborî la marginea unei şcoli transformate în cazarmă, şi refugiaţii începură să iasă afară din clădire chiar înainte ca pilotul să acţioneze frânele. Erau conduşi de un copilandru înalt şi slăbănog care încă purta pe umeri şi pe spate nişte resturi dintr-un costum de luptă. Vreun voluntar din Lumile îndepărtate atras de rebeliunea lui Mengsk. Mike nu îl mai văzuse niciodată. Copilandrul îl salută pe Raynor şi raportă:

- Al naibii de fericit să vă văd! Am auzit ordinul de retragere, dar după noi nu a mai venit nimeni. Zergii s-au poziţionat pe tot flancul de nord. Câţiva protoşi i-au respins mai devreme, cât să ne mai lase timp să respirăm, dar cred că jivinele se întorc. Rizomul s-a întins până aproape de noi şi nu avem nici un mijloc să îl împiedicăm.

Raynor îl întrebă scurt:

- Ce unitate sunteţi?

Tânărul clipi nedumerit.
- Nu suntem nici o unitate, domnule. S-au adunat în gaura aceasta oameni din vreo jumătate de duzină de unităţi sau ce-a mai rămas din ele. Şi Confederaţi, şi rebeli, domnule. Când zergii au început să roiască, iar protoşii să scuipe energie, atunci am zis că fiecare om pentru el.
- Ai auzit cumva despre un locotenent Kerrigan? se răsti Raynor. A luptat împotriva unităţilor terestre protoss undeva prin apropierea acestei zone.
- Nu, domnule, răspunse copilandrul. Careva din cei rămaşi în urmă a pomenit despre o unitate care s-a luptat cu protoşii sus pe deal.
Făcu semn cu mâna înspre zona infestată de zergi.
- Dac-o fi adevărat, atunci zergii i-au cotropit, mai mult ca sigur.
Raynor inspiră adânc, apoi ordonă:
- Du-ţi oamenii în aeronavă. Nu-ţi mai bate capul să vă căraţi efectele. Lăsaţi-le. Nu o să le mai folosească nici zergii şi nici protoşii. Ne luăm zborul în două minute.
Mike se apropie de Raynor şi îl îmbărbătă.
- Putem totuşi să o mai căutăm.
Raynor dădu din cap.
- L-ai auzit pe copil. Vin mai mulţi zergi încoace. Odată ce rebelii lui Mengsk s-au retras, planeta va fi inundată în scurt timp de extratereştri. Naveta noastră nu are nici un fel de apărare, plus că avem şi necombatanţi la bord. Trebuie să plecăm acum sperând că vom putea să mai găsim vreo navă care să ne scoată din sistem înainte să se împrăştie totul pe aici.
Mike îşi puse mâna pe umărul lui Raynor.
- îmi pare rău.
- Ştiu, îi răspunse Raynor. Dumnezeu îmi este martor că ştiu.

CAPITOLUL 17
PE DRUMURI NEUMBLATE

Confederaţia a murit odată cu Tarsonis. Atât de multă putere şi prestigiu s-au acumulat de-a lungul timpului acolo, încât odată cu colapsul sistemului s-a prăbuşit şi restul Confederaţiei.

Arcturus Mengsk a jucat rolul medicului legist, desigur, efectuând autopsia şi declarând că pacientul a decedat din cauza otrăvirii masive cu zerg, combinată cu trauma protoss. Ironic era faptul că amprentele lui Mengsk se găseau peste tot pe arma crimei, dar a contat mai puţin pentru unii, în timp ce alţii au ignorat complet acest fapt. Aşa cum era de aşteptat, evenimentul nu a fost transmis de UNN în acele zile.

înainte ca ultimul soldat Confederat să fie digerat într-un roi zerg, Mengsk a înfiinţat Dominionul Terran, pentru a uni planetele supravieţuitoare, o pasăre phoenix născută din propria-i cenuşă pentru a aduna laolaltă toată omenirea. Doar ridicându-ne împreună, a declarat fostul rebel, putem acum să înfrângem ameninţările extraterestre.

Primul conducător al acestei forme noi şi strălucitoare de guvernământ a devenit împăratul Arcturus Mengsk întâiul, care a urcat pe tron în aclamaţiile populaţiei.

Şi ironia acestui ultim fapt, anume că mare parte din urale şi ovaţii au fost ale lui Mengsk însuşi, a trecut neobservată de marea majoritate a populaţiei.
(DIN MEMORIILE LUI LIBERTY).

Chiar cu timpul scurgându-se fatidic, s-au mai învârtit deasupra zonei încă vreo douăzeci de minute, căutând întârziaţi sau răniţi rămaşi la sol. Nu găsiră decât o mulţime de jivine zerg şi foarte mult tărâm înghiţit de rizom. În cele din urmă, ascultând de protestele repetate ale pilotului aeronavei de desant, se ridicară în spaţiu. în urma lor, pământul se înnegrea de structurile noi pe care zergii le construiau din carne gotică. La orizont se vedeau armele protoss, luminând ca nişte fulgere de furtună în toiul verii.

Mengsk iniţie contactul cu aeronava de desant pe drumul de urcare, un apel general transmis tuturor astronavelor aflate încă în zonă. Figura teroristului era calmă, dar un calm împietrit, care nu se mai proiecta prin ecran. Ochii îi străluceau lacom.

- Domnilor, v-aţi făcut foarte bine datoria, dar amintiţi-vă că mai avem multe de făcut. Sămânţa unui nou imperiu a fost sădită, şi dacă sperăm să culegem...

Raynor se apleca spre camera montată pe consola de comunicaţii şi apăsă butonul de emisie.

- Ha, să te ia dracul! urlă el printre dinţi.

Mengsk auzi înjurătura. Sprâncenele împreunate se încruntară deasupra ochilor liderului rebel.

- Jim, pot să îţi iert firea impulsivă, dar să ştii că faci o greşeală imensă. Nu te pune cu mine, băiete. Nici măcar nu te gândi să te pui cu mine. Am făcut prea multe sacrificii ca să las acum lucrurile să îmi scape din mână.

- Adică aşa cum ai sacrificat-o pe Kerrigan? se răsti Raynor.

Mengsk se trase brusc înapoi, de parcă Raynor se întinsese prin
spaţiu şi îl izbise cu pumnul în plină figură. Se înroşi de nervi.

- O să regreţi. Se pare că nu înţelegi în ce situaţie mă aflu. Nimic nu mă va opri.

Raynor reuşise să spargă patina groasă care îl acoperea pe liderul rebeliunii şi îl descoperise pe adevăratul om de dedesubt. Mengsk se înfuriase cumplit, venele umflate pulsându-i la baza gâtului.

-Nimic nu mă va opri! repetă el. Nici tu, nici Confederaţii, nici protoşii şi nici nimeni! Voi conduce în acest Sector de spaţiu sau îl voi îngropa în cenuşă odată cu mine. Dacă vreunul dintre voi încercaţi să vă interpuneţi...

Raynor tăie sonorul şi se uită la Mengsk cum scuipa şi urla în tăcere pe ecran.

- I-ai cam intrat pe sub piele, îl lăudă Mike. în sfârşit!

- Probabil că l-a atins ce i-am spus, mormăi Raynor, dar nu zâmbi.

în tăcerea deranjată doar de huruitul discret al motoarelor, Mike îi
spuse:

- îmi pare rău pentru Sarah.

Nu avea un efect mai puternic acum decât avusese mai devreme pe suprafaţa planetei. Raynor se aşeză lângă Mike şi privi lung în podea.

- Mda, şi mie, spuse el în cele din urmă. Nu ar fi trebuit să o las să plece singură.

- Ştiu prin ce treci.

- Ei, na! Acum eşti şi tu telepat?

Mike ridică din umeri.

- Sunt om, ceea ce contează cel mai mult. A fost un război prea lung. Fiecare a pierdut pe cineva. Toţi am văzut lucruri pe care nu ne-am fi dorit să le vedem. Un om înţelept mi-a spus

odată că toţi cei care supravieţuiesc se simt întotdeauna vinovaţi pentru că mai trăiesc. Şi nu, nu este vina ta.

- Nu o fi, dar aşa mă simt, răspunse Raynor.

în cabina aeronavei de desant se lăsă tăcerea. Apoi fostul şerif dădu din cap.

- Nu s-a terminat încă, spuse el profetic. Nici protoşii şi nici zergii nu vor fi mulţumiţi de ce se întâmplă, şi nici nu le pasă că Mengsk vrea să facă jocurile. Lor nu le pasă de războaiele omenirii sau de liderii omenirii. Ei se luptă peste tot în spaţiul omenirii. încă nu s-a terminat.

- Eu cred că pentru mine s-a cam terminat, spuse Mike. Eu nu sunt războinic. M-am jucat şi eu un pic, dar eu sunt reporter. Locul meu nu este în linia întâi. Locul meu este în spatele tastaturii sau în faţa unei holocamere.

- Universul s-a schimbat, fiule. Ce planuri ai pe mai departe?

Fu rândul lui Mike să facă o pauză mai lungă.

- Habar nu am, spuse el după o vreme. Ceva care să ajute, cred. Nu mă pot abţine. Dar trebuie să fie cu totul altceva.

Aeronava de desant avea autonomie destul de limitată, dar reuşiră să oprească pe cineva să îi culeagă şi pe ei şi să îi ducă în afara sistemului, Thunder Child, un crucişător mai vechi din clasa Leviathan care doar cu patru ore şi o revoltă în urmă fusese în serviciul Confederaţiei. Acum mai toate navele umane se retrăgeau de pe frontul spaţial, lăsând Tarsonis în grija jivinelor zerg, a rasei protoss şi a câtorva sărmani care crezuseră în prostia lor că buncărele subterane erau o idee bună în faţa invaziilor.

Ofiţerul de comunicaţii de pe Thunder Child îi aşteptă la intrarea de pe platforma de andocare.

- Am un mesaj pentru dumneavoastră de la Arcturus Mengsk.

- Mengsk! scuipă Raynor. Mă caută cumva să îi mai fac câteva orificii?

- Nu pentru dumneavoastră, domnule, îl linişti ofiţerul de comunicaţii. Pentru un anume domn Michael Liberty. Cu accentul foarte apăsat pe domn. Puteţi să vorbiţi din sala de comunicaţii, dacă doriţi.

Raynor ridică obosit din sprâncene. Mike îi făcu semn să vină cu el. Fostul şerif planetar, fost căpitan rebel şi fost revoluţionar, se aşeză într-un scaun în afara razei de acţiune a camerei

montate pe consolă. Mike apăsă butonul de răspuns şi aşteptă să îi sosească din spaţiu mesajul de pe Hyperion.

Arcturus Mengsk apăru pe ecran. Fiecare fir de păr era din nou la locul lui şi fiecare mişcare manierată şi repetată în faţa oglinzii. Ştersese cu buretele incidentul de mai devreme.

- Michael! tună el.

- Arcturus! îl salută Mike la rândul lui, dar fără să schiţeze nici cel mai mic zâmbet.

Mengsk privi în jos îndurerat, ca şi cum şi-ar fi căutat cu atenţie vorbele. Odată i-ar fi mers, dar acum dovedea doar un manierism
găunos, fără emoţie, unul pe care liderul rebel evident că îl repetase. Michael se aştepta chiar să ocolească biroul şi să se aşeze pe colţul lui.

- îmi este teamă că nu îmi pot exprima suficient regretele pentru Sarah. Pur şi simplu nu ştiu ce pot spune.

- Căpitanul Raynor ţi-a oferit câteva cuvinte bine alese, îl contră Mike cu privirea dură.

- într-o bună zi sper ca jim şi cu mine să putem sta de vorbă despre ce s-a întâmplat.

Zâmbetul lui Mengsk era forţat şi reţinut. Se întâmplase ceva care crăpase un pic bula realităţii paralele din jurul lui Mengsk.

- Dar nu de aceea te-am chemat. Cineva de aici vrea să vorbească cu tine.

Mengsk se întinse spre consolă să apese un comutator şi o nouă figură o înlocui pe cea a viitorului împărat al universului uman. Un cap chel dominat de o pereche de sprâncene stufoase.

- Handy!? exclamă Mike.

- Mickey! îl salută entuziasmat Handy Anderson. Ce bine îmi pare să te revăd, prietene! Am fost convins că dacă va scăpa cineva întreg din şopron, tu vei fi acela! Tu eşti moneda norocoasă care apare atunci când ai mai multă nevoie!

- Anderson, unde eşti?

- Aici pe Hyperion, desigur. Arcturus m-a transferat de pe un cargobot cu refugiaţi. Mi-a povestit cât de mult l-ai ajutat în tot acest timp. Un adevărat soldat. De ce nu ai mai trimis nici un reportaj?

- Ba am trimis reportaje. Pe care tu le-ai schimbat, nu îţi aminteşti? Nu ai spus că m-ar fi capturat Mengsk? Nu îţi sună nimic cunoscut?

- Un pic de editare acolo se scuză Anderson. Cât să mulţumesc puterile locale, Dumnezeu să le odihnească sufletele lor eterne. Am fost convins că vei înţelege.

- Handy...

- Oricum, am auzit că ai făcut o treabă trăznet. Şi mă gândeam că vrei să ştii că, indiferent de situaţia prezentă, poţi să îţi reiei vechiul post.

- Vechiul...?

- Fireşte! Adică, oamenii care te-au vrut mort nu mai sunt la putere, într-un fel sau altul. Vorbeam şi cu Arcturus aici, te-am putea face purtătorul de cuvânt oficial în guvernul lui. Are cea mai bună părere despre tine, să ştii. Aparent l-ai cucerit cu personalitatea ta învingătoare.

- Anderson, nu ştiu dacă... încercă Mike un răspuns, dar nu reuşi decât să îşi frece fruntea cu palma.

- Ascultă-mă doar! îl îndemnă redactorul-şef. Uite cum stă treaba! Vei primi un birou numai al tău, chiar peste drum de cabinetul lui Arcturus. Acces deplin, la orice oră din zi şi din noapte. Tu te ocupi de călătorii, de dineuri, de premieri. Multă distracţie. Multă securitate. Un loc călduţ. Drace, pot chiar să îţi găsesc un corespondent care să îţi dactilografieze reportajele în locul tău. Îţi spun eu...

Mike tăie sonorul. Anderson continuă să vorbească, dar Mike nu îl mai auzea. Nici măcar nu îl mai privea.

îşi privea propria reflexie pe sticla ecranului. Se mai gârbovise de când nu îl mai văzuse pe Anderson, iar părul i se ciufulise. Dar câştigase ceva în privire.

Ochii păreau să privească dincolo de consolă, dincolo de pereţii astronavei. O privire distantă, o privire dură, o privire despre care crezuse demult că reflecta disperarea, dar acum înţelegea că, din contră, reflecta hotărârea. Vedea o imagine în ansamblu, mai largă decât cea din faţa ochilor.

O privire pe care o mai văzuse o dată, pe figura lui Jim Raynor, atunci când asistase la moartea planetei Mar Sara.

- Cât o să treacă până îşi dă seama că nu îl mai asculţi? mormăi Raynor.

- Nu şi-a dat niciodată seama că nu îl ascult, îi răspunse Mike.

îşi muşcă buza scurt, apoi adăugă:

- Ştiu ce vreau să fac. Ar trebui să încep să mă folosesc de propriul meu ciocan.

Raynor oftă.

încearcă încă o dată, pe limba noastră.

- Când ai la dispoziţie doar un ciocan, toate din jur seamănă cu nişte cuie, cită Mike. Eu nu sunt războinic. Sunt om de presă. Şi ar trebui să încep să îmi folosesc uneltele pe care le am la dispoziţie ca reporter pentru binele omenirii. Să le spun oamenilor povestea. Să le spun oamenilor povestea adevărată.

Mike arătă cu degetul spre ecran. Handy Anderson îşi dăduse până la urmă seama că nu mai era auzit. Redactorul-şef chelios ciocănea cu degetul în ecran şi bolborosea o întrebare neauzită.

- Vreau să plec cât se poate de departe de Arcturus Mengsk, se hotărî Mike. Şi apoi vreau să încep să spun adevărul despre tot ce s-a întâmplat. Pentru că dacă nu îl spun eu, oamenii ca el vor ajunge să hotărască ce s-a întâmplat.

împunse cu degetul mare spre ecran.

- Ca el şi ca Arcturus Mengsk. Iar eu nu cred că omenirea poate supravieţui cu minciunile lor.

Raynor zâmbi, larg şi sincer.

- îmi pare bine să te avem din nou printre noi, îl felicită el.

- îmi pare bine că am revenit, îi răspunse Mike privind la străinul cu ochii pierduţi care se reflecta în sticla ecranului.

Dădu din cap şi adăugă:

- Mi-ar prinde tare bine o ţigară.

- Şi mie, spuse Raynor, dar nu cred să găsim vreuna pe rabla aceasta. Priveşte şi partea bună a situaţiei: măcar ţi-a rămas mantaua.

POSTBELIC

Scăldat în lumină, bărbatul cu mantaua ponosită stă drept în camera plină de umbre. Fumul din ultima ţigaretă şerpuieşte fantomatic în jurul lui, iar lângă picioarele sale strălucitoare podeaua s-a umplut cu resturi de ţigară care par nişte stele căzătoare.

- Ceea ce urmăriţi, spune Michael Liberty, căci el este silueta strălucitoare care vorbeşte cu întunecimea înconjurătoare, este

propriul meu război, pe care îl port în ograda mea şi cu armele mele. Fără crucişătoare şi astronave de vânătoare şi infanterişti, ci doar cu cuvinte şi adevăr. Specialitatea mea. Ciocanul meu, pe care ştiu cum să îl folosesc.

Silueta trage încă un fum şi ultimul cui din coşciugul său se alătură celorlalte de pe podea.

- Iar voi, oricine aţi fi, trebuie să auziţi povestea. Adevărată şi nefiltrată. De aceea am ales transmisiile holografice: sunt mai greu de mistificat. Şi le voi trimite cât de departe pot, prin intermediul lungimilor de undă publice, ca toată lumea să afle despre Mengsk, despre zergi şi despre protoşi. Şi să afle despre bărbaţi şi femei precum Jim Raynor şi Sarah Kerrigan, astfel încât ei şi ceilalţi ca ei să nu piară în uitare.

Michael Liberty se scarpină la ceafă şi spune:

- Am intrat în armată crezând că am dat peste o altă birocraţie plină cu laşi fricoşi şi prostie corporativă. Ei bine, am avut dreptate pe de o parte, dar pe de altă parte nu.

Se uită cu ochi pierduţi spre spectatorii nevăzuţi.

- Pentru că există şi în armată oameni care îşi dau totuşi silinţa să îi ajute pe ceilalţi. Oameni care încearcă să îi salveze pe ceilalţi. Să le salveze trupurile. Să le salveze minţile. Să le salveze sufletele.

Se încruntă şi adăugă:

- Avem nevoie de mai mulţi oameni de felul acesta dacă vrem să supravieţuim zilelor negre care ne aşteaptă.

Ridică din umeri.

- Cam atât. Aceasta este povestea căderii Confederaţiei, povestea invaziilor zerg şi protoss, povestea urcării pe tronul puterii a împăratului Mengsk din Dominionul Terran. încă se duc lupte, încă mor planete, dar de foarte multe ori oamenii habar nu au de ce. Când am să aflu explicaţia, am să v-o spun imediat. Eu sunt Michael Daniel Liberty, dar nu mai activez la UNN . Acum sunt un om liber şi închei aici.

Cu aceste vorbe silueta încremeneşte în loc, prinsă în capcana propriei lumini. înregistrarea îl surprinde cu un zâmbet obosit pe figură, un zâmbet mulţumit.

împrejurul hologramei se aprind luminile, bulbi strălucitori crescuţi special cu acest scop. Pereţii pulsează şi transpiră, picuri vâscoşi şi groşi scurgându-se din răni sângerânde crăpate în pereţi pentru a păstra aerul umed şi cald. Cablul proiectorului

holografic construit de mână omenească se termină cu o umflătură lipicioasă şi pătrunde în reţeaua de energie organică a structurii principale. Legătura dintre cele două lumi făcuse parte cândva din infanteria colonială, dar acum servea unui scop măreţ pentru noii stăpâni.

Pe ecrane semiorganice amplasate de jur împrejurul perimetrului, cele mai luminate minţi zerg dezbat ceea ce tocmai au urmărit. Sunt organisme morfice, creiere crescute doar pentru a gândi şi a conduce. Şi ele servesc unui scop măreţ impus în roiul zerg.

în sala de proiecţie o mână se întinde şi apasă butonul de derulare înapoi. Odată fusese o mână omenească, dar acum s-a transformat, produsul tehnologiei mutagenice zerg. Carnea mâinii are culoarea verde şi este pătată cu erupţii chitinoase. Sub stratul de piele o fiere ciudată şi noi organe alunecă şi se încolăcesc. Odată a fost femeie, dar au transformat-o pentru a servi acum unui scop măreţ. Odată i se spunea Sarah, dar acum poartă titlul Regina Săbiilor.

Celelalte creiere organice, liderii zerg, fac zgomot în fundal. Kerrigan îi ignoră pentru că nu spun nimic, cel puţin nu spun nimic important. în schimb, se apleacă în faţă pentru a studia figura îmbătrânită din hologramă, faţa aceea cu ochii fixaţi în neant. Undeva în adâncul inimii sale restructurate simte ceva, fantoma unei amintiri legate de un sentiment pe care l-a avut faţă de acest om. Şi pentru alţi oameni. Oameni care ar face sacrificiul suprem pentru omenirea lor.

Şi nu aceia care ar alege să sacrifice omenirea însăşi.

Kerrigan tremură o clipă sub impulsul vechiului sentiment, un sentiment extraterestru generat de firea ei odată omenească. Şi totuşi, pe cât de repede îl simte, pe atât de repede suprimă emoţia, pentru ca nimeni altcineva dintre zergi să nu remarce. Cel puţin aşa presupune Kerrigan.

Kerrigan dă încet din cap. Acuză vorbele reporterului pentru emoţia care a deranjat-o. Este convinsă că reportajul însuşi, şi nu memoriile pe care le stârneşte, o deranjează. Michael Liberty a fost întotdeauna un maestru al vorbelor. Ar putea face până şi o regină să tânjească după zilele când era doar un simplu pion.

Şi totuşi, mai există ceva în transmisia lui Michael Liberty, ceva nepătruns de minţile neomeneşti ale actualilor săi

compatrioţi. Există foarte multă informaţie de valoare. Informaţie care se ghiceşte în spatele cuvintelor lui Michael Liberty. Vorbele pe care le spune şi modul cum le pronunţă.

Proiectorul scoate un clinchet, semnalând reîncărcare completă, şi mâna neomenească apasă butonul de pornire, apoi îşi ridică un deget în dreptul buzelor sale prea largi.

Kerrigan, Regina Săbiilor, îşi permite un mic zâmbet în timp ce se concentrează asupra bărbatului scăldat în lumină. Vrea să vadă ce altceva mai poate afla despre noii săi inamici.

SFÂRŞIT.

text corectat de Marian Badea.